

РЕВО

ТВОЯТА
ФИНАНСОВА РЕВОЛЮЦИЯ

Силата на верността

ЛЮ

ГАРИКИЙЗ

ЦИЯ

Твоята финансова революция

Силата на верността

Гари Кийз

Your Financial Revolution
The Power of Allegiance, Bulgarian
Copyright © 2022 by Gary Keesee

Originally published in English
ISBN : 978-0-9729035-9-2

Published by Free Indeed Publishers
Distributed by Faith Life Now
Faith Life Now
P.O. Box 779
New Albany, OH 43054
1.888.391.LIFE
You can reach Faith Life Now Ministries on the Internet at www.faithlifenow.com

Твоята финансово революция, силата на верността от Гари Кийз
Copyright © 2022 by Gary Keesee

Издава ИК „Игъл”.
ISBN: 978-619-7424-57-7
Гр. Силистра, 2022,

Твоята финансово революция, силата на верността първо издание на български език

Преводачи: Нели Чешмеджиева
Редактор: Любомир Добрев
Коректор: Николай Марков

Отпечатано в ИК “ИГЪЛ”, България

СЪДЪРЖАНИЕ

ПРЕДГОВОР	5
ВЪВЕДЕНИЕ	7
1. ЦАРСТВОТО	19
2. СИНЯТА МЪГЛА	60
3. МОЛЯ ТЕ, ГОСПОДИ, СМИЛИ СЕ	68
4. ОГРОМНАТА РИБА	99
5. ЧИЙ ИЗБОР БЕШЕ ТОВА?.....	109
6. БОЖИЕТО БЛАГОСЛОВЕНИЕ	145
7. ВРАТАТА	165
8. СИЛАТА НА ВЕРНОСТТА	175
9. ВИЕ GI НАХРАНЕТЕ	185
10. НЕКА ДА СЪБИРАМЕ	198
11. ПО-ЛЕСНО Е ДА ЛЕТИШ, ОТКОЛКОТО ДА ВЪРВИШ ..	209

ПРЕДГОВОР

От няколко години имам желание да разкажа за пътя, по който Бог ни преведе двамата с Дренда. Нашият живот се промени толкова много! През годините сме били преки свидетели на всички чудеса, които Исус извърши в Библията: виждали сме възкресение на мъртви; виждали сме как парализиран човек се изправя от инвалидна количка, започва да ходи и на следващия ден се връща на работа; виждали сме безброй изцелени, както и възстановяване на финансите на стотици хиляди хора. Но най-големите чудеса, на които сме били свидетели, се случиха именно в нашето семейство и в личния ни живот.

Целта ми е да ви отведа на едно пътуване; пътуване, изпълнено с открития, което, се надявам, че ще промени живота ви, както промени и моя. Цялата история не може да бъде разказана в една книга, така че това е първата книга от една поредица, които ще ви водят към вашата лична финансова революция и ще започнат да разкриват тайните на Божието царство, които промениха живота ми. За мен това е едно вълнуващо пътешествие, което никога няма да приключи. Ние винаги ще продължаваме да се учим! Знанието в Царството е неизчерпаемо.

Наистина съм много благодарен на Бог. Неговите милости са нови всеки ден и Той е търпелив и ни прощава, като ни води по пътя на спасението. Няма как да започна да разказвам това, през което преминах, ако преди това не спомена прекрасната си съпруга Дренда. Нейното отдадено на Бога сърце, както и любовта и търпението ѝ

ТВОЯТА ФИНАНСОВА РЕВОЛЮЦИЯ: Силата на верността:

към мен, ми вдъхнаха кураж да се изправя срещу слабостите си и да потърся от Бога отговорите, от които отчаяно се нуждаех. С най-голяма радост ви представям:

Твоята финансова революция
Силата на верността

ВЪВЕДЕНИЕ

*Отблъснал си душата ми далеч от мира;
забравих благоденствието.*

Плачът на Еремия 3:17

Събудих се с разбирането, че нещо не е наред! Умът ми беше погълнат от огромен страх. Не усещах езика си. Ръцете, краката и едната страна на лицето ми бяха изтръпнали и безчувствени. Събудих Дренда и с много усилия се опитвах да ѝ кажа какво се случва, тъй като лицето и езикът ми просто не функционираха. Тогава усетих, че сърцето ми бие ускорено и дишането ми е затруднено и в същото време се опитвах да покажа какво се случва. Тя стана и веднага започна да се моли за мен. Бавно тези странни и страшни усещания леко утихнаха. Легнах в леглото отново и Дренда предложи да ми донесе нещо за хапване. Лежах, молех се и бях объркан и уплашен от това, което става с тялото ми. Заливах ме вълни от паника; неописуем страх, който никога преди не бях изпитвал, атакуваше ума ми.

Дългът, в който живеех, и постоянната нужда от пари бяха превърнали страха в една нормална част от моето ежедневие. През последните няколко години бях подложен на огромен стрес заради влошаващото ни се финансово положение. Занимавах се с продажби и получавах комисионна, но просто не успях да се справя финансово. Живеехме под наем в една малка стара къща, построена през 19 в., която изглеждаше така, сякаш никога не е била

ремантирана. Може би малко преувеличавам, но истината е, че къщата не беше в добро състояние. Дограмата на прозорците имаше пролуки, през които растенията си проправяха път и навлизаха във всекидневната. Много от стъклата бяха счупени и ги бяхме залепили с картони от кашони и тиксо. Въпреки че къщата беше една съборетина, Дренда успя да я превърне в наш дом. Но дори с нейните удивителни умения, не можехме да прикрием факта, че по къщата имаше много сериозни повреди.

Всичко останало, което имаше, беше в същото състояние - счупено и разрушено! И двете ни коли бяха стари; бяхме изминали над 300 000 км с тях и едва ги стартираше. Двете ни момчета спяха на матраци, които бяха изхвърлени от един старчески дом, килимът в стаята им бяхме намерили изхвърлен до пътя. Заложните къщи бяха начин на живот за нас и постоянно вземахме пари назаем от всеки, който знаехме, че ще да ни помогне. Живеехме ден за ден, намирахме нещо, което можем да продадем, и просто търсехме начин да оцелеем с надеждата, че утрешният ден ще е по-добър.

Десетте ми кредитни карти, всички от които с максимален лимит, бяха блокирани от месеци насам и задължението от трите ми заема от компанията, които бяха с 28 % лихва, трябваше да бъдат събрани. Бях закъснял с вноските за колите вече 120 дена (да, аз все още изплащах старите си коли) и съвсем скоро щеше да се наложи да връщам имущество. Бях просрочил плащанията на всичките си сметки. Срещу мен бяха повдигнати обвинения и ми бяха наложени запори на някои от сметките; всяка сутрин ме събуждаха с предупреждения за отнемане на имущество. Дължах пари на *Службата за събиране на данъци* и те също ми бяха наложили заповед, заради забавените данъчни плащания. С Дренда дължахме 26 000 долара на родителите ми и те просто вече се бяха изморили

да ни помагат. Хладилникът ни рядко беше пълен с храна. Енергийната компания ежесечно ни изпращаше предупреждения за спиране на електричеството в нашия дом. Бях стигнал предела на емоционалния си капацитет.

Стресът влияеше на тялото ми по начин, който не разбирах. След като бях прегледан от няколко лекари, те ми казаха, че съм претърпял паническа атака и ми предписаха антидепресанти. За съжаление, тези панически атаки продължиха и зачестиха дотолкова, че се страхувах да напусна дома си. През тези мрачни дни, изпълнени със страх, аз търсех отговори и започнах да забелязвам, че определени храни, които съдържат захар, нишесте или кофеин, предизвикват панически атаки, така че аз се страхувах да се храня и много внимавах какво ям. Живеех в робство до такава степен, че не можех да работя, което, разбира се, влоши финансовата ситуация още повече.

Съпругата ми мислеше, че ще ме изгуби и по-късно, след като вече бях изцелен, ми каза, че е планирала какво да прави, когато се наложи сама да се грижи за децата. Виках към Бога за отговори, защото няхах нито опит, нито знание относно онова, с което физически се борех. Лекарите ми поставяха тежки диагнози - казваха, че това е нещо нелечимо и ще трябва цял живот да вземам лекарства. Други доктори казваха, че съм на ръба да стана диабетик и заявиха, че ще бъде добър случай за проследяване, тъй като тази болест се развива с годините.

Въпреки че бях християнин, аз няхах опит в духовното воюване и не знаех как да застана срещу врага. Всъщност в онзи момент аз не можех да разпозная, че се боря с демоничен дух. Мислех, че просто имам здравословен проблем в тялото си и молах Бог да ме изцели. Като християнин знаех, че Бог е моят отговор, но в онзи момент Той ми изглеждаше твърде далечен. Докторите ми поставяха различни диагнози, но всички те бяха свързани с психически

проблеми, които можеха да бъдат излекувани единствено чрез прием на комбинация от различни лекарства. Както казах преди, за моя случай нямаше лек, но само терапия, която ми помагаше да овладее психическото си състояние. Усещах страничните ефекти от лекарствата, които обаче не ми помогнаха. Всъщност те водеха до появата на други симптоми. Тези лекарства ме караха да се чувствам, че все едно живея в една мъгла, постоянно измъчван от мисли на страх, които не можех да контролирам. Нямах отговори и нищо не помагаше. Това състояние продължи няколко седмици, а моето отчаяние растеше, тъй като в същото време изглеждаше, че симптомите и страхът заглавяват живота ми.

Но една нощ докато търсих Бога за отговори, преживях огромен пробив. Открих един много важен ключ към свободата си. Бях на богослужение в моята църква в сряда вечер. По време на хвалението получих много силна паническа атака. Не знаех какво да правя. Бях отчаян и разбирах, че се нуждая от молитва, затова излязох напред. Знаех, че прекъсвах службата, но не ми пукаше. Аз посещавах една много голяма църква и пасторът не ме познаваше лично, но един от служителите, който беше част от хвалебната група - той ме познаваше. Докато буквално се довлчих в отчаяние до сцената, музиката спря и всички погледи бяха вперени в мен. Моят познат реагира бързо, защото видя, че уредниците се запътиха към мен, за да препречат пътя ми.

Докато той обясняваше моята ситуация на пастора, видях, че изражението му се смекчи. Той дойде и се помоли за мен. Моят приятел беше казал на пастора, че съм болен. Пасторът ме погледна и каза: „Той има дух на немощ.“ След това положи ръце на главата ми и заповяда на нечистия дух да ме напусне. В онзи момент се случи нещо невероятно - аз бях свободен! За първи път от месеци насам се чувствах съвсем нормално, без измъчващи

мисли, без страх - усещах само един дълбок мир. Не е достатъчно ако кажа, че бях благодарен и развълнуван - усещанията ми бяха много по-дълбоки от това. Чувствах се опиянен, лек като перце и изпълен с радост.

След църква с Дренда отидохме в *Пица Хът*, заедно с наши приятели, за да празнуваме. Докато седях и ядях пицата си, си спомням как по радиото зазвуча една песен и изведнъж старото натрапчиво чувство на страх отново ме покри като одеяло - страхът се беше завърнал. По онова време аз просто не разбирах, че това беше дух. Пасторът беше казал, че това е дух на немощ, но аз всъщност не знаех какво точно означава това и бях малко объркан. Мислех, че на богослужението съм изцелен, но очевидно не бях. На следващия ден отново се борех с паническа атака, но не можех да спра да мисля за онова, което се случи в църквата предната вечер. Когато пасторът се помоли за мен, той не се моли да бъда изцелен. Той беше взел власт над духа. Фактът, че състоянието ми се промени, означаваше, че това вероятно е дух, а не болест. (Тук отново виждате колко незрял бях в Христос, за да не мога да осъзная това). По онова време знаех много малко неща относно духовното воюване, но въпреки това бях наясно, че демоните са реални, защото вече ги бях виждал.

Когато бях тийнейджър ръководех едната от двете пицарии, които баща ми притежаваше. Една вечер дойде мъж, който ми каза, че провежда съживително събрание малко по-надолу по улицата в една местна методистка църква. Той ме покани да отида. Завърши поканата си със следните думи: „Исус все още върши същите неща, които правеше в Библията.” Това веднага прикова вниманието ми. Аз бях израснал в църква и бях предал сърцето си на Бога по време на едно ваканционно библейско училище, когато бях в пети клас, но през всичките тези години никога не бях виждал Божията сила да изцелява. И така до-

като бях ученик бавно се отдръпнах от Бога. От време на време през тези години правех нови посвещения да ходя на църква, но интересът ми никога не оставаше за дълго. Този човек обаче звучеше различно. Исус все още върши същите неща, които е правил в Библията? Бях заинтересован да видя какво точно има предвид. Няколко от моите служители посещаваха тази църква и ме насърчиха да отида и така и направих.

Още на първата вечер усетих Божието присъствие по начин, който никога преди не бях преживявал. Имах чувството, че наистина мога да докосна присъствието на Бога; беше толкова осезаемо. Проповедта беше силна и когато от амвона попитаха дали някой иска да посвети или препосвети живота си на Исус, аз вдигнах ръка. Еха! Каква вечер! Бях толкова развълнуван. Исках да разкажа на всички колко велик е Бог.

През онези дни нямаше интернет, нито дискове или касети - имахме само три телевизионни канала, които се излъчваха. Градът ни беше малък и нямаше какво да се прави, така че тийнейджърите обикновено се размотаваха в пицарията, за да се забавляват до късно вечер. Обикновено в петък и събота затваряхме в 1.00 ч. през нощта и паркингът беше пълен с младежи. Много пъти се е налагало да ги гоня, защото пречеха на клиентите да паркират автомобилите си. Доста пъти полицаите са идвали, за да разтървават боеве и да пращат децата по домовете им. Но сега аз вече имах идея. Тези младежи трябваше да чуват за Исус. Така че аз излязох и им казах, че след като затворя пицарията ще проведе библейско изучаване и ако искат, могат да останат. Имайте предвид, че това щеше да започне в 1.30 през нощта, тъй като от 1.00 до 1.30 ч. трябваше да затворим и почистим. Не знаех дали някой от тях щеше да дойде. Все пак няколко дойдоха, а част от служителите ми също останаха. Още на първото събира-

не един от младежите каза, че иска да служи на Христос и ме попита какво трябва да направи. В онзи момент за мен това беше проблем, тъй като все още не бях изучил тази част. Не забравяйте, че аз почти нищо не знаех за Библията, но бях чел един стих, който можех да използвам:

И всеки, който призове името Господно, ще се спаси.
Деяния 2:21

Изглеждаше достатъчно лесно, така че реших, че точно това ще направя. Групата вече си беше заминала, когато младежът ми зададе този въпрос, така че му казах да седне на един стол и да каже името на Исус. Мислех, че това е нещо лесно, но стояхме около 2 минути, а той не каза нищо. Аз повторих какво трябва да направи, защото помислих, че не ме е чул, но все още нямаше реакция. Тогава забелязах, че той трепери. От изражението на лицето му виждах, че изпитва трудност да изкаже това име. Изведнъж нещо в него се отприщи и той назова името на Исус и на лицето му се изписа мир. В крайна сметка, този начин проработи! Така че това се превърна в нещо, което правех всеки път щом някой искаше да даде сърцето си на Господ. Почти без изключение хората не можеха веднага да кажат името на Исус. Те започваха да треперят и след това, изпитвайки трудност, изведнъж името изскачаше от устата им и се изпълваха с мир.

Един ден, докато бях в кухнята и месих тесто, чух почукване на вратата. Когато отворих разпознах двама тийнейджъри, на които бях говорил за Христос. Поканих ги да влязат и единият каза, че иска да даде сърцето си на Бога. Казах му да седне на един стол и както обикновено той започна да трепери, но накрая успя да каже името на Исус. Когато погледнах нагоре видях, че другият младеж се беше отдръпнал от мен и беше притиснат в отсрещния

ъгъл на стаята и приличаше на животно в клетка. Той се опитваше да прокопае стената, защото изглеждаше, че иска да избяга възможно най-далече от мен. Това беше много странно и аз нямах никакво обяснение.

Докато стоях и го гледах си помислих: „Дали това не е демон?“ Вижте, аз нямах никакъв опит с демоните, но бях чел за тях в Библията. Наистина не можех да се сетя за друго обяснение на странните му действия. Така че казах: „Исусе, това демон ли е?“ На момента пред мен все едно се отвори завеса и видях демон, който висеше от едната страна на момчето. Демонът беше висок около един метър и се беше вкопчил с ръце и крака в момчето Хората винаги ме питат: „Как изглеждаше?“ Приличаше на маймуна, но в същото време се различаваше. Беше космат като маймуна, имаше дълги ръце като на маймуна, но очите му бяха кръвавочервени и лицето му беше обезобразено. В момента, в който видях очите му, аз просто изкрещях силно. Омразата, която изпълваше погледа му, беше повече отколкото можех да понеса. Най-добрият начин, по който мога да опиша онова, което видях в тези очи, е втечнена омраза, пронизваща омраза, която почти можеше да се усети физически. В онзи момент осъзнах, че това нещо не само че беше изпълнено с омраза към мен, но и също така ми беше много ядосано.

Ами сега? След като видях този демон, не знаех какво да правя, но осъзнах, че ако името на Исус можеше да ни въведе в Божието царство, то тогава трябваше да има власт над демоните и силно извиках: „В името на Исус!“ Веднага завесата се затвори. Ако си спомняте старите черно-бели телевизори, след изключването им все още оставаше бледа сянка от онова, което сте гледали, постепенно изчезваща от екрана. Ами точно по този начин изглеждаше това същество. Не можех да го различа, но все още виждах бледа замираща сянка. След като завесата се затвори, момчето на момента избяга от сградата.

Така че, да, аз знаех, че демоните са реални. Ще ми се да кажа, че в момента, в който разбрах, че проблемът ми беше дух, аз се справих с него и започнах да ходя в свобода, но това не се случи веднага. Тъжно е, че след всички тези години в църквата, никога не бях отделил време да разбера кой съм в Христос и да се науча да прилагам законните си права срещу врага. Но сега, когато вече осъзнах или поне предполагах, че може би си имам работа с нечист дух, аз бях насърчен, защото можех да науча как да го победея. Имах достатъчно познания, за да знам, че демонът трябваше да се подчини на моя авторитет, но бях объркан, защото той не го правеше. Няколко дни по-късно имах друго преживяване, което ме увери, че проблемът ми наистина е свързан с нечист дух.

Стоях в спалнята си и се молах в духа и бях решил да прекарам достатъчно време в молитва, за да мога да получа отговор за онова, което се случваше. По време на тази молитва, изведнъж усетих облекчение и отново бях освободен, точно както когато пасторът се беше молил за мен. Бях свободен за около два часа, преди отново това да се върне над мен. Аз обаче вече бях напълно убеден, че това е дух, защото се беше подчинил на молитвата. Опитах се да се помоля отново, но нищо не се случи. Така че започнах да чета всичко, което намерих, свързано с духовно воюване и прекарах време, припомняйки си кой съм в Христос. Но това нещо все още не се оттегляше от мен. Само онзи единствен път когато се молах усетих как то се подчини на властта ми. Бях объркан и започнах ревностно да питам Бога какво трябва да направя. Въпреки че не успях да бъда напълно свободен, вече нямах панически атаки и парализата беше изчезнала, така че имах някои значителни победи. Все още се борех с мъчителни мисли и депресия, но въпреки това бях уверен, че ставам по-силен. Всеки ден отделях време да си припомня какво казва

Библията относно нашата власт в Христос.

Един следобед, докато работех в офиса си, се борех с познатото чувство на ужас и страх. Бях се опитал да се моля и заповядах на духа на страх да напусне, но както обикновено това нямаше ефект. Изведнъж чух гласа на Господ. Той ми каза да заповядам на този дух да напусне, да го направя със силен глас и с власт. След това Той ми каза нещо, което напълно промени начина, по който гледах на духовната власт. Каза ми да не обръщам внимание на чувствата си, когато заповядвам на нечистия дух да напусне, а да стоя на Неговото Слово - не на онова, което виждах или чувствах. Работех в офиса си и нямаше как просто да стана и да започна да викам на дявола, тъй като моите служители също бяха там. Така че станах, отидох в тоалетната и казах силно: „В името на Исус, аз те връзвам, дух на страх! Онова, което правиш, е незаконно и аз ти заповядвам да напуснеш сега, в името на Исус!“ Нищо - не усетих никаква промяна, но си спомних онова, което Господ ми каза: „Не обръщай внимание на чувствата си.“ Така че аз благодарих на Господ за властта, която Той ми е дал над този дух и започнах да Го хваля за това, че съм свободен. Върнах се отново в офиса и продължих да работя. Докато стоях зад бюрото, въпреки че не усещах никаква промяна, всеки път когато страхът атакуваше ума ми аз просто благодарях на Господа, че съм свободен. Докато работех по документите на клиент, изведнъж усетих Божието присъствие да слиза в стаята и видях един черен, рехав облак да излиза от мен, изчезвайки бързо през тавана на офиса.

Бях свободен!

Този демоничен дух на страх беше излязъл от мен и ако някога се върнеше, знаех как да се справя с него. Бях развълнуван! Обадох се на Дренда и й разказах какво се е случило. Тя дойде веднага и отидохме на обяд в един китайски ресторант (любимият ми), за да го отпразнуваме.

След онзи ден аз често трябваше да изповядвам победата си над духа на страх, тъй като демоните не се отказват бързо. И въпреки че духът ме беше напуснал, финансовият хаос в живота ми все още си беше там, така че страхът по отношение на финансите ми постоянно се опитваше отново да се загнезди в ума ми и аз трябваше да се науча как да пазя мира в него.

Имаше и други битки, които трябваше да водя и от които си взех поука, както и има много духовни уроци за Царството, които тепърва ще уча, но причината, поради която исках да ви разкажа тази история, е за да ви покажа, че разбирам по какъв начин финансовият стрес се отразява на хората и на живота им и как това може да ги отвори за влиянието на мъчителен страх.

Искам да се уверите, че съм преминал през това.

Така че без значение през какъв хаос и изпитания преминавате днес - има надежда. Искане ми се доста по-рано да бях знаел за Божието Царство. Замисляйки се, осъзнавам, че е тъжно, че с Дренда преминавахме през този финансов хаос в продължение на 9 години - а всъщност всичко това можеше да бъде избегнато.

За съжаление, нашата финансова ситуация не беше просто едно премигване на радара - тя беше самият радар. Това беше начинът, по който живеехме. Девет години на просене, за да преживяваме - имам спомени от унижителни случки и обстоятелства. Някои събития просто искам да изтрия от ума си. Благословен съм с моята съпруга! Тя наистина ме търпеше през всички тези години. Точно затова днес аз се опитвам да я благославям винаги когато мога.

Точно както трябваше да ме научи как да се справям с демоничния дух на страх, Господ започна да ме учи и как да управлявам финансите си от духовна перспектива. Онова, на което Господ ни научи с Дренда и онова, което Той ми показва относно нашите финанси, беше животопро-

менящо и толкова драматично, че ние посветихме останалата част от живота си да помагаме на хората да открият същите принципи.

С Дренда преминахме от състояние, в което бяхме напълно разорени, до това да плащаме в брой колите си; построихме мечтания дом без да влизаме в дългове, стартирахме няколко компании, както и започнахме нашето телевизионно предаване *Fixing the Money Thing*, което се излъчва във всяка часова зона по земята. Освен това Дренда започна седмичното предаване *Drenda TV*, което се излъчва по *ABC Family network* и което има за цел да помогне на семействата да живеят в хармония и да насърчават жените. Усетихме, че Господ ни води да основем църква *Faith Life Church*, където всяка седмица поучаваме хиляди хора относно Божието царство. Нужни са ни милиони долари всяка година, за да правим това, което правим - над 200 000 долара на месец са необходими за телевизионните предавания към момента на писането на тази книга. Нищо от това не би било възможно, ако Бог не ни беше научил на онова, на което ние искаме да ви научим в тази поредица от книги. Не искам да гледате на настоящата книга просто като на поредната на тема финанси. Това не е поредната книга, която говори за правилно разпределяне на финансите, въпреки че подобно знание е нужно и необходимо. Това не е книга, която говори за добре познатия проблем на недостатъчните доходи, където ще ви съветваме кои разходи да орежете.

Не, това е книга за революция, това е бунт срещу Царството на тъмнината и неговата задушаваща бедност. Това е книга, която отхвърля ограниченията, поставени от едно корумпирано управление и насърчава започването на нов начин на живот. Отговорът, който търсех, не беше просто някакъв общ финансов съвет. Установих, че имам нужда от „основен ремонт”, а именно от:

ФИНАНСОВА РЕВОЛЮЦИЯ

ГЛАВА 1

ЦАРСТВОТО

В увода на книгата ви разказах, че животът ми беше погълнат от мъчителен страх. Затова вярвам, че е нужно още в началото да започна с това много важно твърдение, което наистина трябва да запомните, а именно: **НЕ ПРИВИКВАЙТЕ ДА ЖИВЕЕТЕ СЪС СТРАХ!** Страхът отваря вратата за всякакви видове демонични влияния, объркване и депресия, както видяхме, че се случи в моя живот и продължава да се случва в живота на милиони хора. Вярвам, че финансовата травма е главната причина, която отключва страха в живота. От 34 години лично помагам на хората да управляват доходите си чрез моята фирма за планиране на финансите и разбрах, че аз не съм единственият човек, който се е сблъсквал с финансови проблеми.

Всъщност на база на моите проучвания открих че 23% от американското население не успява да покрие дори минимума на своите финансови задължения и дългове и бавно изпадат във финансова неадекватност. Това представлява една четвърт от страната! 47 милиона, една шеста от населението, живеят с купони за храна, дадени им от правителството, и осем от десет семейства живеят от заплата на заплата. Дори няма да започвам да говоря за дълга от 18 трилиона долара, който страната ни има и който никога няма да върне. Също така няма да споменавам финансовите задължения на стойност 120 трилиона

ТВОЯТА ФИНАНСОВА РЕВОЛЮЦИЯ: Силата на верността:

долара, които държавата ни се е задължила да плати, без да има механизъм за финансиране, чрез който да могат да се покрият разходите. Живеем в нация с много сериозни финансови проблеми! В живота си открих, че неразрешените финансови проблеми и финансовият стрес превръщат съжителството със страха в начин на живот.

Но има решение! Можете да бъдете свободни! Библията е ясна по този въпрос: Исус дойде да проповядва Благата вест на бедните!

*Духът на Господа Йехова е на Мене; защото Господ
под Ме е помазал да благовествам на кротките.
Исаия 61:1.*

Какво е Благата вест за един беден човек? Ами че той може да бъде свободен! Днес може би нямате представа по какъв начин това би се случило. Имаше момент в живота ми, когато се почувствах напълно безпомощен. Мисълта да имам дори само 100 долара, които да не дължа на никого, беше толкова чужда за мен, че просто се смеех

**ДУХЪТ НА ГОСПОДА ЙЕ-
ХОВА Е НА МЕНЕ; ЗАЩОТО
ГОСПОД МЕ Е ПОМАЗАЛ
ДА БЛАГОВЕСТВАМ НА
КРОТКИТЕ.**

ИСАЯ 61:1.

на тази идея, все едно че нещата не бяха толкова ужасяващи и тъжни. Тези 9 години, в които живеех на ръба на оцеляването, оставиха своето емоционално отражение върху мен. Финансовият стрес ни ограбва от всичко. Ко-

гато гледам семейните видеозаписи от онези години, се срамувам много. Можете да ме видите как излизам от колата си и моите скъпоценни деца тичат към мен, за да ме видят след дългия работен ден в офиса. Те бягат към мен,хващат ме за крака и викат: „Здравей, тате!“ Във видеото

аз дори не им отговарям, нито ги поглеждам. Бях толкова стресиран и обезкуражен, че дори не бях наясно кое е важно.

Тогавашният ми начин на мислене ми напомня на нещо, което бях научил на тренировките по плуване. Ако някой се дави и вика за помощ, много трябва да внимавате, когато му помагате. Защо? Защото в онзи момент инстинктивно единственото, за което мислят, е своето спасяване и могат да ви удавят без да искат. Аз бях точно в такова състояние - като едно зомби, което няма представа за живота около себе си, вършех задълженията си без никакви емоции. Провалях се като съпруг. Провалях се като баща. Провалях се като фигурата, която снабдява нуждите на семейството си. Погледът ми към живота се беше превърнал в една рутина без емоции, без видение и изпълнена с депресия.

През онези дни в Кълъмбъс, Охайо, имаше „бум“ в строителството на къщи. Постоянно се строяха домове навсякъде и по тази причина нашият град стана домакин на *Парада на къщите* в продължение на много години. Ако не знаете какво е това, нека ви обясня. *Парадът на къщите* е група къщи, които различни строители изграждат, за да покажат своя уникален стил и възможности, както и новите уреди и облицовки. За всички в областта това беше голямо събитие и хиляди хора се стичаха, за да се насладят на преживяването. Но аз се ужасявах от *Парада на къщите*. Имайки предвид бедността, в която живеехме, не исках Дренда да ходи и да гледа тези домове. Вече се чувствах достатъчно зле от финансовия си провал; със сигурност не исках съпругата ми да знае още повече колко зле живее. Сега вече осъзнавам, че тогавашната ми гледна точка беше глупава, но по онова време имах такъв начин на мислене. Знаех, че ако отиде там, тя би искала да има една такава къща. Така че година след година аз каз-

вах „Не”. Но накрая, една година, реших, че ще отидем.

Както може да си представите, къщите бяха просто разкошни. Покрай тях нашата малка къщичка от 19 век изглеждаше като постройка негодна за използване, която чакаше да бъде съборена. След като бяхме разгледали няколко къщи, ние тръгнахме по тротоара и изведнъж усетих, че Дренда не е до мен. Обърнах се да видя къде е и много се натъжих, когато я видях да стои пред къщата, която току-що бяхме разгледали. Сълзи се стичаха по лицето ѝ. Отидох при нея и ѝ зададох един глупав въпрос: „Какво не е наред?”, все едно, че не зная отговора. Тя просто ме погледна и каза: „Кога ще имам и аз къща?” Умът ми бушуваше: „Къща? Като тези? Тези къщи струват между 500 000 и 700 000 долара.” Аз все още търсех начин да успявам да платя месечния ни наем от 300 долара. Знам, че е тъжно, но просто не можех да видя изходния път и не можех да предложа надежда на моята красива, скъпоценна съпруга. Страхът и провалът изкривяваха ума ми и възгледите ми. Това не бях аз. Къде отидоха радостта и щастието ми? Просто не можех да погледна отвъд финансовия стрес.

Беше 2-3 часа след полунощ и не можех да заспя. През лицето и челюстите ми премина болка, пробождаща като игла, и аз отчаяно се нуждаех от облекчение. 36 часа по-рано ми бяха извадили корен на зъб, за да спре едно възпаление, от което лицето ми се беше подуло като балон. Болката и дискомфортът бяха неописуеми. Вземах *Тилебол* на всеки четири часа заради силната болка, но нямаше голям ефект. Докато седях във всекидневната, без да мога да заспя, вземайки поредната доза болкоуспокояващо, зърнах кутията на *Тилебол* и прочетох инструкциите. Направих го не защото не знаех как да приемам лекарството, а защото просто ми беше скучно, точно както всички сме чели какво пише на кутията на зърнената

закуска докато закусваме сутрин. Четем тези неща не защото сме наистина заинтересовани, а просто защото те са пред очите ни. Да, да, знаех, 2 таблетки на всеки 4 часа, но какво всъщност се казваше в инструкциите? Не повече от 10 таблетки в рамките на 24 часа. Умът ми бързо изчисли броя таблетки, които човек би погълнал, ако ги приема на всеки 4 часа, точно както аз бях правил през последните 2 дни - 12 таблетки на ден, т.е. 2 таблетки над максималната доза. Изведнъж стомахът ми се сви и се сковах от страх.

Вече девет години живеях ден за ден, провалях се като съпруг, провалях се като баща и като глава на семейството. Всичко това ме превърна в емоционална развалина. В опита си да ми помогнат, докторите ми изписаха анти-депресанти, но всъщност нищо не помагаше. Спомням си как през онази нощ седях с тази зъбна инфекция, не бях спал вече два дни и болката беше толкова силна, че отново не можех да мигна. След като прочетох листовката на таблетките *Тилебол* осъзнах, че имам още едно нещо, за което да се тревожа, а именно предозиране на болкоуспокояващо лекарство. Нямах идея какво може да ми причини това, но бях сигурен, че не е нещо сериозно, щом всеки, който поиска, би могъл да си закупи таблетките без рецепта. Предполагах, че са сложили тези предупреждения на кутията, за да следват препоръките на своите адвокати и да спазят законовите изисквания. Просто не можех да си представя, че две таблетки в повече биха причинили такъв проблем. Но духът на страх обзе ума ми, „хвана“ се за този факт и започна да ме обстрелва със съмнения: „Ами ако...“. Така че за да успокоя ума си реших да се обадя в Центъра за контрол на отравянията, за да разбера. Бях сигурен, че просто ще ми кажат, че не е нищо сериозно.

Дамата от другата страна на линията звучеше професионално, когато отговори. Попита как може да ми помогне и аз ѝ обясних, че през последните 36 часа на всеки 4 часа

бях вземал *Тиленол* и по този начин бях приемал по 12 таблетки на ден вместо по максимално допустимите 10. Казах ѝ, че се обаждам, за да се уверя, че тези 2 допълнителни таблетки няма да ми навредят сериозно. Имаше кратка пауза, в която потракваха само клавишите на компютъра ѝ. Тогава чух следните думи и цитирам дословно онова, което тя ми каза: „Господине, не сме имали случай, при който човек, който е поел толкова таблетки, да оживее.” Правилно ли бях чул? Със сигурност не! Така че аз отново ѝ обясних, че съм надвишил максималната доза само с 2 таблетки през периода от 24 часа и това се беше случило само 2 дни.

Този път тя отговори с доста строг глас: „Господине, както казах, не сме имали случай, при който човек, който е поел толкова таблетки, да оживее. Трябва да отидете в “Бърза помощ” ВЕДНАГА!” Когато отново се опитах да ѝ обясня какво се е случило, тъй като бях сигурен, че не чува правилно, тя ме прекъсна и каза: „Или вие елате в болницата, или ще изпратя линейка за вас.” Бях шокиран! „Сам ще дойда”, изпелтечих набързо. „В коя болница ще отидете?”, попита тя. Казах ѝ и затворих.

Стоях замаян. В 9.00 ч. през онази сутрин имах много важна среща, а в момента беше 3.30 ч. сутринта. Довлачих се по стълбите нагоре до спалнята, събудих Дренда и ѝ разказах какво се случи. Тя ме погледна с трогателен поглед, изпълнен с тревога и ужас. Нейният съпруг вече няколко месеца се държеше странно и тя просто беше изморена да крепи всичко в ръцете си, за да не рухне, а сега и това! „Гари, това са само 2 таблетки в повече. Със сигурност не можеш да вярваш, че това ще те убие. Обади им се отново”, каза тя. Но страхът е ирационален и измъчващ. „Жената по телефона каза, че това може да ме убие; трябва да отида в болницата.” „Сигурно се шегуваш” - това се четеше в погледа на съпругата ми докато аз излизах от

спалнята.

В болницата ме чакаха двама служители в бели престилки. Когато паркирах, те дойдоха при мен и ме попитаха: „Вие ли сте Гари Кийз?“ Веднага ме отведоха в една манипулационна зала. Докато минавах покрай таблото със спешни случаи, името ми вече беше написано на него: Гари Кийз - предозиране. Не можех да повярвам. Казано накратко, когато лекарят ми взе кръвна проба, дойде при мен и каза: „Защо си тук? Нивото *Тилебол* в кръвта ти не е достатъчно да премахне дори едно главоболие.“ Когато му разказах, че се бях обадил в Центъра за контрол на отравянията, той започна да се смее. Аз не мислех, че това е смешно, а съвсем не беше смешно, когато пристигна сметка за 2 000 долара. Дяволът ме беше измамил и отново беше откраднал от мен.

Разказвам всички тези истории (както и тези във въведението), за да ви помогна да видите в какво състояние беше животът ми преди да открия Божието царство. Да, аз бях християнин; да, давах десетък; да, известно време водех хваление в църквата; да, обичах Бога, но имаше нещо, което съвсем не беше в ред! Разказах ви по какъв начин Бог ме научи да се боря с духа на страх и как ме освободи от антидепресантите и паническите атаки. Но въпреки това аз все още не бях свободен от обстоятелствата, които бяха първопричината за битката ми със страха, а именно моето финансово положение! Продължавах всеки ден да изпитвам неимоверно напрежение да намеря пари, за да покрия сметките си. Освен това имах 10 блокирани кредитни карти с изчерпан лимит и 3 заема от компанията; дължах пари на Службата за събиране на данъци (IRS), дължах пари на роднини; имах много съдебни решения и запори.

Както вече казах, животът ни беше един финансов хаос. Стресът и емоционалните сътресения бяха настро-

енията, в които се движех. Въпреки че бяхме християни, ние умирахме финансово и една по една кредитните ми карти бяха блокирани. Имаше запори на сметки, отказани кредити и обаждания от кредиторите. В кулминацията на тежкото ни финансово положение и с бизнес, който не ни носеше много приходи, ние дори не успяхме да си набавим храна. Семейството ми се скупчваше около печката на дърва във всекидневната, за да се топлим, защото не можехме да си позволим да си купим гориво за отоплителната инсталация. Претърсвахме столовете и диваните за изпадналите в процепите монети с надеждата да намерим достатъчно, за да купим храна от “МакДоналдс”, която да разпределим между децата.

Много добре умеех да разговарям с кредиторите и да отлагам плащанията всеки път щом се обадеха, но веднъж един от тях беше наел адвокат, който трябваше да дойде и

**А МОЯТ БОГ ЩЕ СНАБДИ
ВСЯКА ВАША НУЖДА СПО-
РЕД СВОЕТО БОГАТСТВО В
СЛАВА В ХРИСТОС ИСУС.**

ФИЛИПЯНИ 4:19.

срещу вас от името на клиента си.” Бях потресен. Нямах никакви опции, нямах кредит, вече бях взел пари назаем от всичките си приятели и точно в онзи момент осъзнах, че просто съм съсипан. Довлачих се до спалнята, проснах се на леглото и извиках към Бога. Много бързо чух гласа Му. Един стих, който бях чувал много пъти, изплува в ума ми.

да събере просрочено-то плащане, което дължах. Този човек се обади и беше безчувствен като камък. Той просто каза: „Искам парите до 3 дни. В противен случай ще заведе дело

*А моят Бог ще снабди всяка ваша нужда според
Своето богатство в слава в Христос Исус.*

Филипяни 4:19

Отвърнах на Бога, че знам това слово, но моите нужди не са снабдени! Той веднага отговори на въпроса ми: „Да, но това не е Моя вина. Ти никога не отдели време, за да научиш как работи Моето Царство. Всъщност по-голямата част от Църквата живее така, както Израел живееше в Стария завет - като роби. Те живеят в дългове и финансово робство. Искам хората Ми да бъдат свободни.”

Бързо изтичах долу и започнах да разказвам на Дренда какво Господ ми е казал. Покаях се пред нея, че не съм Го търсил и не съм научил как функционира Неговото Царство. Всъщност по онова време ние наистина не бяхме наясно какво точно Бог има предвид, когато каза, че не знаем как функционира Царството. В крайна сметка, ние бяхме в църквата, давахме десетък повечето пъти и обичахме Бога. Мислехме си, че вече имаме мисленето на Царството. Проблемът обаче беше следният: да, аз вървах по пътя към Небето, но няхах никаква идея как да използвам силата и авторитета Му в живота си, за да може това да повлияе на физическите обстоятелства.

И така ние започнахме да изучаваме Библията и Бог започна да ни говори и да ни помага да разбираме същността на Царството. Онова, което научихме, беше шокиращо! То беше все едно да включиш лампа в тъмна стая. За първи път в живота ни открийме отговори, които касаят нашата финансова ситуация!

Боже, какво имаш предвид под „Царство“?

Когато Бог ми каза, че никога не съм научил как функционира Царството Му, аз бях, меко казано, объркан. Царство? С Дренда няхахме никаква представа. Започнахме да се молим и да искаме Бог да ни научи: „Господи, научи ни какво имаш предвид като кажеш “Царство”!” Първото

нещо, което трябваше да разбере, беше какво всъщност представлява едно царство. Мисля, че тази концепция е трудна за осмисляне за нашата западна култура, в която хората имат американски стил на мислене в духа на демокрацията и свободата. Божието царство не е царство на демокрация; то е Царство, в което има Цар. Властта на царя се разпространява в царството чрез делегирана власт на различни управленчески позиции и хора, които функционират в тази власт. Тълпата от хора не представлява царство. Може да имате дори един милион души накуп, но това пак може да не е царство. Царството е група хора, които се държат заедно от закон или правителство. Дефиницията на думата „царство” в речника е следната: „царство: държава или управление, което се управлява от цар или царица”.

Въпреки че на Рождество Христово празнуваме идването на Исус на земята, ние обикновено не разбираме, че със Себе Си Той носи и управление. В Исая 9:6-7 Библията говори за това управление:

*Защото ни се роди Дете, Син ни се даде; и **управлението** ще бъде на рамото Му; и името Му ще бъде: Чудесен, Съветник, Бог могъщ, Отец на вечността, Княз на мира.*

***Управлението Му** и мирът непрестанно **ще се увеличават** на Давидовия престол и на неговото царство, за да го утвърди и поддържа, чрез правосъдие и чрез правда, от сега и до века. Ревността на Господа на Силите ще извърши това.*

Исус е Главата на това управление и когато Го приемем като наш личен Спасител ние ставаме част от това управление; ние ставаме граждани. И не само ставаме граждани, но всъщност ставаме част от Божието семейство - ставаме синове и дъщери на Бога.

А на ония, които Го приеха, даде право да станат Божи деца, сиреч, на тия, които вярват в Неговото име; които се родиха не от кръв, нито от плътска похот, нито от мъжка похот, но от Бога.

Йоан 1:12-13

Затова вие не сте вече странни и пришелци, но сте съграждани на светиите и членове на Божието семейство.

Ефесяни 2:19

Като членове на Божието семейство ние сме част от всичко, което Бог притежава, но също така ставаме и граждани на Неговото господство. Това означава, че имаме легални права и облаги в това управление. За да разберете по-добре за какво говоря, нека да обясня какво означава да бъдете граждани на САЩ. Като граждани на Съединените американски щати вие имате легални права. Тези права са описани в Конституцията, както и в законите, които са приети от правителството. Тези закони и облаги стигат до всеки гражданин, без значение какъв е. Тези права не са основани на чувствата ни или на това колко сме умни. Не, те са установени от закон, който признава Америка за ваш дом. Възможно е дори някои граждани да не познават правата си, но въпреки това те ги притежават - просто защото са граждани на Съединените американски щати.

Тук има нещо, за което трябва да помислим и се надявам това да промени цялостното ви възприятие за Бога и начина, по който приемате от Него. Тук в Съединените щати, ако разберем, че нещо или някой се опитва да ни отнеме законните права или че някой се отнася към нас несправедливо, ние имаме достъп до правосъдието

ТВОЯТА ФИНАНСОВА РЕВОЛЮЦИЯ: Силата на верността:

(„правосъдие“ означава прилагане на закона); процес, който привежда в действие законните ни права. Отиваме в съда, където съдията не обръща внимание на външния ни вид или на това колко бедни или богати сме. Той гледа закона и всеки път трябва да се произнася в полза на закона. Това е нашата сигурност: имаме законни права и нашето правителство ще приведе в действие правата ни чрез съдебен процес на територията на Съединените щати. Вземайки това под внимание, нека да разгледаме по-детайлно Исаия, 9 глава, тъй като там се говори за новото управление, което Исус ще донесе на земята.

*... на Давидовия престол и на неговото царство,
за да го утвърди и поддържа чрез правосъдие и
правда...*

Исаия 9:7

Това слово казва, че Божието царство е утвърдено и поддържано чрез правосъдие, т.е. администриране на Божия закон. Администрирането е процес на прилагане и привеждане в действие на вашите законни права. Именно те са онова, което Бог нарича „правда“ и онова, което казва, че е праведно, т.е. Неговият закон. За да се уверите, че имате онова, което Бог казва, че е праведно в Неговото Царство и което законово ви принадлежи като гражданин на това Царство, Бог ви е дал достъп до правосъдие - процесът или гаранцията, че ще имате онова, което Той е обещал. Бог ни е изявил волята Си чрез Словото Си, Библията, за да знаем правата си в Неговото Царство. Това е добра новина! Всичко, което четем в Библията, отнасящо се до онова, което Бог ни е обещал, вече е законово ваше, защото сте граждани на Неговото Царство!

Второ Коринтяни 1:20 ясно ни казва, че всяко обещание - **ВСЯКО ОБЕЩАНИЕ** - е „Да“ и „Амин“. Всичко вече е

решено; всичко е законово ваше. *Понеже Божиите обещания, колкото много и да са те, в Него са „Да“; затова и чрез Него е „Амин“, за Божията слава чрез нас (2 Коринтяни 1:20).*

В основата на Божието царство стоят правдата и правосъдието - това не може да се поклати. Така че помислете по следния начин: „Ако познавам закона на Божието царство (Неговата воля) и знам, че имам достъп до правосъдието, процесът на прилагане, който ми гарантира, че ще получа онова, което ми принадлежи по закон, тогава аз съм уверен и не се страхувам.“

И дръзновението, което имаме пред Него, е това, че ако просим нещо по Неговата воля, Той ни слуша; и ако знаем, че ни слуша, за каквото и да попросим, знаем, че получаваме това, което сме просили от Него.

1 Йоан 5:14-15

Когато в този стих се казва, че Той ни чува, не става въпрос, че Той физически ни чува чрез звукови вълни; тук става дума, че Той ще се занимае с нашия случай. Представете си един съдия, който изслушва даден случай, за да се увери, че ще бъде приложено правосъдие. Съдебната зала и съдията са там, за да се уверят, че правосъдието е достъпно за всеки гражданин. Решението на съдията не се базира на неговите чувства, а на закона, който той трябва да приложи към всеки гражданин. Съдията е там, за да се увери, че правосъдието (прилагането на закона) ще се случи според писания закон. Когато говорим за Бога, Неговият престол (място на власт) и Неговата сила са там, за да се уверят, че има правосъдие (прилагането на Неговата воля) към всички хора, които идват при Исус и стават част от Царството Му.

Моля ви, прочетете това изречение отново; прочетете го бавно; нека то да остави отпечатък относно възгледа ви за Бога. Повечето хора мислят, че Бог взема решения основани на всеки конкретен случай, но това не е така. Той е Царят на едно Царство със закони, които не се променят. Той не взема и няма да вземе решения във от Своя закон. По този начин ние можем да разберем какъв ще бъде отговорът Му още преди да сме Го помолили и можем да бъдем сигурни, че имаме онова, което законът Му казва още преди да сме го видели, защото Той има силата да извърши прилагането Му.

Когато двамата с Дренда започнахме да научаваме какви законови права имаме в Царството, това драматично промени възгледа ни за Бог и Библията. Резултатът от нашето ново разбиране даде нова насока в живота ни. Край на просенето. Край на умоляването. Ние научихме, че оно-

ЦАРСТВОТО ФУНКЦИОНИРА НА БАЗАТА НА ЗАКОНИ, А ЗАКОНИТЕ НЕ СЕ ПРОМЕНЯТ.

ва, което Бог беше казал, законно ни принадлежи, защото бяхме граждани на Неговото царство. Просто трябваше да продължим да се учим как да предявим иск към онова, което законно ни принадлежи,

за да го освободим в земното измерение. Помислете си за осребряването на чековете. Дори и да имате много пари в сметката си, има законов процес, чрез който да заявите иска си към тези пари, за да бъде чекът осребрен. Във всяка съдебна система има законов процес, при който се предявява иск към нещо, което вече притежаваме.

Понеже Неговата божествена сила ни е подарила всичко, което е потребно за живота и за благочестието, чрез познаването на Този, Който ни е призовал чрез Своята слава и сила.

2 Петрово 1:3

Това е Царство! Всички, които са в Царството, имат едни и същи права. Важно е да разберем следното: Царството функционира на базата на закони, а законите не се променят. Защо това е важно? Важно е, защото това означава, че щом Царството функционира на базата на непроменими закони, то тогава не се съобразява с човеци. Вместо това всеки в Царството има равно право да се възползва от прилагането на Царския закон в негова полза.

Ето тук нещата малко се объркват в църковния свят. Повечето християни смятат, че Бог произволно решава какво иска да извърши в нечий живот. С други думи, те мислят, че Бог решава да благослови един, а друг - не. Те мислят, че Той позволява на хората да се случват неща, върху които те нямат контрол. Смятат, че Бог би изцелил един човек, а друг - не. Повечето християни умоляват Бог да им реши проблема, когато Той вече е направил всичко възможно, за да им помогне. Той им е дал Царството, цялото Царство!

Когато Бог започна да ми говори за моите финанси и че трябва да науча повече за Неговото Царство, Той ми даде този стих.

Блажени сте вие, сиромаси, защото е ваше Божието царство.

Лука 6:20

Бог ми казваше, че отговорът за моите финанси е Неговото царство и знанието да прилагам законите на Царството тук на земята точно както правеше Исус. Трябва да призная, че в началото няха никаква идея какво означава всичко това. Но след като започнах да размишлявам над онова, което Бог ми беше казал, аз осъзнах, че наистина царствата функционират на базата на закони. Функцията и

ефектът от определен закон могат да бъдат предвиждани всеки път, защото законите не се променят. Никога не се бях замислял за това от духовна гледна точка. В крайна сметка, разбрах, че Божието царство функционира така и можех да науча тези закони, да ги приложа и да се възползвам от облагите им в живота ми.

Осъзнах, че законите, които управляват тази земя, не се променят. Всъщност точно тяхната постоянна и неизменчива функция ни позволява да изпратим някого до луната или да пътуваме със самолети. Но повечето християни не подхождат към Бога с това разбиране. Много често те просят от Бога и плачат, опитвайки се да Го убедят, че наистина имат нужда от дадено нещо, все едно, че Бог избира дали да се погрижи за тях или не.

Например, да речем, че трябва да проповядвам на дадена конференция. Дали всички хора биха започнали да се молят осветлението да бъде включено? Дали ще постят и ще се молят, викайки към Бога: „Боже, знаеш колко важно е това събитие и колко се нуждаем от осветление” - хлипайки през сълзи тази молитва? Надали. Всъщност въобще се съмнявам, че в процеса на планиране на конференцията някой ще се разтревожи за осветлението. Ако все пак по някаква причина в дадената вечер осветлението не е включено, мислите ли, че организаторите биха се обадили на енергийния доставчик, умолявайки осветлението да бъде включено? Не. Ако го направят, сигурен съм, че представителят на компанията ще ги слуша точно само една секунда и ще каже на колегата си: „Някаква заядливка се обажда.” Тогава той ще каже: „Госпожо, електричеството ви е пуснато; проблемът е при вас.”

Когато разказвам това на конференциите, хората винаги се смеят. Знаете ли защо? Защото всички са наясно, че ако се обадят на енергийната компания, ридяещи по телефона, за да им кажат да включат осветлението, е

глупаво. Повечето хора знаят какво да правят. Те просто ще натиснат ключа за осветлението. Толкова е просто! Без емоционални сътресения и без излишно напрежение; те просто ще натиснат ключа. Знаете ли защо никой не се стресира за осветлението? Защото всички ОЧАКВАТ светлините да бъдат включени. Те знаят, че ще свети, защото има електричество. Те разбират ЗАКОНИТЕ, които управляват електричеството и знаят, че тези закони никога не се променят.

Но ако се върнем 1000 години назад във времето и кажем на някого, че можем да осветим цял град с малки стъклени крушки, той ще помисли, че сме откачени. Ако видеше един осветен градски блок, сигурно щеше да каже, че е чудо. Всичко, което хората не могат да обяснят, наричат чудо. Но това не е чудо; това е просто законът на електричеството, който функционира по един и същ начин за всеки, който отдели време да го разучи.

Ние току-що научихме как работи електричеството или можем да кажем, че обновихме умовете си според закона, който го управлява. Така че очакваме то да работи и не сме изненадани, когато видим, че действа. Всъщност сме по-учудени, когато видим, че нещо не действа. Когато разберем и запишем законите, които управляват електричеството, ние можем повторно да ги прилагаме в целия свят. Как? Като учим другите как тези закони функционират и като им позволим да се радват от облагата да имат светлина. Всичко това е възможно само когато разбираме законите, които управляват електричеството. Същото нещо е вярно и за духовните закони. Ако не ги разбираме, няма да имаме възможността да се радваме на облагите от тях или да ги прилагаме повторно, когато имаме нужда.

Когато видим самолет, който лети, не си казваме: „Еха, това е чудо!“ Не, очакваме самолетен да лети, защото, пак ще го кажа, можем да разберем как лети и защо лети. И

ако отново се върнем 1000 години назад в историята и един от най-новите самолети *Airbus 380* прелети над главите на хората, какво биха си казали те? Сигурно биха възкликнали, че това е чудо! Съгласен съм, че този модел е доста впечатляващ - тежи 590 тона, пренася над 800 души със скорост 900 км/ч на максимално разстояние до 14 500 км. Толкова е удивителен, че може да се изкушите да мислите, че това е чудо. Но не е. Ние можем да попитаме инженерите, които са го проектирали, на какъв принцип се движи във въздуха и те ще ни кажат всеки физичен закон, който са използвали, за да може този самолет да лети и могат да ни кажат точно какви инструменти и части са използвали за направата му. Инженерите не са били на пистата на първия самолет, възкликвайки: „Еха, вижте! Не мога да повярвам, че това нещо всъщност лети.“ Ние с увереност се качваме в самолет, защото знаем, че способността му да лети е базирана на физични закони, които не се променят. Докато стоим в параметрите на тези закони, самолетът ще лети. Запомнете: законите не се променят!

Никога не бихме се качили на самолет, ако законът беше непостоянен. Представете си, че си купувате билет и на него пише нещо подобно: „Пътуването с този самолет е на ваш собствен риск, тъй като законът за издигането на телата във въздушната атмосфера работи на случаен принцип, спорадично. Един ден действа, а друг - не. Никой не може да каже със сигурност. Чувствате ли се късметлия днес? Приятен полет.“ Кога за последен път сте изпитвали страх, че ще полетите от стола си? Никога? Защо не? Защото знаете, че законът за гравитацията никога не се променя.

Тези неща, които споменах, са физични закони, които Господ е установил в сътворения от Него земен свят. Но познайте какво? Духовните закони на Неговото Царство работят по същия начин - те не се променят! Преди Бог да

ми говори за Царството Си, много добре знаех как действат физичните закони на земята, но мислех, че в Божието царство нещата са различни. Мислех, че Бог просто върши каквото си поиска и с когото си поиска. Но открих, че това не е така. Когато разбрах, че законите на духовното Божие Царство не се променят и могат да бъдат научени, разбрани и приложени, тогава осъзнах защо Исус повтаряше: „Такова е Божието Царство.” Той винаги свързваше Царството с нещо в естествения свят, за да могат хората да разберат как функционира то. Изведнъж лампата в ума ми светна. Помислих си: „Ако Бог ни дава Царството, а Той вече го е направил, а Царството функционира чрез закони, които не можем да променим, тогава аз мога да науча тези закони и да ги приложам в живота си.”

Не бой се, малко стадо, защото вашият Отец благоволи да ви даде Царството.

Лука 12:32

Това беше денят, в който се превърнах в духовен изследовател! Видях Библията в съвсем различна светлина. Докато четях Словото започнах да си задавам въпроси: „Защо рибата се умножи? Защо този човек беше изцелен? Защо хлябът се преумножи?” и така нататък. Когато подходах към Библията по този начин, с молбата Господ да ми открива законите, вложени в нея, реакцията ми просто беше - ЕХА!

През онзи ден, когато адвокатът ми се обади и Господ ми говори, че бедата, в която съм, се дължи на факта, че не съм отделил време, за да науча как функционира Царството, аз веднага слязох долу и се покаях пред съпругата си затова, че не съм търсил Бога и че съм позволил да изпаднем в това положение. Но ние не знаехме какво точно означава да се доверим на Царството за нашите отговори.

Повтарям отново, че ние вече бяхме в Църквата, бяхме поели по пътя към Небето и обичахме Бога. По онова време нямахме никаква идея какво има предвид Господ, като казва „Царство”. Имяхме сериозен проблем и не знаехме откъде да намерим парите в 3-дневния срок, който адвокатът ни беше дал, и как да се справим с делото, което щеше да бъде повдигнато срещу нас, ако не изплатим заема в посочения срок.

И така, това беше един добър тест. Беше първата ми опитност с паричен проблем и исках Господ да ми покаже какво има предвид Той с думата „Царство”. Така че нека да ви разкажа какво се случи. Спомнете си, че адвокатът ми беше казал, че имам 3 дни да му изплатя парите, които аз всъщност нямах. Отчаянието ме беше накарало да отида в спалнята си и да извикам към Бога - в беда съм! Разбира се, това беше моментът, в който Той ми проговори за Царството, но аз нямах никаква представа какво всъщност означава това, със сигурност обаче бях готов да науча.

Два дена по-късно, вечерта, бях на път да се срещна с един клиент, с когото щяхме да говорим за животозастраховане. Между другото, в онези дни винаги паркирах автомобила си далеч от къщите на клиентите ми, никога отпред. Миниванът, който карах, имаше лек проблем. Когато го стартирах той изпълваше улицата с бял пушек, който въобще не беше малко. Имаше усещането, че не помага на бизнеса ми, ако паркирам автомобила си пред къщата на клиента и на тръгване да напълня улицата с бял дим. Мислех си, че това може да окаже влияние на доверието на хората в мен в областта на финансите, тъй като аз исках от тях да инвестират стотици хиляди долари. И така, ако бях толкова велик финансов мениджър, защо карам автомобил, който едва се движи? Онази нощ не беше с нищо по-различна.

Докато вървах към колата си се ужасих, защото клиентът ми ме изпрати до нея. Просто разговаряхме. Бях притеснен, защото си мислих, че ще стои докато потеглям с колата. Продължихме да разговаряме докато влизах в минивана. Прозорецът беше смъкнат, продължавахме да говорим, а аз се надявах, че той ще каже „Лека нощ“, а аз ще се преструвам, че правя нещо в колата за около минута докато клиентът си тръгне, но той не го направи. Накрая все пак каза „Лека нощ“, но просто леко се отдалечи от автомобила и остана на място. Хвана ме! Стартирах колата с тайната надежда, че може би този път няма да изпълни всичко с бял пушек, но това не се сбъдна. На момента въздухът се изпълни с дим, който насълзяваше очите.

Мъжът ми направи знак да спра колата. През прозореца ми каза да отворя предния капак. Обясни ми, че почасово работи като автомонтъор и иска да провери нещо. След минута той се върна и каза: „Точно както си мислех. Имаш спукано уплътнение на главата. Закарай я къщи и веднага я занеси на ремонт.“ Благодарих му и тръгнах, но това, което ми каза, не ми помогна, защото аз нямах пари да оправя колата.

Офисът ми беше на 10 километра от дома на клиента ми и докато се връщах там онова одеяло на депресия отново ме покри. Но тогава си спомних какво ми каза Господ и започнах да Му говоря за колата си. „Господи, нямам пари да си оправя колата. Все още изплащам този миниван и не мога да го продам повреден. Просто не знам какво да правя. Може би ще е по-добре, ако той просто изгори. Тогава застрахователната компания ще го изплати и ще се отърва от него.“

Докато бях на около пет километра от офиса забелязах едно балонче на предния капак. То ставаше все по-голямо и по-голямо докато накрая, когато вече стигнах и паркирах, балончето избухна в пламъци. Бях в шок! Цялата

предна част на колата беше в пламъци, които се издигаха два метра над капака. Бързо изтичах в офиса и се обадих на пожарната. На следващия ден автомобилът беше покрит от застрахователната компания и ми дадоха чек, с който да изплатя буса, а с остатъка платих на адвоката, който се обади три дни по-късно.

С Дренда бяхме стъписани. Не знаехме какво да мислим. Знаехме, че Бог действа и че нещо се променя. Но нашето посвещение към Царството беше на път да бъде изпитано по нов начин, който щеше да начертае пътя ни за години напред.

След като миниванът изгоря, ние изведнъж осъзнахме, че нямаме превозно средство. Въпреки че автомобилът беше изплатен и не дължахме пари на адвоката, нямахме средства, за да си закупим нов. След като чу какво се е случило с автомобила ми, баща ми се обади и каза, че иска да ни помогне да си купим нов. Развълнувахме се, когато чухме това. Така че двамата с баща ми отидохме в една автокъща и намерихме миниван, който с Дренда харесвахме. Баща ми каза, че ще ни даде 5 000 долара от общата цена, която беше 17 000 долара. Ние трябваше да намерим останалите 12 000 долара. С неохота попълних молба за кредит и баща ми я подписа. На следващата сутрин щяха да ми кажат дали съм одобрен.

През онази нощ не можах да мигна. Знаехме, че не може да вземем този заем. Господ съвсем скоро ни беше говорил за това. Но без кола, аз се огънах и се поддадох на натиска. След тази ужасна нощ, с Дренда се съгласихме, че няма да подпишем документите за заема. Обадих се на баща ми и му благодарих за щедрата помощ, но му казах, че ще откажем. След това се обадих и в автокъщата и им казах същото нещо. И те се разочароваха, тъй като заемът беше одобрен и автомобилът беше подготвен. Въпреки че не знаехме по какъв начин Бог щеше да ни по-

могне, ние просто усещяхме мир.

По това време Дренда препродаваше антики, които беше купила от гаражни разпродажби. Тя беше оставила съобщение до един човек, че иска да купи мебелите от няколко стаи месец преди автомобилът ни да изгори, но все още не беше осъществила реален контакт с него. Няколко дни след изгарянето на колата ни,

той се обади и се съгласи да продаде мебелите от 3 стаи, които бяха просто претъпкани, за по малко от 1000 долара.

В ОНЗИ МОМЕНТ СЕ УБЕДИХМЕ ОТ ЛИЧЕН ОПИТ, ЧЕ БОЖИЯТА СИСТЕМА РАБОТИ И НИЕ СЕ ПОСВЕТИХМЕ ОТ ТУК НАТАТЪК ДА ПРОДЪЛЖИМ ДА СЕ УЧИМ И ДА ИЗПОЛЗВАМЕ ТАЗИ СИСТЕМА..

Дренда се договори с една аукционна компания, която щеше да продаде мебелите вместо Дренда и комисионната, която успя да договори, всъщност беше автомобилът на компанията, който беше използван, но в добро състояние. И така, ние вече имахме хубава кола комби, която беше изплатена, сметката по кредитната карта също беше платена и заемът ни също беше погасен.

Еха! Ето по този начин функционира Царството.

Може би ще попитате: „Какъв точно принцип приложихте?“ Най-важният такъв е да не се уповаваме на заеми, а да молим Бога за онова, от което се нуждаем, и да Го оставим да ни покаже как да пожънем поисканото.

Случката с автомобила ми припомни друг инцидент, който стана няколко месеца преди това, но в онзи момент не разбирах какво ми показва Бог. Все още не можех да свържа точките в ума си, за да видя един от принципите на Царството.

Обичам да ходя на лов за елени, но години наред се връщах с празни ръце. Излизах, стоях на студа, но дните

си минавах, а аз не отстрелвах нищо. Не просто обичах да ловувам, но имах деца, които трябваше да изхранвам, а еленското месо беше от голяма помощ. Въпреки че в миналото имах някакви успехи, бяха минали години от последния ми успешен лов когато бях донесъл вкъщи някакво месо. Един ден докато си мислех за предстоящия ловен сезон, чух гласа на Господ. Той ми каза: „Защо не Ме оставиш тази година Аз да ти покажа как да уловиш елен?“ Това ме стресна. „Да ми покажеш как да уловя елен?“ Какво означава това? След като се молих над тези думи, усетих подбуда да посея финансово семе или дарение с ясната цел да пожъна елен. Усетих Господ да ми казва, че когато аз посея за моя елен, трябва да вярвам, че съм го получил преди всъщност да го имам наяве, според думите в Марк 11:24:

Затова ви казвам: Всичко, каквото поискате в молитва, вярвайте, че сте го получили, и ще ви се сбъдне.

Въпреки че като християнин винаги съм давал и подкрепял финансово моята църква, сеенето по такъв начин, с такава ясна цел и вярата, че когато се моля получавам, беше ново за мен. Взех един чек и в графата „бележка“ написах: „За елена, който ще уловя през 1987 г.“ Положих ръце на него и го изпратих на едно служение, на което имах доверие. И когато го изпратих по пощата, изповядах, че току-що съм получил своя елен. Живеех в Тулса, Оклахома, а градът ограничаваше местата за лов, така че нямах къде да отида да ловувам. Тогава, за Деня на благодарността, един приятел от църквата ме покани да отидем в къщата на баба му, която живееше в провинцията. Той каза, че в района около фермата имало няколко елена. Така че сутринта в Деня на благодарността с моето се-

мейство отпътувахме към тази ферма, за да се насладим на един прекрасен ден на общение и хубава храна, през който щях да получа елена си.

Моят приятел не знаеше накъде да ме упъти, но в близост имаше едно пасбище обградено с гора и той ми предложи да отида и да седна до голямото дърво там. Сега искам много добре да си представите тази картина. Седях на едно окосено пасбище, на което имаше голямо дърво по средата. Седнах с гръб към дървото и наблюдавах гората, която беше на около 120 метра от мен. Сега като се замисля, аз просто си седях на поляната до едно дърво - нещо, което не бихме нарекли благоприятна ситуация.

След около 30-40 минути, без да знам, един мъжки елен побягна по поляната зад гърба ми, към гората пред мен. Дървото беше между мен и елена, така че той не можеше да ме види и аз не го виждах. Еленът бягаше право към дървото без да вижда, че аз седя там. Когато се доближи до дървото, той улови миризмата ми и спря, чудейки се къде съм. Погледна около дървото и тогава очите ни се срещнаха - бяхме само на 5 метра разстояние. Не съм сигурен кой от двамата ни беше по-изненадан, но той не се забави и хукна към гората. Аз все още стох там и докато се опитвах да се прицеля в него, той с бърза скорост се отдалечаваше от мен.

Сега, не беше лесно да стрелям по този бързо бягащ белоопашат елен. Честно казано, преди не съм стрелял по бягащ елен. Спомням си, че едва успявах да задържа елена на мушка, тъй като той скачаше високо във въздуха - това е присъщо на белоопашатите елени, когато бягат с максимална скорост. Но когато дръпнах спусъка, еленът падна и не помръдна. Бях шокиран! Всичко се случи за секунда. Изстрелът беше на 100 метра разстояние.

Когато чу изстрела, моят приятел излезе и ме поздрави за улова. Не му бях споделил какво ми е говорил Господ

за улова на този елен, но само го погледнах и казах: „Не мисля, че уловът на този елен се дължи на моите умения.” Тогава извадих малка бележка, която бях написал в деня на изпращането на чека. Там пишеше: „Вярвам, че през 1987 г. ще получа своя елен, в името на Исус.” Бях записал датата и часа, в който съм се помолил. Показах бележката на моя приятел и започнах да му разказвам какво ми е казал Господ да направя.

Тази случка прикова вниманието ми. Без съмнение знам, че това беше от Бога, но по някаква причина не разбирах, че прилагам закон на Царството. Всъщност думата „Царство” не беше нещо, за което съм мислил. Уловът на този елен беше удивителен, но щеше ли това да се случи отново? Без концепцията на закона на Царството аз нямаше да знам как или кои закони са накарали елена да се появи. Така че аз установих, че това беше нещо от Бога и с нетърпение очаквах отново да го изпробвам на следващото ловно приключение, но точно преди настъпването на сезона миниванът ни изгоря. Когато това стана и след като ние вече имахме изплатено комби, Бог имаше цялото ми внимание. Бях развълнуван отново да ида на лов през следващия сезон. Исках да изпробвам теорията си и да науча повече за Божието царство. Новият ловен сезон не беше толкова далеч!

Отстрелях първия си елен в Оклахома през есента на 1987 г. През юли 1988 г. ние се изместихме в Охайо, където съм израснал. Въпреки че това беше родното ми място, аз не бях живял там от 12 години. Докато растях там, никога няхах успех с улова на елени. Бях опитвал няколко пъти, но все безуспешно. Когато се устроихме в дома ни в Охайо, осъзнах, че не знам къде да отида да ловувам. Като момче бях хващал зайци срещу къщата на баща ми, покрай една малка рекичка. Докато живеях там по време на моите юношески години поставях редица капани в про-

дължение на много време, но дори веднъж не бях виждал елен или поне следа от такъв в тази област. Един ден, докато учех в колежа, брат ми ми се обади - беше развълнуван. Той каза, че е видял мъжки елен близо до рекичката до къщата на баща ни. И двамата бяхме шокирани!

След като си спомних този разговор с брат ми, аз реших, че в първия ден на ловния сезон ще отида до малката рекичка. Звъннах на брат ми и го помолих да ме посъветва къде точно да отида. Въпреки че вече бяха изминали няколко години, той все още си спомняше едно голямо кленово дърво, което беше близо до рекичката и граничеше с гората. Тъй като в детството си бях обхождал цялата рекичка, добре познавах всеки завой и знаех къде щеше да ме отведе.

С Дренда повторихме онова, което Господ ни беше показал в Оклахома - да посеем семе, да запишем точно и ясно за какво е и да вярваме, че получаваме онова, за което сме се молили, според Марк 11:24. По онова време в Охайо имаше лимит на броя заловени елени - можехме да уловим не повече от две сърни и два елена. Ние бяхме решили първо да посеем за единия улов, а по-късно да излезем отново и да хванем още един. С Дренда посяхме семе за елен и вярвахме, че сме го получили след като вече се бяхме молили. Удивително е, че в първия ден на ловния сезон, само след 40 минути чакане, вече имах два елена. Еха, със сигурност бяхме в центъра на нещо!

Месец по-късно имах сън за една бизнес идея. Бизнесът включваше цялото финансово знание, което бях придобил от застрахователния бизнес, но в съня това имаше различна цел. Не го разбирах напълно, но бях сигурен, че Бог ме води да започна свой собствен бизнес и да напусна фирмата, в която бях работил 8 години. Когато сънувах този сън аз все още работех в сферата на животозастраховането и застраховките за сигурност.

Седмицата, през която получих този сън, имах фиксирана среща с едно семейство, за да говорим за живото-застраховане, но въпреки това аз знаех, че притежанието на подобна застраховка не е техният истински проблем и нужда. Месечният им бюджет беше с “краката нагоре”, бяха потънали в дългове. Част от процеса на планиране, през който клиентите преминаваха, беше свързан с това да попълнят формуляр, в който дават финансовата си информация. Това ми позволяваше да преценя от какъв процент животозастраховане се нуждаят. През онази вечер аз просто се разстроих за това семейство. Искях да им помогна, но не знаех как. Седнах с формуляра им и започнах да обмислям различните възможности. Докато работех с финансовия калкулатор аз се отклоних от животозастраховането и започнах да търся начин как в сметката им да постъпва някакъв месечен бюджет. След като пренаредих няколко варианта с помощта на калкулатора, аз се стъписах, когато открих, че това семейство можеше да погаси дълговете си за по-малко от 7 години, като това включваше и ипотеката, и то без да променят приходите си.

До този момент вече 8 години работех в сферата на финансите и никога не бях чувал някой да казва, че подобно нещо е възможно. Преглеждах случая отново и отново и получавах един и същ отговор: за 6.2 години щяха да изплатят заемите си. След това отидох до чекмеджето с папките и започнах да преглеждам данните и на други клиенти. Направих същите изчисления и получих същия отговор: за по-малко от 7 години ще са погасили дълговете си. Откровено казано, бях шокиран от тази информация.

Мислех, че клиентът ми ще се обнадежди, когато види това, така че реших да направя една презентация и да му споделя какво открих относно нуждата на цялото му семейство от животозастраховане. Наистина се чувствах зле за това семейство. Знаех по какъв начин финансовият

стрес влияе на всяка област от живота и аз просто исках те да разберат, че ситуацията им не е безнадеждна. Така че аз представих презентацията си и докато говорех за изчисленията и сумите те стояха онемели. След като им показах колко бързо можеха да се освободят от дълговете си, съпругът със сълзи в очите започна да ми благодари. Беше точно както по телевизията, когато семейство печели от лотарията или голямата награда в телевизионна игра. Те не можеха да повярват какво им казвам. За тях, както и за мен, това беше едно истински докосващо преживяване.

Докато размишлявах за вечерта, не можех да се отърся от факта, че само чрез едно реорганизиране на активите на клиента ми, аз мога да покажа как само след 7 години ще са изплатили

всичко. Видях каква надежда им вдъхна това. Преразгледах повечето от документите на клиентите ми, за да проверя колко от тях могат да попаднат в тази категория и да изплатят дълговете си за по-малко от 7 години и се учудих когато открих, че това може да

АЗ СЕ СЪПИСАХ, КОГАТО ОТКРИХ, ЧЕ ТОВА СЕМЕЙСТВО МОЖЕШЕ ДА ПОГАСИ ДЪЛГОВЕТЕ СИ ЗА ПОМАЛКО ОТ 7 ГОДИНИ, КАТО ТОВА ВКЛЮЧВАШЕ И ИПОТЕКАТА, И ТО БЕЗ ДА ПРОМЕНЯТ ПРИХОДИТЕ СИ.

се приложи при 85% от случаите. Но кой ще каже това на хората? След онази нощ аз осъзнах, че с моя финансов план мога да стартирам бизнес, чрез който да консултирам хората и да им помагам да се освобождават от дълговете си.

По онова време аз все още имах непокрити дългове, но бях съпричастен към хората, които преживяваха финансов стрес и всъщност тази мисия ми допадна много пове-

че от продажбата на застраховки. Започнах да показвам на всичките си клиенти този модел и те, без изключение, бяха шокирани.

При изготвянето на тези бизнес планове се сблъсках с няколко проблема. Първият беше, че ми отнемаше много време да направя изчисленията ръчно и след това да ги набера за презентация. Второ, как можех да печеля пари от това? Накрая договорих една сделка със софтуерен дизайнер, който ми направи програма, която можех да използвам, за да изготвям плана по-бързо. Относно втория ми проблем, аз знаех, че не мога да вземам високи хонорари от хора, които нямат почти никакви пари. Започнах да се моля за това.

Един ден ме връхлетя идея. Усетих, че това е от Бога. Той ми даде мъдрост как да ръководя своя компания, да помагам на хората без да ги таксувам, като в същото време печеля пари за себе си. В моя план аз търсех нещо, което наричам „изгубени пари” - това са пари, които клиентът вече има, но не ги вижда. Например, правех съпоставка на цените на автомобилната застраховка, застраховката на дома, застраховка “живот” и здравната застраховка като търсех по-изгодните варианти. Сравнявах цените на ипотеките, за да проверя дали би имало смисъл от рефинансиране. Проверях много подобни неща, въпреки че не се занимавах лично с всяка една от тези сфери в бизнеса. Когато посещавах клиентите си в домовете им, аз им показвах изгодните оферти и след това ги изпращах сами да намерят компания, която би приложила идеите ми или да намерят представител, който работи в компания, която аз бях препоръчал и която беше по-евтина за тях. Изведнъж осъзнах, че компаниите могат да ми заплащат за клиентите, които препращам.

Казано накратко, аз приготвих всичко и насочвах клиента към дадената компания и продукт. Всичко, което се

изискваше от тях, беше просто да подпишат. Така че аз започнах да се свързвам с различни търговци, представители и професионалисти, към които насочвах клиентите си. Казвах им какво всъщност правя и ги питах дали смятат, че си струва да ми заплащат затова, че ги свързвам и препоръчвам на клиенти. Всичко отговориха с „Да“. Така че аз започнах да се занимавам с това. Напуснах предишната компания и започнах своя компания, чрез която помагах на хората да излязат от дългове. Бизнесът потръгна, започнах да печеля достатъчно пари и с Дренда погасихме всичките си дългове за 2 години и половина! Бяхме развълнувани! (Ако се интересувате от изготвянето на безплатен план, обадете се на 1-800-815-0818. 28 години покъсно ние все още изготвяме тези планове!).

Всеки ден беше нов ден, в който Бог ни показваше повече и повече как Неговото Царство функционира. Докато бях на посещение при друг клиент Бог ми говори да наема хора и да разрасна бизнеса си. Когато започнах да наемам хора, които да работят за нас, бизнесът ни се разшири все повече и повече. В началото на книгата ви разказах как започнахме да плащаме колите си в брой и че успяхме да построим мечтания дом. По време на месечните бизнес срещи с новоназначените служители, аз споделях за Божието царство и хората биваха привлечени от компанията ми, защото освен самата бизнес възможност, която имаха, те искаха да научат повече за Царството и искаха да прилагат принципите му в живота си.

Уроците, на които Бог ме учеше, бяха удивителни и разбира се, много от тези уроци научавах по време на ежегодните ми ловни приключения. Историите от тези моменти са, меко казано изумителни. Никога не бих повярвал, че е възможно да се случат, докато не ги видях с очите си. Всяка история ме научи на нещо ново относно Царството, което до преди това не бях виждал. Ще споделя някои от

тях в тази книга, но ако искате да се запознаете с всички мои ловни истории, може да прочетете книгата „Уловът на Вяра” (Faith Hunt), която е качена в моя уебсайт.

Тази история се случи няколко години след като открих как да ловя елени, прилагайки новите познания за Царството. Както вече споделих с вас, Бог ме научи как да сея за моя елен и да приемам, че когато се помоля, то вече се е случило - без изключение, всяка година през първите 30 до 45 минути, когато излизах на лов, аз “пожънвах” моя елен. Това, между другото, вече се случва в продължение на 28 години.

И така, през онази година аз излязох както обикновено и бях напълно уверен, че еленът ще дойде. И наистина след няколко минути видях мъжки елен, който се отдалечаваше от мен и беше на път да влезе в земята на съседа ми, която беше на около 200 метра. Знаех, че щом еленът отиде в гората вече не мога да го улова, но също така бях сигурен, че това беше и моят елен. Всичко това се случваше в дните, когато не знаех нищо за ловуването с лък и за използването на свирки за примамване на елени. Знаех, че този елен е моята жътва от семето, което бях посял, но безнадеждно гледах как той се отдалчава към горите на съседа ми. Тогава изведнъж в духа си чух: „Кажки на елена да дойде при теб.” „Какво? Да кажа на елена да дойде при мен? Какво означава това?” Не бях сигурен, така че казах на глас, но не толкова силно, че да ме чуе еленът: „Елен, заповядвам ти да спреш, да се обърнеш, да дойдеш и да застанеш под моето чакало.” Ловувах с лък и последните думи ги добавих, защото исках еленът да дойде наистина близо. Осъзнах, че ако вярата може да доведе елена при мен, тогава той може да дойде точно под моето чакало, за да мога да направя хубав изстрел.

Удивително беше, че когато изрекох тези думи, еленът веднага спря, обърна се и започна да върви директно към

мен. Бях в шок, защото този елен извървя 200 метра и дойде точно под чакалото ми - да, стоеше мирен под чакалото, което беше около 4 метра над него. Не носех камуфлажни дрехи, не използвах свирка за елени или аромати, които ги привличат - бяхме само аз, Бог и еленът, който стоеше точно под мен. Не мисля, че има някой, който би пропуснал такава цел. Отнесох този елен вкъщи с голяма радост, но не можех да се отърся от онова, което видях. Наистина ли еленът беше дошъл при мен, защото му говорих и му заповядах? Със сигурност изглеждаше така.

Фермата, която бяхме наели в Охайо, беше на площ от 89 акра и беше изпълнена с гори, рекички и поляни. През зимните месеци и особено ако имаше сняг на земята, ние обичахме да ходим на лов за зайци. В Охайо ловният сезон на пръстенчатия фазан съвпадаше със сезона на зайците, но ние почти никога не бяхме виждали фазан във фермата си.

В този конкретен ден излязохме на лов за зайци; ловувахме покрай малката рекичка, когато един мъжки фазан препречи погледа ни. Бързо го проследих и стрелях. Веднага разбрах, че не съм точен и само закачих крилото на птицата. Той падна, но в следващия момент скорострелно започна да бяха. Фазаните могат да бягат със скорост 55 км/ч, а този фазан правеше всичко възможно, за да докаже това. Земята беше покрита със сняг, а птицата бягаше по едно равно поле под лек наклон нагоре, така че лесно виждах накъде отива тя в опита си да избяга.

Стоях там и отчаяно си мислех, че птицата ще успее да се измъкне, но в духа си веднага усетих едно сладко блаженство. Знаех какво се случва, когато заповядах на елена да спре и да се върне. Усетих, че отново трябва да приложа това, така че силно извиках: „Фазан, в името на Исус, СПРИ!“ На момента фазанът спря, но не го виждахме. Синът ми, Тим, беше с мен и каза: „Татко, фазанът

спря на мига, в който ти извика.” Но къде е? С Тим проследихме стъпките му по полето и го намерихме да стои неподвижен. Беше заровил глава в снега, а тялото му беше отвън. Пред него имаше малко трева и затова в началото не можехме да го видим. Беше ли мъртъв? Взех птицата и тя веднага започна да пърха с крила и да кряка. Със сигурност беше жива! Когато по-късно я разфасовахме забелязах, че само съм порязал дясното ѝ крило. С Тим се спогледахме с удивление. Никой не би повярвал на онова, което току-що бяхме видели... никой.

По-рано вече споменах, че в Охайо имаше лимит, който позволяваше хващането на два екземпляра от всеки пол, но в рамките на една година можеше да се улови само един мъжки елен. Щатът Охайо се опитваше да намали популацията на сърните и затова при тях лимитът беше по-голям. Така че аз посяхах моето семе за мъжки елен и за сърна и като по часовник еленът идваше в рамките на 30-40 минути още при първото ми излизане, а на второто се появяваше сърната. Един ден ми просветна: „Чакай малко, животните идват по реда, по който ги бях написал, когато посяхах финансовото си семе.” Възможно ли е това да е истина? Какво би станало, ако обърна реда? Обикновено аз сеех за мъжки елен и сърна и това беше последователността, в която те идваха. Този път посях за сърна и мъжки елен вместо за елен и за сърна. И така, сърната дойде първа, а след това и еленът. Променях това през следващите няколко години, защото исках да изпробвам теорията си и тя проработваше всеки път. Когато видях тези неща да се случват, бях изпълнен със страхопочитание относно Царството и това колко малко зная за него. Едно нещо беше сигурно - Господ ми показваше, че имам много повече власт, отколкото някога съм си представял по отношение на нещата, които се случваха в живота ми.

Искам да вметна нещо. В момента е ловният сезон на

2015 г. Аз посях за благороден мъжки елен, едногодишна сърна и едногодишен мъжки елен - последните са за храна. Точно като по часовник благородният елен дойде директно до чакалото ми, на следващото излизане при мен дойде и едногодишната сърна. Знам, че на следващото ми излизане ще е и едногодишният мъжки елен. Разбирам, че това звучи откачено, но аз просто ви разказвам какво се случва.

Но имаше едно ловно излизане, което толкова ми изясни нещата, та чак се уплаших. Бях посял семе за малък безрог елен (той се брои за сърна, защото рогата му са под козината и представляват леки издатини). Излязох и както обикновено след 15 минути вече бях отстрелял мъжкия елен. Бях сигурен, че следващия път и малкият елен ще дойде.

Две седмици по-късно отново излязох и докато си седях в чакалото видях един хубав голям мъжки елен да се приближава - беше на около 300 метра. Вървеше право към мен. Не се отклони от курса си, дойде през полето и спря за около 20 секунди. След това се обърна и се върна обратно по същия път, по който беше дошъл. Спомнете си, че в Охайо беше легално да се улови само един мъжки елен, а вече бях отстрелял един, така че аз просто стоях и го наблюдавах, но не можех да стрелям. Бях напълно объркан. Това беше първият път, в който бях излязъл на лов, а при мен беше дошло животно, което не беше точно същия вид, за който бях посял. Начинът, по който този елен реагира, беше странен - дойде право при мен, стоя 20 секунди и се върна обратно по същия път. Изглеждаше, че това животно има задача. Чаках до сутринта, но безрогийт малък елен не се появи.

На следващата вечер бях в офиса си, объркан и озадачен от всичко това. Нещо не беше в ред. Безрогийт елен трябваше да дойде. А защо се появи другият? Докато се-

дях започнах да се моля в Духа и помолих Бог да ми покаже какво се случва. Чух Неговия глас: „Погледни семената, които пося.” Да погледна семената? Знаех какво съм посял. Банката ми прави копия на чековете, така че намерих чека, който бях надписал, когато посявах семената за първия улов. Мислех, че съм посял за два улова - един рогат мъжки елен и един малък безрог елен, който се брои за сърна, както казах по-рано. Но ето какво точно пишеше на чека ми: „Два мъжки елена, големи, рогати, един малък безрог”. Въпреки че имах предвид два мъжки елена - единият голям, а другият малък (който се брои за сърна, защото няма рога), всъщност на чека не пишеше това. Там пишеше: „два големи мъжки елена и един малък безрог”. Колко животни общо? Три и при това второто беше като първото. Когато установих това бях потресен. Вторият мъжки елен, който дойде при мен, беше пратен! Той трябваше да бъде там, защото действаше законът на Царството. Скорих, започнах да викам и бягам из къщата! ЕХА!

В същото време видяното ме уплаши. Ако това, на което бях станал свидетел, показваше колко точно и конкретно функционира Божието царство, тогава аз трябва да бъда много по-внимателен. По невнимание бях задействал събития, които не исках да се случват в живота ми, но те се бяха случили, защото аз ги бях освободил според духовния закон. Тогава осъзнах, че много хора, включително и аз, преживяват неща, които всъщност не искат да се случват, но самите те ги задействат в живота си. Спомнете си, че чрез думите Си Исус прокле смоковницата и тя изсъхна и умря, а в друг случай Той извика Лазар от гроба. И в двата случая се прилага един и същи закон, но с различни цели. Следващия път, когато отидох да ловувам, малкият безрог елен се появи точно според това, което бях посял и записал.

Тази поредица от събития ме изненада и оказа огромно

влияние на възгледа и разбирането ми относно Царството. Сега знам, без да съм объркан, че Царството наистина е много конкретно. И все пак, трябва ли да сме изненадани от това? Всеки физичен закон в земното измерение е точно толкова конкретен. Предполагам, че никога не съм осъзнавал, че духовните закони действат точно както физичните закони, които духовното създаде. Трябвало е да осъзная това по-рано, но, за съжаление, не съм. Сега обаче знам, че Царството е конкретно, много конкретно.

Добре, щом искате, ще ви разкажа още една ловна история. (Обичам уроците, които съм научил по време на лов, така че просто бъдете търпеливи с мен.) Когато разбрах колко конкретно е Царството, реших да проведа още един експеримент. Тази година реших да посея за елен със седем върха на рогата. Обикновено елените имат равен брой разклонения на рогата от всяка страна. При тези, които имат общо четири разклонения, разполагат с по две от всяка страна, а тези, които са с 8, имат по 4 от всяка страна. Но, както казах, обикновено имат равен брой разклонения на рогата от всяка страна.

Исках да освободя вярата си за нещо конкретно, което е извън нормата, докато един вид правя експеримент. Вече бях научил, че колкото сме по-конкретни, толкова по-дълго може да се наложи да чакаме и толкова по-конкретни инструкции можем да получаваме от Святия Дух. Така че в първия ден на ловния сезон знаех, че не трябва да излизам, защото еленът го няма. Всъщност чаках цял октомври и в духа си просто бях убеден. „Не, все още го няма.“ Това беше плащешо; навън имаше цветни багри и прекрасни гори - наистина исках да изляза, но все още чаках.

И тогава се случи. Една вечер, докато стоях във всекидневната и разговарях с родителите на съпругата ми, които бяха дошли от Джорджия, го чух в духа си. Трябваше

да изляза утре сутрин. Еленът ще е там! Казах на цялото ми семейство, че на следващия ден ще се върна с елен. Събудих се развълнуван и излязох още преди зазоряване. Имах лък и бях качен на едно чакало, от което виждах блатото с площ 10 акра, което граничеше с моята гора. Беше прекрасно място. Прелитат патици, могат да се видят и дори норки, които се разхождат край блатото. А то е обградено от храсталак и е едно от най-добрите места в моя имот, на което елените почиват. Чаках, но нищо не се случи. Чаках 45 минути, после един час, но нищо.

Чух вратите на колата да се отварят и затварят и знаех, че това са родителите на Дренда, които отпътуват за Джорджия. Бях им обещал да закусим заедно преди да тръгнат, като аз бях този, който щеше да приготви храната. Първоначалният ми план беше рано сутринта да съм уловил елена, а след това да се върна в къщата за закуска, но

БЕЗ НИКАКВО СЪМНЕНИЕ, АЗ ПРОСТО ЗНАЕХ, ЧЕ ВСИЧКО В ЦАРСТВОТО Е МНОГО КОНКРЕТНО.

еленът все още го нямаше и аз с неохота слязох от чакалото и тръгнах към къщата. От опит знаех, че елените идват до блатото малко по-късно, тъй като, както споменах по-рано,

това е едно от главните места, където си почиваха. Все пак знаех, че еленът ще бъде там всеки момент, но просто нямаше как да остана още. Трябваше отново да изляза през някоя от следващите сутрини.

Поздравих всички в къщата и започнах да приготвям закуската. В нашия дом аз съм този, който приготвя закуската и правя това откакто се помня. Имам специална рецепта за пълнозърнести гофрети, които според мен са невероятно вкусни. Яйца, наденички и царевично суфле със сирена са основните компоненти в менюто, но главният герой, който прави закуските ми страхотни, е кленовият

сироп. Щатът Охайо е всеизвестен с кленовия си сироп и хората в моя район го произвеждат и продават. Не позволявам в дома ми да се консумира подправен и некачествен кленов сироп - консумираме само най-високото качество. И така, аз съм вкъщи и приготвям закуската - прозорецът на кухнята ни гледа към гората и блатото. Изведнъж видях как един елен, преминавайки през полето, върви към блатото. Извиках: „Това е моят елен!“ Казах на другите да продължат с готвенето, защото аз отивам да улова този елен!

От предишни мои наблюдения знаех къде точно отиват елените слад като прекосят блатото, а за да стигнат до там те минаваха точно под чакалото ми. Осъзнах, че ако успея да се добера до него от задната страна и успея да се кача преди еленът да дойде, вероятно ще мога да стрелям. Това щеше да бъде трудна задача и аз трябваше да тръгна ВЕДНАГА! Изтичах през вратата и на излизане грабнах лъка си. Бяхах през полето и след това по възможно най-тихия начин бавно се качих на чакалото. Дотук добре, но нямаше и следа от елена.

Изправих се и отново седнах веднага щом видях елена, който от блатото идваше право към мен. Той не обръщаше внимание на нищо друго освен на сърната, която следеше, и нито ме видя, нито ме подуши. Сърната премина под чакалото ми и се отправи към блатото - еленът вървеше по същия път. Не можех да искам по-съвършени обстоятелства. Еленът беше на 20 метра от мен, внимателно се прицелих с лъка и освободих стрелата. В момента, в който стрелата полетя, аз осъзнах, че съм кривнал. Нека да говорим реално: аз бях почти без дъх от бягането около поляната и блатото, където исках да приклепя елена.

Разочаровах се когато видях, че стрелата удари много ниско - знаех, че съм пропуснал важни места. Когато го уцелих еленът скочи в гъстия храсталак и бавно изчезна

от полезрението ми. Онова, което съм забелязал от предишни ловувания, е, че когато еленът е ударен със стрела, той не винаги знае какво се е случило. Много пъти елените просто се оттеглят ако не са ви видели или подушили. Също така знам, че когато един елен е ранен, обикновено той лежи в храстите и не отива твърде далеч. Тъй като този елен не ме беше видал, той правеше точно това. Много внимателно слязох от чакалото и се отправих към къщата, но минах по по-дългия път, за да не уплаша животното.

Когато влязох в къщата всеки започна да ме пита какво се случи и дали успях да хвана улов. Обясних как стоят нещата и помолих синовете ми да дойдат и да ми помогнат да подплашим елена да излезе от храстите, за да имам нова възможност да стрелям по него. Ние обградихме храсталака и бавно започнахме да си проправяме път. Изведнъж един от синовете ми видя елена, който куцаше, вървейки през високите храсти. Той беше на 70 метра пред мен и минаваше от дясно на ляво.

Изведнъж животното забеляза другия ми син на края на полето. Осъзнавайки, че това не е същият човек от по-рано, еленът наистина не знаеше кой път е по-безопасен за него - спря и бързо помисли за възможните опции. Знаех, че това беше единственият ми шанс ако наистина искам да го взема. Той все още не ме беше видял. Както споменах, стоеше на около 70 метра от мен и гледаше към сина ми. Лъкът може да произведе достатъчно силен изстрел, който да убие елен на такова разстояние. Никога преди не бях стрелял с лък на такава дистанция, а моя не беше от новите модели, които могат да изстрелят стрела на над 120 метра в секунда. Точността на лъка беше на разстояние 10-12 метра.

Еленът стоеше встрани и аз реших да стрелям. Вдигнах лъка, прицелих се и след това освободих стрелата.

Гледах как тя лети към елена и с изненанда видях, че се заби във врата му. И стърчеше от двата края (извинете, че ви затрупвам с детайли). Еленът изтича към гората, но аз не видях къде отиде. Бавно започнах да вървя към хресталака, в който животното беше изчезнало. Беше точно там! Стрелата си беше свършила работата и аз бях уловил своя елен.

Моят син, Тим, се присъедни. В онзи момент аз бях по-заинтересован от броя на разклоненията на рогата на елена. До преди това всъщност нямаше как да ги разгледам, но щом ги преброихме, те се оказаха 7. След като огледахме елена по-отблизо, видяхме, че рогата му всъщност имат осем разклонения, но един от върховете беше счупен и по точи начин той имаше само 7 върха. С Тим просто стояхме смаяни и славехме Бога. Царството беше невероятно! Докато стояхме там, ние също така осъзнахме: „Кой би ни повярвал? Някой въобще знаел ли е, че Царството функционира по този начин?”

Мисля, че схванахте идеята ми. Царството функционира чрез много конкретни закони, които са установени и в които можем да имаме увереност, че действат по един и същи начин всеки път. В началото, когато осъзнах, че тези закони могат да проработят за всичко, включително и за парите, бях много развълнуван. Можех да науча тези закони. Щях да стана богослов и да разбера по какъв начин функционира Царството. Бог щеше да ми помогне.

ТВОЯТА ФИНАНСОВА РЕВОЛЮЦИЯ: Силата на верността:

ГЛАВА 2

СИНЯТА МЪГЛА

Когато двамата с Дренда започнахме да виждаме как принципите на Божието царство действат и функционират в живота ни, ние покрихме дълговете си и искахме да разкажем на всички хора, с които се срещахме, какво сме научили. Говорихме с всички, които бяха готови да слушат като едновременно стартирахме нашата църква, като заедно с това аз управлявах свои бизнеси. Но в духа си усещах, че има нещо друго - не знаех какво, но чувствах, че има нещо друго, към което Бог ме водеше и което трябваше да направя, за да мога да споделя Царството с хората.

През 2015 г. в духа си имах подбудата да проведе събитие, което нарекох конференция „Финансова революция” - това беше поредица от 5 събрания, през които се надявах да имам времето да изложа някои от финансовите принципи в Царството, които бяха променили живота ми. Бях израснал в методистка църква и понякога провеждахме съживителни събрания, които продължаваха цяла седмица. В духа си видях този модел - 5 сесии, по време на които щях да имам време да споделя с хората концепциите и принципите, които Бог ми беше показал във финансовото измерение. До този момент никога не бях комбинирал и систематизирал тези принципи в такъв формат. Но в духа си аз продължавах да се виждам как провеждам тези 5 срещи на тема финанси.

Докато се молах за събитието, попаднах на Лари - мой приятел, когото не бях виждал отдавна. Той ми разказа за една предстояща конференция в Албания, която той провеждаше, и ме покани да говоря на нея. Лари беше на мисионерското поле в Албания вече почти 12 години и внасяше голяма промяна в страната. Мисълта да пътувам толкова далеч беше нова за мен. Не бях пътувал много, а и никога не бях ходил в Албания - дори не знаех къде се намира. Лари ме насърчи като ми каза, че провежда национално събитие, на което щяха да присъстват много от пасторите и той смяташе, че знанието, което бях придобил относно финансите в Царството, щеше да е от полза на хората. Лари каза, че ще говоря на две или три сесии по време на конференцията. Въпреки че това не бяха 5 сесии, все пак с нетърпение очаквах да поучавам по темата. Така че приех поканата му да дойда.

Когато сляхох от самолета в Албания, Лари ме поздрави със следните думи: „Гари, един от говорителите отмени идването си в последния момент, така че за теб остават 5 сесии.“ Сърцето ми подскочи. Това е! Знаех, че това беше от Бога и сега щях да видя как онова, което имах в духа си, се реализира наяве. Бях взел всичките си записки, но не ги бях организирал по начин подходящ за 5 сесии. Така че всеки ден аз поучавах, след това се връщах в стаята си, молах се в духа и подготвих записките за следващата си сесия. Във всяка сесия помазанието беше невероятно.

Преди да продължа напред, искам да ви кажа, че по онова време Албания беше изключително бедна страна. Средната работна заплата беше 500 долара на месец, а корупцията беше част от начина на живот. Аз обмислях да поучавам относно финансите, но не бях сигурен как това щеше да бъде възприето. Знаех, че Словото работи за всички, но за мен това беше нова опитност. След като мина първата сесия, в началото усещах стена. След

като мина втората усещаш, че духовният глад на хората се увеличава и по лицата им виждах как сърцата им се изпълват с вяра, когато чуеха Благата вест на Царството. След всеки изминал ден хората ставаха все по-щастливи и по-щастливи и виждах, че се вълнуват за Царството.

Вечерта преди последната сесия, на която трябваше да проповядвам, Господ ми говори, че трябва да събера дарение за местните църкви. Не бях сигурен за това, защото, първо, това събрание не беше организирано от мен, и второ, не бях сигурен как хората ще откликнат. Лари и аз трябваше да платим доста за транспорта и престоя на местните пастори, за да успеят да присъстват на конференцията. Говорих с Лари за идеята ми и той ми каза да действам и да събера дарение.

И така, по време на последната сесия събрах дарения за конференцията и помазанието беше толкова силно, че едва стоях на краката си. Всеки в стаята танцуваше и викаше докато носеха даренията си отпред. Уредниците, които държава кошове за дарение, плачеха и едва стояха. Не бях виждал подобно нещо преди или поне не го бях виждал по време на събирането на дарения. Сега, когато наблюдавах хората да танцуват и да викат от радост, когато даваха, просто бях разтърсен от помазанието и от искрената им вяра. Те сееха толкова скъпоценни семена.

След като сесията приключи, Лари очевидно беше много докоснат от това, което беше видял. Освен това той беше изненадан от двата пълни с дарения кошове, които отнесохме в апартамента му. Той ми каза, че обикновено събират половината на единия кош. Придвижихме се бързо като прикривахме кошове, докато през претъпканата улици вървахме към апартамента на Лари.

Когато стигнахме, седнахме във всекидневната и преброихме парите. Когато Лари изсипа кошове на масата, се случи нещо, което и до ден-днешен е трудно да бъде оп-

исано с думи. Изведнъж лека синкава мъгла изпълни стаята и присъствието на Бога слезе над нас. Седнахме и стояхме под помазанието, което изпълни мястото. Дори и когато проповядвах или се молах за хората, не бях усещал подобно помазание. В това помазание имаше и присъствие. То беше свято и ме накара да се почувствам така, че все едно съм в същинското присъствие на самия Бог. Докато стояхме там то се усилваше все повече и повече. Единственото, което можехме да направим, беше просто да стоим там и да плачем. Тогава видях в средата на купчината пари, които бяха изсипани на малката масичка, мъжка брачна халка. Бях поразен от факта, че през онази вечер някой, който нямаше пари, даде най-скъпоценното нещо, което имаше в себе си. В онзи момент Господ ми говори и ми каза:

Призовавам те да поучаваш сред народите за тези принципи, на които те научих относно Царството и финансите. Този пръстен беше даден в дарението тази вечер с голяма вяра, но Аз искам ти да го вземеш и да го пазиш като спомен от тази вечер. Също така знай, че както сватбената халка символизира завет, така и ти изповядваш Моя завет за снабдяване с хората Ми. И знай, че където и да те изпратя, Аз ще те снабдя с необходимите за това пари.

Цяла нощ не можах да спя. Бях останал в апартамента на Лари и помазанието също беше там. По време на целия полет над Атлантика не можах да спя. Единственото, което правех през тези 8 часа, беше да гледам през прозореца и да плача. След като през онази нощ Бог ми говори, в продължение на 46 часа не можех да заспя. Месеци наред след това, аз отново усещах това присъствие и започвах да плача.

Не казах на Лари какво ми беше казал Господ за пръстена. Парите от дарението принадлежаха на църквите в Албания и аз знаех, че пръстенът можеше да бъде продаден, за да се добавят още пари. Но не забравих какво ми беше говорил Господ за него. Много бях щастлив, когато Лари ми се обади и каза, че Господ му е говорил да ми даде пръстена. Сложих го в рамка и сега той е в моя офис. Много пъти съм поглеждал към пръстена и съм си припомнял думите на Господ през онази нощ, особено когато преминавах през големи финансови предизвикателства през следващите години. Без изключение, Бог беше верен и ме снабди с всичко необходимо, за да извърша инструкциите, които ми беше дал през онази вечер. Това преживяване в Албания промени живота ми, но имаше още много неща, които Бог щеше да ми покаже през идните дни.

Когато се прибрах от Албания, усетих силен подтик да разпространя това послание за принципите на Царството навсякъде, където мога. Имах силно желание и огън да разпространя тази информация и исках отново да проведа същите 5 сесии, за да видя дали щеше да се случи същото нещо. Не трябваше да чакам дълго. Бях поканен от един пастор в Юта да отида и да поучавам същите 5 сесии. Той беше чул от Лари, че това е животопроменящо и ме покани да отида. Той пастируваше малка индианска църква, която беше много бедна. Те се нуждаеха от финансова помощ и ако това, което Лари му беше казал, беше истина, този пастор смяташе, че аз мога да им помогна.

Така че аз летях до там и имах сесии от неделя сутрин до сряда вечерта. Общо имаше 5 сесии, точно както в Албания, и откликът беше същият. Хората викаха и танцуваха през последната вечер на конференцията под силното помазание докато даваха даренията си. Този път не видях синята мъгла, но усещах силно помазание по време на 5-те сесии. След последната сесия бях шокиран,

точно както Лари беше шокиран в Албания, от огромното дарение, събрано от седемнайсет брачни двойки. Взех дарението и го отнесох в офиса си, за да бъде преброено и описано на следващия ден.

По-късно на другата сутрин получих обаждане от секретарката и личеше, че се случва нещо. Гласът ѝ трепереше и звучеше все едно беше плакала. Първите ѝ думи бяха: „Пасторе, има нещо с тези пари, които донесе.“ „Какво искаш да кажеш, Трейси?“, попитах аз. Тя ми разказа, че е отворила торбичката с парите, за да ги преброи и опише, но в същия момент над нея дошло силно помазание и паднала на пода. Другата секретарка като чула шума от офиса дошла да види какво се случва, но и тя също започнала да трепери от помазанието. Трейси каза: „Какво се случило с тези пари в Юта?“ Казах ѝ, че не знам.

Няколко седмици по-късно поучавах относно същите тези принципи в една малка църква в южната част на Охайо. В тази църква бяхме изпратили DVD запис на първите 4 сесии и предишните 4 седмици хората ги бяха гледали. Отидох неделя вечер, за да довърша петата сесия. Помазанието отново се изля мощно. Когато събрах дарението, откликът беше същият както и на другите събрания. Хората се вълнуваха, когато даваха. По време на дарението църквата постави отпред един кош, в който хората пускаха даренията си. Този път синята мъгла отново се появи. Докато присъстващите носеха даренията си в коша имаше кръг с диаметър 1.5 метра. Помазанието беше толкова силно, че трябваше след събранието някой да ме придружи до колата, тъй като не можех да вървя сам.

След всички тези неща не знаех какво точно се случва, а и не бях чувал подобно нещо да става на други места. Продължавах да провеждам конференции и помазанието беше все така силно. И да, синята мъгла се появи отново на няколко конференции. Онова, което най-много ме

объркваше, беше фактът, че помазанието беше над самите пари. След конференциите персоналът ми се затрудняваше с преброяването на дарението. Спомняте ли си помазанието, което дойде, когато в апартамента в Албания, Лари изсипа дарението на масата? Когато вземете банкнота, дадена в тези дарения, вие веднага бихте усетили помазанието и бихте започнали да треперите от това. Знам, че звучи откачено, но това са просто наблюденията ми от случващото се.

Като един духовен човек аз бях объркан от всичко това и се обърнах към Бога. Той ми говори и ми каза защо толкова силно помазание се проявяваше над дарението. Бог ми каза, че повечето хора дават по задължение или легализъм. Някои дават, защото спазват някаква своя формула, но в действителност те не стоят във вяра, когато дават. Много хора дават, защото мислят, че в противен случай Бог ще им се ядоса. Някои дават с отношението, че това е сметка, която трябва да се плати. Той ми каза, че когато поучавам за Неговото Царство и разкривам скритите финансови принципи на Царството, вратата в сърцата на хората се надига. След това, когато дават, те наистина стоят във вяра и са свързани с Царството и по този начин помазанието протича.

От пътуването ми в Албания през 2005 до сега животът ми се промени много. Желанието ми да достигна хората с Благата вест за Царството ни накара двамата с Дренда използваме телевизията, за да достигаме до народите с Евангелието. За една година ние буквално харчим милиони, за да разкажем на хората за Царството, което открихме преди време. Но може би вие все още не сте чули Благата вест на Царството. И ние бяхме така - бяхме вярващи, които щяха да отидат на небето, но не знаехме как да освободим небето на земята. Но Исус не плати само за правото ни да отидем в Небето, Той направи възможно

ТВОЯТА ФИНАНСОВА РЕВОЛЮЦИЯ: Силата на верността:

за нас да живеем като синове и дъщери на Бога и да се наслаждаваме на облагите на Царството тук в земното измерение. Много по-важно е обаче, че има милиони хора, които трябва да бъдат достигнати с добрата вест на Евангелието, а за това са нужни пари. Хората ни наблюдават. Нашите животи трябва да изглеждат различни!

Какво беше поучението ми в Албания, та освободи такова помазание? Какво ми казваше Бог да проповядвам на народите? Е, всъщност това е целта на тази книга и аз вярвам, че това послание ще промени живота ви, както промени и моя.

ГЛАВА 3

МОЛЯ ТЕ, ГОСПОДИ, СМИЛИ СЕ!

Джери се обади и попита дали може да се отбие и да обядва с мен, докато все още съм в района. Бях на интервю в една телевизия в града близо до него. Той искаше да ми разкаже как животът му се е променил от материалите ми и телевизионните излъчвания. Никога преди това не бях срещал Джери лице в лице - бяхме разговаряли по телефона един-два пъти. Казах: „Добре”. Така или иначе, трябваше да обядвам, затова реших да се срещна с него и да чуя историята му.

На обяда беше и синът на Джери. Той започна да ми разказва историята си. Беше пастор в продължение на 30 години, но е трябвало да напусне служението, защото е получил инсулт, вследствие на който останал с някои увреждания. След удара животът му се разпаднал. Тъй като не бил способен да работи, финансовото им състояние се влошило, не могли да плащат ипотеката си и къщата била обявена за продажба от банката. Плащането на сметките и купуването на храна също били предизвикателство. Всъщност Джери каза, че нещата толкова се влошили, че един ден стоял със зареден пистолет в едната ръка и Библията в другата, възнамерявайки да сложи край на живота си.

Точно в своята най-голяма безнадеждност Джери паднал на нашето телевизионно предаване и си поръчал материали. Той обясни, че когато за първи път получил материалите, имал спешна нужда от 2000 долара, за да плати сметките си и за храна. Слушал материалите отново и отново докато накрая в сърцето му започнала да се надига вяра. Той решил да вярва на Бога за тези 2000 долара, от които се нуждаел. Затова направил точно както Дренда и аз с нашия първи елен. Той посял семе за тези 2000 долара. На един лист записал датата и часа, когато е вярвал, че би получил парите, според Марк 11:24, и пратил чека на нашето служение.

Не знаех, че това се беше случило, защото не бях говорил с Джери. Той сподели, че след около седмица и половина дошъл един мъж и поискал да разговаря с него. Джери познавал този човек от дълго време, но каза, че не били разговаряли отдавна. Поговорили набързо и тогава мъжът казал, че всъщност дошъл, за да даде на Джери чек за 2000 долара. Мъжът обяснил, че преди седмица, в точно определен ден и час, той усетил подбуда от Святия Дух да донесе на Джери 2000 долара.

Джери стоял там безмълвен. Той бързо грабнал портфейла си, в който била малката бележка, на която бил написал деня и часа, когато повярвал, че е получил 2000 долара, от които се нуждаел. Датата и часът написани на бележката на Джери, точно съвпадали с времето, когато мъжът усетил Бог да му казва да даде 2000 долара. Джери знаел, че това не е съвпадение; бил убеден, че това е директен отговор от Царството на Бога и по-конкретно - от законите на Царството.

Той продължи със своята история и ми каза, че има седем деца, всички от които женени, с изключение на 16-годишния му син (именно беше с него на обяд), който просто се е отказал от Бога, когато видял всичко, през което баща

му преминал. Синът бил ядосан на Бога, защото баща му бил верен в продължение на 30 години, а синът мислел, че Господ го е изоставил.

Джери искаше да намери начин да достигне сина си и му хрумнала една идея. Говоря много за лова на елени в моите материали и разказвам как Бог ме научи да ловувам чрез вяра. Ловът на елени бил страстта на сина му, така че през онази есен Джери му обяснил как да хване своя елен според принципите на Царството. Синът помислил малко и се съгласил, след кое-

то двамата с Джери приложили вярата си, точно както Джери направил за своите 2000 долара. След 8 минути момчето вече имало прекрасен елен. Докато Джери и синът му транспортирали улова до месарницата, в колата им бил пуснат един от моите дискове.

АКО ИМАТЕ ВЯРА КОЛКОТО СИНАПОВО ЗЪРНО, ЩЕ КАЖЕТЕ НА ТАЗИ ПЛАНИНА: ПРЕМЕСИ СЕ ОТТУК ТАМ И ТЯ ЩЕ СЕ ПРЕМЕСИ; И НИЩО НЯМА ДА Е НЕВЪЗМОЖНО ЗА ВАС.

МАТЕЙ 17:20.

Когато стигнали, Джери излязъл от колата, за да занесе елена в магазина, а синът му пожелал да остане в автомобила и да послуша още малко. Когато Джери се върнал синът му казал: „Татко, мисля че има нещо, което сме пропусkali през всички тези години. Знаем, че този елен дойде при нас в резултат на принципите на Божието царство.“

Синът препосветил живота си на Господ и казал на баща си, че щом Бог може да ги снабди с 2000 долара и с елен, то тогава Той може да ги снабди и със 17 000 долара, за да платят дължимото и възбраната върху къщата да бъде отмахната. Това беше моментът, в който за първи път чух за Джери. Спомням си писмото и финансовото семе, което Джери беше изпратил, за да пожъне 17

000 долара, с които да отмахне възбраната върху къщата. Спомням си, че писмото беше кратко, но ясно се разбираше от какво се нуждаят. Не се споменаваха нищо друго - само отмахването на възбраната от къщата. Спомням си как положих ръка на това писмо и се съгласих с тях. Дори си спомням точния момент, в който направих това.

Тогава Джери ми каза, че след около две седмици един друг човек дошъл при тях. Това отново бил някой, който Джери познавал отдавна. Мъжът казал, че видял жилището на Джери в списъка с предстоящи продажби и го попитал колко пари са му нужни, за да отпадне възбраната. Джери казал, че му трябва над 17 000 долара. Мъжът написал чек за цялата сума и си тръгнал. Джери се взирал в чека. В този момент от разказа си той вече плачеше на масата в ресторанта и ми благодареше за това, че поучавам за принципите на Божието царство. Джери сподели, че се радва, защото и децата му са били видели Божиата ръка, а аз съм благословен да мога да споделя тази история с хората и след това да чуя и техните истории. Вижте, Джери нямаше нужда някой да го съжалява. Имаше нужда от отговори и той ги откри в Царството.

Сега, тук искам да добавя нещо относно историята на Джери. Въпреки че изглежда, че едва ли не някакви случайни хора са почукали на вратата му и са му дали пари наготово, не искам да оставате с погрешното впечатление, че едва ли не вашите финансови отговори ще дойдат при вас докато вие седите и си пиете кока-колата. Не, вие трябва да свършите вашата част от нещата, за да може да пожънете онова, от което се нуждаете. В случая на Джери той беше пастирувал в продължение на 30 години. Беше сял и инвестирал в тези хора в продължение на дълго време. И второ, Джери не можеше да излиза от дома си заради инсульта. Той жънеше от местата, на които беше сял; от хората в своята църква, в които той беше инвестирал през

всичките тези години.

Искам да ви кажа, че Джери беше съвършено изцелен от инсулта и бе отслабнал с 30 килограма, когато през онзи ден се срещнахме за обяд. Слава на Бога, че той се хвана за Царството. Може да си кажете: „Ами Джери е бил пастор и със сигурност е знаел всичко относно Царството.“ Очевидно не беше така и от това, което виждам, съм сигурен, че не е само той. За съжаление, членовете на Църквата не знаят как да прилагат принципите на Царството и как да получат своите отговори. Една история в Матей ясно показва как много хора мислят.

И когато дойдоха при народа, до Него се приближи един човек, коленичи пред Него и каза: Господи, смили се над сина ми, защото е епилептик и страда зле; понеже пада в огъня и често във водата. И го доведох при Твоите ученици, но те не можах да го изцелят.

Исус отговори: О, роде невярващ и извратен, докога ще бъда с вас, докога ще ви търпя? Доведете го тук при Мен. И Исус смъмри злия дух и той излезе от него; и момчето оздравя в същия час.

Тогаваша учениците дойдоха при Исус насаме и казаха: Защо ние не можахме да го изгоним? Той им каза: Поради вашето маловерие. Защото, истина ви казвам: Ако имате вяра колкото синапово зърно, ще кажете на тази планина: Премести се оттук там и тя ще се премести; и нищо няма да е невъзможно за вас.

Матей 17:14-20

В тази история виждаме един човек, който е отчаян. Синът му е измъчван почти до смърт от зли духове. Когато той чува за служението на Исус и за Неговата сила да

изгонва бесове, решава да заведе сина си при Него, за да може Той да го изцели. Но когато стига там, разбира, че Исус го няма, защото беше отишъл заедно с трима от учениците Си да се моли на планината. Другите ученици казаха, че това не е проблем, защото и те могат да изгонят демоните, защото вече го бяха правили, тъй като Исус им беше дал власт. Но когато се помолиха за този младеж, демонът не го напусна. Въпреки че опитаха, демонът все още си стоеше в момчето. Бащата беше разстроен, а множеството, което следваше Исус, беше объркано.

Но точно в онзи момент Исус и тримата ученици се върнаха от планината. След като видя вълнението, Исус попита какво се случва. Бащата обяснява как е довел сина си при учениците, но те не са могли да изгонят демона. След това бащата прави нещо, което много хора намират за правилно, а дори повечето хора, които преминават през кризисни моменти, когато изглежда, че отговор няма. Той вика към Исус за милост. Въпреки че молитвата за милост звучи като нещо добро и правилно в моментите, когато сме отчаяни, това не беше отговорът на този човек и това не е и вашият отговор също. За да предизвика състраданието на Исус в тази ситуация, бащата продължава да Му разказва как демонът измъчва сина му, като го хвърля в огъня и се опитва да го убие. Исус прекъсва човека. Нямаше нужда да слуша повече за мъчението, през което синът му преминава. В разочарованието Си Господ извиква: *О, роде невярващ и извратен, докога ще бъда с вас, докога ще ви търпя? Доведете го тук при Мен.* В това изречение Исус съвсем ясно казва защо демонът не е излязъл.

Но преди да вникнем в дълбочина в думите, които Исус каза, трябва отново да си припомним здравата основа, на която стоим, а именно, че Бог не лъже и не може да лъже. Всичко, което казва, е истина. След като припомнихме това, можем да оценим ситуацията със следното твърде-

ние: „Демоните ТРЯБВА да излязат.” Ако не го направят, то тогава има нещо, което не е наред, и това не е от страна на Бога, а от наша страна. Запоменете, че проблемът свързан с получаването от Бога винаги се дължи на нас. Исус ясно ни казва причината, поради която демонът не напусна - извратено мислене и неверие. Ще говорим за тези две неща след малко, защото сега искам да насочим вниманието си към бащата и сина в историята.

Очевидно бащата бил отчаян. Когато нищо не се случило, след като учениците се молили за него, бащата се видял в безизходица. Нямало никакъв отговор за него. Единственото, за което се бил сетил, нямало ефект. Оставало му само да проси милост. Изразът „да проси милост” говори за това, че някой има власт и сила да ни помогне, но е избрал да не го прави. По този начин единственото нещо, което може да се направи, е да се даде едно дълго обяснение на ужасното мъчение, през което момчето преминава, в опит да пробуди състрадание в Исус.

Откровено казано, това е начинът, по който повечето хора се молят - знаят, че Бог има силата да помогне, но не са сигурни как Той ще откликне и затова молят за милост. И така, с дълги молитви и много думи те представят детайлите на болката, която изпитват, и на обстоятелствата, в които се намират. „Татко, Ти знаеш, че трябва да имам тези пари до петък. Моля Те, Господи, помогни ми.” Или „Боже, моля Те, ако изцелиш детето ми, ще Ти служа през всичките дни на живота си. Моля Те, Боже.” Аз не се отнасям лековато с проблемите, които хората имат, но забележете колко бързо Исус приложи Божията сила в тази ситуация и освободи момчето. Това е Божието сърце, Неговото желание. Няма недостиг на състрадание, сила или власт. Това не беше проблемът в тази история. Исус представи проблема в лицето на извратеното мислене и неверието. С други думи, в този случай погрешното ми-

ТВОЯТА ФИНАНСОВА РЕВОЛЮЦИЯ: Силата на верността:

слене и липсата на вяра възпрепятства прилагането властта на Царството.

Добре, има доста какво да се каже по тази тема - има много ключове в Царството и начини, по които те работят.

НО ТОВА НЕ СЕ ОТНАСЯ ЗА ТЕБ, ПРИЯТЕЛЮ; ТИ ИМАШ ДОСТЪП ДО ПРАВОСЪДИЕТО НА ЦАРСТВОТО. ИМА ОТГОВОРИ ЗА ТВОИТЕ ПРОБЛЕМИ.

Няма да навлизам в детайли във всичко, но ще спомена основните неща и ще изучим основните закони, които действат тук, малко по-късно.

За да придобием основни познания относно закона на Царството, ние трябва да разберем този основен момент: Бог даде на Адам пълна власт на земята. Адам трябваше да я владее.

Бог каза: Да създадем човека по Нашия образ, по Наше подобие; и нека владее над морските риби, над небесните птици, над добитъка, над цялата земя и над всяко животно, което пълзи по земята.

Битие 1:26

В Евреи 2:7-9 това се изяснява още повече:

Ти си го направил само малко по-долен от ангелите, със слава и чест си го увенчал и си го поставил над делата на ръцете Си; всичко си подчинил под краката му. И като му е подчинил всичко, не е оставил нищо неподчинено на него.

Дотук трябва да разберем, че Бог не може да упражни властта Си в земното измерение (царството на хората) ос-

вен ако даден мъж или жена, които имат легална власт, не я освободят на Небето.

Точно затова в Матей 18:18 Исус казва на Своите ученици:

Истина ви казвам: Каквото вържете на земята, ще бъде вързано на небесата; и каквото развържете на земята, ще бъде развързано на небесата.

Отново казвам, че Небето няма власт тук в земното измерение, освен ако тя не е освободена чрез мъж или жена на земята. Ето защо на това място Исус казва, че ако мъж или жена освободи небесната власт, то Небето ще действа. Ако ние не се задействаме, Небето също не може да се задейства. Ако тази мисъл ви се струва странна, моля ви, не спирайте до тук. По-нататък в книгата ще говоря по тази тема в детайли. Но към момента приемете тази истина като причината, поради която демонът не напусна момчето - **той не трябваше да го прави!** Демонът имаше легалното право да стои там. Исус каза, че причината, поради която демонът не напусна, беше липсата на вяра или, с други думи, липсата на прилагане на власт. Бог изгуби своята юрисдикция заради човешкото непокорство, когато Адам изгони Бога чрез непослушанието си. Точно тук сатана придоби власт над хората.

Тogaвa, като Го изведе на една висока планина и Му показа всички царства на света, в един миг време, дяволът Му каза: На Тебе ще дам цялата тази власт и слава на тези царства, защото на мен е предадена и аз я давам на когото искам. И така, ако ми се поклониш, всичко ще бъде Твое.

Лука 4:5-7

Следователно Бог изгуби Своего законно право на земята, защото изгуби човека, който я притежаваше - Адам. Както вече казах, за тези конкретни детайли ще говоря по-задълбочено по-нататък в книгата, но главната причина, поради която ви акцентирах на тази история, беше, за да ви насоча внимание към отношението и отчаянието на бащата и как той започва да проси милост. Моля, прочетете следните няколко изречения много внимателно.

ТЪЙ КАТО ЧОВЕКЪТ ИМА ВЛАСТ В ЗЕМНОТО ИЗМЕНЕНИЕ, БОЖИЕТО УПРАВЛЕНИЕ И ВЛАСТ НЕ МОГАТ ДА БЪДАТ ЗАДВИЖЕНИ ДОКАТО ДАДЕН ЧОВЕК, МЪЖ ИЛИ ЖЕНА, КОЙТО ИМА ВЛАСТ НА ЗЕМЯТА, НЕ БЪДЕ НАПЪЛНО УБЕДЕН В ОНОВА, КОЕТО НЕБЕТО КАЗВА И ВСЛЕДСТВИЕ НА ТОВА УБЕЖДЕНИЕ ОСВОБОДИ ВЛАСТТА, КОЯТО ИМА ТУК НА ЗЕМЯТА.

Ако няма власт или закон и система, която да раздава правосъдие и да предлага решения на човек в нужда, тогава просенете на милост е единственото нещо, което остава. Нека да го кажа по друг начин. Ако човек няма правно средство за разрешението на даден проблем и няма достъп до процес,

в който да се упражни правосъдие, то тогава той няма гаранция, че ще получи своите отговори. В такъв случай единственото, което му остава, е да проси милост.

Но това не се отнася за теб, приятелю; ти имаш достъп до правосъдието на Царството. Има отговори за твоите проблеми. Запомнете, че Царството е вид управление и то функционира на базата на закони, които са безпристрастни и са достъпни за всеки гражданин, който живее под юрисдикцията на това Царство. Както вече казах в книгата, Божието царство е изградено на основата на пра-

восъдие (това е правов процес, чрез който имаме достъп до Божията власт, която може да приложи онова, което законът Му определя като правилно) и правда. Със сигурност имаше причина, поради която демонът не излезе, но тази причина не беше в Бога. Той не е изгубил силата Си, нито е променил волята Си. Исус ни показва това, когато виждаме колко бързо избличава учениците Си и след това изгонва демона.

Когато не видят силата на Царството в действие, повечето християни променят доктрината и казват: „Не всички демони излизат.“ Те знаят, че Бог има цялата сила, така че те предполагат, че Бог може да прави каквото си поиска в земното измерение и ако демонът не е излязъл, то тогава вероятно Той така е решил. Приятелю, това разбиране е напълно погрешно. Исус каза, че ТЯХНОТО извратено мислене и неверие попречи на небесната власт да действа в този случай. Нека да го кажа по следния начин: причината, поради която демонът не излезе, беше правен проблем и беше свързана с упражняването на право - точка. Той не трябваше да излиза, защото никой от присъстващите там не беше упражнил небесната власт и правова юрисдикция. „Но, Гари, те се опитаха да го изгонят.“ Да, но, както казах, всъщност от правова гледна точка, той не трябваше да напуска. Защо? Ами защото в тази ситуация Небето нямаше легално право да накара демона да си тръгне.

Нека да перифразирам това, което току-що казах. Те имаха извратено мислене, защото онова, което според Бога е погрешно и изкривено, те наричаха добро и приемливо. Неверието също беше основен проблем, тъй като се изисква вяра, за да може Небето да има власт в земното измерение. Учениците не бяха напълно уверени, че демонът ще излезе. Те се страхуваха.

Тъй като човекът има власт в земното измерение, Божието управление и власт не могат да бъдат задвижени

докато даден човек, мъж или жена, който има власт на земята, не бъде напълно убеден в онова, което Небето казва и вследствие на това убеждение освободи властта, която има тук на земята. Между другото, когато сърцата ни са напълно убедени в това, което Небето казва, това всъщност е вяра, а през онзи ден в историята за бащата и обладаното момче никой не е имал вяра. Хората се колебаеха и бяха изпълнени с неверие, като по този начин попречиха на небесната власт да действа в ситуацията. Но Исус имаше вяра и знаеше, че този демон ще излезе! Господ заповяда и демонът напусна. „Но, Гари, причината, поради което демонът излезе, когато Исус му заповяда, беше фактът, че това е самият Господ.“ Наистина ли мислите така? Нека да погледнем какво се казва в Марк 6:5, когато Исус служеше в Своя роден град.

И не можеше да извърши там никакво велико дело, освен когато положи ръце на неколцина болни и ги изцели.

Съгласни сме, че Исус има силата да изцелява, нали? Тогава би трябвало да можем да си отговорим на въпроса защо Той не можа да извърши всичко, което искаше, в този случай. Нуждата беше там, но имаше нещо, което Му пречеше. Той дава отговора в стих 6: *И се чудеше на тяхното неверие.* Вярата (съгласието с Небето) дава на Небето правото да действа в земното измерение. Например, много лесно можем да видим този принцип в нашето спасение и идване при Христос.

Защото със сърце вярва човек и се оправдава, а с уста прави изповед и се спасява.

Римляни 10:10

Със сърцето си вие вярвате (онова, което Небето казва) и сте оправдани. *Оправданието* е правен термин, който означава приложение на закон и предполага, че Небето вече има легална власт в земното царство. Нека не забравяме, че на Адам му беше дадено легално право да владее тук на земята и хората все още имат тази позиция. Това не трябва да се бърка с невъзможността на човека да владее духовно - това е нещо, което при грехопадението в Едемската градина човекът претстъпи на сатана. Бог не може да наруши легалната

**ЗАТОВА ВИ КАЗВАМ:
ВСИЧКО, КАКВОТО ПО-
ИСКАТЕ В МОЛИТВА,
ВЯРВАЙТЕ, ЧЕ СТЕ ГО
ПОЛУЧИЛИ, И ЩЕ ВИ СЕ
СБЪДНЕ.**

МАРК 11: 22

власт и позиция, която човек има в земното измерение, и затова Той трябва да намери мъж или жена, които да влязат в съгласие с Небето, за да може то по законен начин да придобие достъп и да има явно действие в земното измерение.

В Римляни 10:10 ще забележите, че има две неща, които трябва да се случат преди небесната власт и сила да бъдат освободени тук на земята. Първото нещо вече го споменах: трябва да бъдем напълно убедени и да сме в съгласие в сърцата си с онова, което Небето казва - това се нарича вяра. Второ, трябва да разберем, че само стоенето във вяра няма да освободи Небето на земята. Изненадани ли сте от това? Нека да обясня. Помислете си за ключа на лампите. Има електричество, но за да светне лампата трябва да натиснете ключа. Когато в сърцата си вярваме онова, което Небето казва, това прави връзката ни с Небето законна и оправдана. Но след това ние трябва да освободим тази власт тук на земята. Точно както в примера, който ви дадох - трябва да натиснем ключа. Ние правим това, когато

изповядваме и действваме с властта на Царството.

Знам, че се повтарям, но е **ИЗКЛЮЧИТЕЛНО ВАЖНО** да разберем този закон на Царството, за да можем да получим онова, което Небето има за нас. Може да получите всичко, което Небето има за вас, по същия начин, по който сте били спасени - чрез вяра в сърцето си в онова, което Небето казва, както и чрез изповед и действия, съответстващи на вярата в онова, което Небето казва.

Царството, по начина, по който Исус го показваше и поучаваше за него, беше напълно чуждо за учениците. Много пъти виждаме, че учениците бяха объркани от нещата, на които ставаха свидетели. В предния пасаж, който разглеждахме, според мен, учениците бяха уплашени от проявлението на демона и затова започнаха да се колебаят, като по този начин обезсилиха вярата си. Предполагам, че докато се опитваха да изгонят този демон, той се проявяваше по-силно: вероятно мяташе момчето на земята, както и още други плашещи неща. Това сигурно е пробудило страх в хората. Тук просто предполагам, но все пак в нещо съм сигурен - имаше причина, която накара сърцата им да не са в съгласие с Небето и това доведе до неверие.

От друга страна, Исус беше напълно уверен в онова, което Небето казва за подобни ситуации и затова заповяда на демона да напусне. Така че виждаме, че проблемът с изгонването на демона не беше в небесното измерение, а в земното.

Ако трябва да избира само един стих, който най-добре илюстрира функцията на Царството на земята, това би бил Матей 11:22-24. За да вникнем в дълбочина, трябва да погледнем няколко стиха по-назад. Там ще видим, че Исус мина покрай едно смокиново дърво, на което не намери плод, след което го прокле. На следващия ден учениците минаха покрай това дърво и видяха, че беше изсъхнало. Петър, удивен от видяното, извиква към Исус.

А Исус им отговори: Имайте вяра в Бога! Истина ви казвам: Който каже на тази планина: Вдигни се и се хвърли в морето, и не се усъмни в сърцето си, а повярва, че онова, което казва, се сбъдва – ще му стане. Затова ви казвам: Всичко, каквото поискате в молитва, вярвайте, че сте го получили, и ще ви се сбъдне.

Марк 11: 22-24

Забележете, че Петър беше учуден от онова, което се случи. Как стана това? Исус просто говори на дървото. Без никакво колебание дървото се покори на тези думи и изсъхна. Тогава Исус казва на Петър една истина, един закон на Божието царство. Обяснението на Исус ни дава повече разбиране относно това как Божието царство действа в земното измерение. В този пример отново виждаме в действие същия закон, за който говорихме по-рано: един мъж или жена, напълно убедени в онова, което Небето казва (вече оправдани чрез вяра), изговаря и освобождава небесната власт. Разбира се, в историята този човек е самият Исус, но Той много ясно показва в Своето обяснение към учениците Си, че всеки може да извърши това като Него.

Убеден съм, ще се съгласите, че ако хората знаеха и разбираха това, което Исус ги учеше, ефектът в живота им би бил огромен. Видях влиянието на Царството в живота на собственото си семейство, но беше удивително да видя Неговото влияние в живота и на други семейства, след като ги научихме на онова, което самите ние бяхме изпитали. Нека да ви разкажа една история в моята църква, в която беше приложен този закон. Много пъти наличието на знание относно Царството и неговата функция е въпрос на живот и смърт. Така беше и в тази история.

Дженифър започна да посещава моята църква и да слу-

ша поучения за вярата и Царството. Тя беше развълнувана да разбере повече за властта и правата, които имаше в Царството. Това се случваше докато беше бременна с второто си дете, което искаше да роди в дома си. Тя започна да изучава какво Божието слово казва относно раждането, което ѝ предстоеше, и относно обещанията за нейното дете. Беше убедена, че може да роди безпроблемно у дома. Беше говорила с акушерка, както и с една жена от нашата църква, която няколко пъти беше раждала в дома си - тези жени щяха да ѝ помагат по време на раждането.

Преди раждането тя посещаваше всяко богослужение и слушаше за принципите в Царството. Тези концепции бяха нови за Дженифър. Тя харесваше да научава, че в Божието царство има отговори за много неща. За съжаление, по това време съпругът ѝ трябваше да работи през неделите и не можеше много често да посещава църква заедно с нея. Накрая моментът на раждането настъпи. Акушерката и другата жена, които щяха да асистират, получиха обаждане.

Беше около 2.00 или 3.00 часа сутринта, когато телефонът до леглото ми звънна. От другата страна чух разтреперения глас на жената от църквата, която изкрещя: „Пасторе, моля те, моли се! Бебето се роди мъртво!” Новината ме разтърси. След това жената ми каза, че бебето пътува с линейка към болницата. Каза ми, че още при пристигането медицинският екип е констатирал, че бебето е мъртво.

С Дренда станахме и се облякохме веднага. Аз започнах да се моля в Духа - исках да чуя какво трябва да направя. Знаех, че дяволът иска да наклевети църквата ни с това събитие. Просто можех да си представя вестникарските заглавия: „Бебе умря след като секта насърчава домашните раждания”. Ние не бяхме вземали отношение по този въпрос, дали децата трябва да се раждат в болни-

цата или вкъщи, но много жени предпочитаха да раждат в домовете си, това беше истина. С Дренда продължихме да се молим в Духа докато шофирахме към болницата. Пътят беше около 20 минути. След като бяхме изминали половината разстояние, аз изведнъж усетих как Божият Дух слиза над мен и просто знаех, че бебето ще бъде добре. В същия момент, съпругата ми се обърна към мен и каза, че Господ ѝ е говорил, че бебето ще бъде добре.

Знаех какво Господ беше открил на мен и на съпругата ми, така че влязох в Спешното отделение и останах учуден от това, което видях. Там 7-8 медицински сестри стояха около едно нормално изглеждащо, розово, плачещо бебе. Внимателно гледах лицата им. В повечето ситуации, когато група жени са събрани около едно бебе, може да видите доста усмивки. Но този път нямаше такива. Вместо това, на лицата им беше изписан шок.

Срещнахме се с жената, която ни се беше обадила. Тя отново ни каза, че бебето е било обявено за мъртво още в дома им, който беше на 20 минути от Спешното отделение. Също така, при пристигането в болницата отново са констатирани, че е мъртво, но тогава то изведнъж се събудило. Слава на Бога! С Дренда бяхме развълнувани да видим, че бебето наистина беше добре, точно както Святият Дух ни беше казал.

Междувременно една друга линейка беше транспортирала майката на бебето - Дженифър, до родилното отделение. Следователно тя не е знаела за състоянието на момиченцето си. Съпругата ми Дренда отиде при нея, за да види как е. Влизайки в стаята, където Дженифър си почиваше, Дренда ѝ каза: „Дженифър, бебето ти е добре и е прекрасно.“ Медицинската сестра, която стояла до Дженифър, скочила и сопнато каза: „Не, бебето е вече поставено в трупна чанта!“ Жена ми много категорично и директно поправила медицинската сестра за нейната

грешка. Днес, за Божията слава, малкото бебе, което беше кръстено Хейли, е красива млада дама, която няма увреждания на мозъка или някакви други странични заболявания. Разбирайки, че Божието царство оперира на базата на духовни закони, аз знаех, че този развой на събитията не беше случаен. Тъй като съм се научил да анализирам, исках да разбера начина, по който това се беше случило.

Знаех, че бебето Хейли беше официално обявено за мъртво още при пристигането на линейката в дома им. Знаех, че освен това бебето беше обявено за мъртво и при пристигането в болницата. Какво всъщност се беше случило? Разговарях с жената, която помагаше при раждането и я помолих да ми разкаже всичко в детайли. Търсех ключовите моменти, които да ме доведат до нужния ми отговор. Тя разказа, че всичко с раждането е било наред до момента, в който бебето се появило. То е нямало признаци на живот и е било силно посиняло. Акушерката се е опитала да го върне към живот, но не е успяла. Жената продължи разказа си и ми каза, че много от членовете в семейството на Дженифър започнали да се паникьосват, но Дженифър спокойно им казала да пазят тишина, а след това посочила съпруга си с пръст и му заявила: „Не казвай нито дума - това бебе ще бъде добре!”

Тук спрях разказа на жената и я помолих да ми повтори точните думи, които Дженифър беше казала на съпруга си. Тя повтори абсолютно същото нещо, а именно, че Дженифър е посочила съпруга си с пръст и го предупредила: „Не казвай нито дума - това бебе ще бъде добре!” Еха! Това е! Това беше моментът, това беше изповедта, която спаси живота на Хейли. Почувствах се като детектив, който беше разгадал много важен случай! Бях въодушевен. Това беше толкова просто, но толкова дълбоко. Дженифър беше приложила един духовен закон в тази ситуация и това спаси живота на нейното бебе! Размишлявайки над

онова, което бях научил за Царството, всичко това имаше смисъл.

Дженифър знаеше, че съпругът ѝ не е изграден във вярата, защото работеше през неделите и нямаше възможност да посещава събранията и да слуша поученията. Тя знаеше още, че като глава на дома, неговото съгласие с тази ужасяваща сцена би запечатало злощастната съдба на това бебе. Точно затова нейният отклик бил да не позволи на съпруга си да се съгласи със смъртта на тяхното дете. Дженифър била убедена, че детето ще живее и ще бъде добре и тя го изповядала с дързост и вяра.

Веднага щом Дженифър била изписана от болницата, тя отишла при екипа, който бил в линейката, и ги попитала какви манипулации извършили за бебето докато през онази нощ пътували към болницата. Те я погледнали гузно и засрамено.

„Нищо”, след дълго мълчание проговорил един от тях.

„Как така нищо? - попитала Дженифър. - Не направихте ли сърдечно-белодробна реанимация?”

„Не”, казали те.

„Изобщо направихте ли нещо за бебето?”

„Не”, отвърнали медиците отново.

Те ѝ казали, че бебето просто било мъртво и никой не е имал надежда, че ще оцелее. Но когато пристигнали в болницата бебето просто “се събудило”! Този екип на линейката бил получил признания и похвали от болницата и пожарната за най-добрия екип на годината - награда, базирана на реакцията и действията в трудна ситуация. Но всъщност те си признали, че не са направили нищо.

Наскоро Хейли беше гост в телевизионния ни подкаст заедно с нейната майка и всички ние със сълзи в очите отново празнувахме Царството на Бога. Празнувахме факта, че на сцената има някой, който знае как да борави с духовните закони и властта на Царството.

В тази история виждаме Дженифър напълно убедена в това, което Небето казва, със собствените си думи да освобождава власт в тази ситуация. Законът работи!

Друго семейство в нашата църква имаше следното преживяване, в което приложиха същия закон на Божието царство. Две сестри бяха решили да обядват, което не било лесна задача, защото около тях имало 12 или 13 деца. Докато обядвали, те забелязали, че 14-годишният Джоел го няма. Претърсили къщата, но не го намерили. Тогава помислили, че той може би се крие, но отново, след пълно претърсване и проверяване на всяко ъгълче от къщата, те не могли да го намерят. Изведнъж през ума на Тина, майката, преминала една ужасяваща мисъл. Ами басейнът в задния двор? Тя изтичала през задната врата с 13-годишната си племенница Кортни. Тина се превила от страх, когато видяла Джоел на дъното на басейна - той не помръдвал. Никой не знаел колко дълго бил там. Тина извикала на другите да се обадят на 911, след което скочила в басейна и извадила Джоел. Той не дишал, бил мъртво блед и неподвижен.

13-годишното момиче, което посещавало детското ни служение, казало на леля си: „Не, лельо Тина, не е нужно да звъним на 911; ние имам власт. Трябва да се молим.” Тогава и двете започнали да се молят, но нищо не се случвало. Тина отново извикала: „Звъннете на 911!” Тогава Кортни казала на леля си „Лельо Тина, трябва да изговорим живот за него.” Изповядала: „Джоел, в името на Исус, събуди се!” Изведнъж Джоел започнал да се дави, изплюл вода и се върнал в съзнание, всичко било напълно нормално.

Когато се сетя за тази история винаги се удивявам - не толкова, че момчето е оживяло, а от вярата на 13-годишното момиче и нейната трезва преценка в онзи момент. В тази стресираща ситуация на живот и смърт, тя успяла да

прецени какво трябва да се направи без да се поддава на страха. Кортни е друг човек, който отново потвърждава, че знанието за функционирането на Царството е повече от една хубава проповед - това е въпрос на живот и смърт!

Отново забележете по какъв начин работи законът на Царството. Първо Кортни казва, че трябва да се помолят, което са и направили, но нищо не се е случило. Това е така, защото когато се молим ние не освобождаваме властта и силата на Бога, а се молим за посока. Точно от това са имали нужда в момента. След това в историята ще забележите, че Кортни заявява, че трябва да изговорят живот в момчето. Когато правят това, той се събужда напълно здрав и е така и до днес. Тук отново виждаме едно сърце, което е напълно убедено в онова, което Небето казва, но въпреки това нищо не се случва докато властта не е освободена в земното измерение чрез мъж или жена, които имат вяра.

Нека да ви споделя още една история, случила се много близо до дома ни. Братът на Дренда беше откарал Канди, неговата съпруга, до болницата, за да роди петото им дете. През онази сутрин с Дренда се отбихме в болницата, за да видим новото попъл-

нение в семейството. Мислехме, че раждането вече отдавна е приключило. Но разбрахме, че поради някои закъснения то беше свършило току-що. Когато влязохме

в родилното отделение, тъкмо отнасяха бебето Холанд в детската стая. Както знаете, детските стаи в болницата са изцяло с прозорци, за да може да виждате новородените.

Когато внасяха малката Холанд вътре, веднага забелязах, че тя изглежда почти бяла. Всички деца на Джони имат почти бяла руса коса и затова в първия момент си поми-

**ЗАПОМНЕТЕ, ЧЕ ЗАКО-
НИТЕ НА ЦАРСТВОТО
ДЕЙСТВАТ ВИНАГИ И
ЗА ВСЕКИ!**

слих, че може би това е нормално. Но въпреки всичко, това не ми изглеждаше добре. Внезапно докторите започнаха да тичат. Сестрите бързо дръпнаха завесите, за да не виждам какво се случва вътре, но ми беше ясно, че това не е добър знак. Въпреки че завесата беше дръпната, имаше един процеп, през който виждах всичко, което се случваше. Сестрите включваха оборудване, а докторът започна да прави сърдечно-белодробна реанимация. Отидох до другата врата на детската стая, където ясно можех да чуя какво си говореха лекарите. Докато слушах, бях шокиран, когато казаха, че бебето няма пулс и не могат да накарат сърцето да заработи. Продължих да слушам, а на монитора чувах по един удар на всеки 15-20 секунди. Холанд нямаше пулс!

Докторът излезе от стаята и отиде право при Джони: „Нещата не са добре, Джони. Съжалявам, но все още се опитваме.“ Не ни пускаха в детската стая, така че Джони и Дренда положиха ръце на вратата в единия край на стаята, а аз на вратата в другия край. Започнахме да се молим и да изповядваме, че Холанд ще живее и няма да умре и че ще бъде добре. Заповядахме на сърцето да започне да функционира в името на Исус.

Внезапно докторът, който разговаряше с Джони, забързан излезе от стаята. Той профуча край нас без да каже и дума. След няколко минути се върна забързан, заедно с една медицинска сестра, която на висок глас му казваше: „Докторе, не можем да направим това. В тази болница нямаме право да извършваме такива манипулации. Не мога да ви позволя да използвате тази кръв.“ Той не й обърна внимание и отново влезе в детската стая. Грабна един наръчник и ясно си личеше, че внимателно чете как да извърши определена манипулация. През процепа на завесите наблюдавах как той започна да вкарва една дълга тръба в бебето. Сега осъзнах, че той всъщност му вливаше кръв.

Изведнъж чух, че пулсът се появи. Забърза се и нивото се покачи и достигна нормалното ниво за новородено. Докторът излезе и каза: „Тук имаше ангели! Бог ми помогна с това бебе!“ Виждахме, че той трепереше. Тогава разбрахме, че той не беше на смяна и не проследяваше раждането на Канди. Той просто беше минал през болницата, за да провери състоянието на друг пациент, когато всичко това стана. Виждах, че той все още беше удивен от случилото се, тъй като, после разбрахме, че Холанд е нямала пулс в продължение на 36 минути!

Днес Холанд е едно красиво нормално 4-годишно момиченце. Вярвам, че нашето разбиране относно законите на Царството ни даде отговора в тази ситуация. Все още си спомням, че когато полагах ръце на вратата на онази детска стая в родилното отделение, си мислех: „Няма да правим погребение на малката племенница на Дренда! Не и когато ние сме „на стража!“

Докато размишляваме как Царството повлия във всяка една от тези истории, които току-що споделих, искам да си припомните, че законите на Царството действат по всяко време и за всеки! Както казах и в самото начало на тази книга, естествените физични закони на земята действат по един и същ начин всеки път. Те са безпристрастни и са в сила за всеки, който отдели време да ги научи и приложи. Електричеството действа по един и същ начин както в САЩ, така и в Африка - няма никаква разлика.

Когато започнах да осъзнавам, че Божието царство е Царство с много ясно дефинирани закони, които понякога са прикрити, аз разбрах, че съм открил отговора на своите проблеми. Осъзнах, че не беше Бог, който задържа неща от мен или който избира да не ме благослови, когато съм в нужда. Аз вече осъзнавах, че Бог ми е дал всичко, от което бих имал нужда в този живот, чрез Исус Христос, който чрез Своята жертва ми осигури достъп до всичко,

което Небето има. Сега вече разбрах, че Царството функционира на базата на определени закони, които аз мога да науча и да прилагам в живота си.

Започнах да чета всяка история в Библията с различна настройка на ума, търсех ключове и принципи, които разкриват конкретен закон в Царството. Посветих се да бъда „богослов”, за да мога да разбера защо нещата се случват по точно определен начин в библейските истории, които толкова често четях. Това слово в 1 Йоан звучи странно за много хора. Знаем, че го четохме по-рано, но нека да го прочетем отново, защото в него звучи истината, което е и вашият отговор.

И дръзновението, което имаме пред Него, е това, че ако просим нещо по Неговата воля, Той ни слуша; и ако знаем, че ни слуша, за каквото и да попросим, знаем, че получаваме това, което сме просили от Него.

1 Йоан 5:14-15

Обичам тези стихове, защото в тях се говори за закон, а законът ни дава увереност, че ще получим правосъдие. Това е нашето дръзновение - ако искаме нещо според волята на Бог (законът; онова, което Бог нарича правдиво), Той ни слуша. Вижте, тук изразът „ни слуша” не означава, че Бог чува физическия ни глас, въпреки че Той го чува, а става дума за това, че Бог ще поеме случая. Ако си представим един съдия, който поема дадено дело и отсъжда според разписаните закони, а не според собствените си чувства (или поне това е начинът, по който трябва да се процедира), тогава ще разберете тези стихове. Той ни слуша - той поема нашия случай, изслушва ни и можем да бъдем уверени, че ще получим справедливост, която по право е наша.

Приятелю, наистина мисля, че трябва да спреш и да

прочетеш току-що казаното, прочети го бавно. Ако това, което сега прочете, е истина, а то е, то тогава в живота ти ще има експлозия от радост! Хората, които се молят без това знание, нямат увереност и дръзновение - те просто бърборят, изричат излишни думи, докато се молят. Исус говори за това в Матей 6:7-13.

А когато се молите, не говорете излишни думи, както езичниците; защото те мислят, че ще бъдат послушани заради многословието си.

Матей 6:7

Думата „бърборя“ или още „говоренето на излишни думи“ означава да изричам смесица от думи, в които не влагам смисъл. Това е начинът, по който повечето хора се молят. Те нямат идея, че имат право на справедливост и не знаят какво вече законно им принадлежи и им е дадено от Бога. Не е нужно да молите или да плачете за нещо, което вече имате!

Нека да си представим един полицаи, който стои на пътя и иска да спре тир, като започва да плаче и да се моли на тира: „Моля те, тир, спри. Смили се над мен. Моля те, умолявам те, спри.“ Това би била най-жалката и позорна обида за нацията на Съединените щати и тяхната правна система. Не, този полицаи застава изпъчен на пътя и ясно подава знак на тира да спре и той спира поради постановения закон и позицията на полицаия, който представлява властта в тази нация.

Хората, които просят от Бога и Го умоляват за неща, нямат никаква представа за функцията на законите, както и за позицията, която имат. Причината, поради която полицаият, който се моли да упражни властта си, е такъв позор за нацията, е, че в такава нация няма закон и власт. Всичко, което може да видите в подобна нация, е просто анархия. Когато

християните просят и се държат несериозно, това представя Божието царство като слабо и неукрепено, което не може да предостави отговори. Това кара хората да се съмняват в желанието на Бог, както и в способността Му да им помогне, когато през цялото време те всъщност са били в правото си да имат нещата, за които молят. Исус ни дава ясен отговор относно този тип просеща молитва - „СПРЕТЕ ТОВА!”

А когато се молите, не говорете излишни думи, както езичниците; защото те мислят, че ще бъдат послушани заради многословието си. И така, не бъдете като тях; защото вашият Отец знае от какво се нуждаете, преди вие да Му поискате. А вие се молете така: Отче наш, Който си на небесата, да се свети Твоето име! Да дойде Твоето царство; да бъде Твоята воля както на небето, така и на земята! Дай ни днес насъщния хляб; и прости ни дълговете, както и ние простихме на нашите длъжници. И не ни въвеждай в изкушение, но избави ни от лукавия. Защото е Твое царство и силата, и славата, до вековете. Амин!

Матей 6:7-13

Не забравяйте, че в тези стихове Исус ни учи как да се молим. За съжаление, много хора ги имат в красиви рамки в домовете си, но далеч не разбират значението им. Този пасаж е наречен „Господната молитва”, но всъщност Исус учеше учениците Си как самите те да се молят. Той не се молеше с тези думи буквално, както ние често правим на нашите богослужения. Тези думи са като един наръчник с инструкции относно това как да се молим, за да получим резултати - това не са просто стихове, които трябва да наизустим и цитираме.

Да дойде Твоето Царство, да бъде Твоята воля, как-

то на небето, така и на земята - това е една инструкция как да се молим. Ние трябва да се молим като изповядваме Божията воля на Небето тук в земното измерение, както и в ситуациите, в които се намираме. Така че, какъв е твоят отговор? Вярвай, че онова, което Бог казва, е твое и използвай властта, която имаш в Небесното царство в земното измерение, за да снабдиш всичко, от което се нуждаеш, както и нуждите на другите около теб.

Спрете за момент и помислете над това. Ако без никакво съмнение бяхте убедени, че вашата молитва е ефективна и цялото Небе стои зад вас, това не би ли ви направило дързостни и уверени, когато се молите? ДА!!! Когато знаете какви са правата ви като гражданин на Небето, когато знаете какво ви е вече дадено и когато разберете какъв е процесът на получаване и се наслаждавате от облагите от тези закони, може да започнете да живеете по един напълно нов начин, а именно според принципите на Царството. Какво би се случило със страха в такъв случай? По какъв начин това знание би пробудило увереност в бъдещето и дръзновение в разгара на бурята? Това беше влиянието, което Царството оказва върху Дренда и мен, когато започнахме да го преоткриваме. Много често бивахме смаяни от онова, което виждахме. Не, нека да го кажа по друг начин. Ние постоянно бивахме изненадвани и удивени! Още повече бяхме респектирани от властта, която Бог е дал на Църквата Си, за да може да функционира тук в земното царство.

Защото ЗАКОНЪТ на животворящия Дух ме освободи в Христос Исус от ЗАКОНА на греха и на смъртта.

Римляни 8:2

Когато открихме, че сме освободени от „закона на гре-

ха и смъртта” и ни е даден достъп до Царството и „закона на животворящия Дух”, ние просто бяхме удивени и съкрушени. Още по-смайващо за нас беше да гледаме как законът носи правдата на Царството в живота ни.

Чрез Царството аз бях изцелен физически, както и емоционално; бях изпълнен с нова надежда и спрях да вземам антидепресанти. Това ми позволи да се справя с бедността: от затруднения да плащам 300-доларов месечен наем за стара, порутена къща от 19 век аз преминах към това да си построя и платя напълно нов дом с площ 700 квадрата на територията на 59 акра прекрасна земя. Съпругата ми вече ме харесваше много повече! Да шофирам хубави автомобили, които не се повреждаха ежедневно, беше безценно. Да имам възможност да давам стотици хиляди долари за Евангелието, преди няколко години беше немислимо. Животът, светлината на Царството, прогонваше тъмнината и точно както Бог каза в книгата Битие, когато погледна към завършеното Си творение: „Това е добро”, по същия начин аз стоя в удивление и възкликвам: „Това е добро, толкова добро!”

С Дренда бяхме безкрайно развълнувани, че разказвахме за Царството на всеки, който искаше да слуша. Хората в църквата ни започнаха да прилагат тези принципи и постигаха същите резултати. И един от тези хора беше 12-годишната ни дъщеря. Тя беше видяла Бог да извършва много неща и безброй пъти е била свидетел на плода от действието на законите на Царството. Знаех, че тя наблюдава и се учи, но има една история, която наистина ми показва колко много беше усвоила.

Един ден отидох до стаята ѝ, за да ѝ кажа „Лека нощ”, но усетих нещо различно. На стената си беше закачила снимка на куче померан. Всеки родител знае, че появата на такава снимка означава, че най-вероятно детето ще иска куче. Реших да стопирам това още в началото, за-

щото не исках да има още едно куче въщи. Сестрата на Кърстин, Поли, вече имаше домашно куче, а те и двете споделяха една стая, така че кучето на Поли винаги беше с тях.

Внимателно казах на Кърстин колко много харесвам тази снимка, но не искам да имаме друго куче въщи. Ако тя иска да си играе с куче, просто трябва да прекарва повече време с дакела на сестра си. Кърстин не каза нищо през онази вечер, само изслуша това, което ѝ казах. Мислех, че всичко вече е решено, но померанът няколко пъти беше споменаван в разговори: „Би било прекрасно да си имаме померан!“ Или: „Те са толкова пухкави.“ След това, разбира се, Кърстин ми показваше някоя снимка, която е намерила онлайн. Но аз отново отказвах. Бях авторитетът в къщата и бях решил, че няма да имаме друго куче в дома ни.

Отново си помислих, че въпросът е решен, докато един ден, месец по-късно, когато се прибрахме от църква, Кърстин дойде уверено при мен и с усмивка на лицето си каза: „Татко, днес, чрез вяра, точно както ти поучаваш, получих кученце померан.“ Аз отново ѝ напомних за предишните ни разговори по този въпрос. Без усмивката да слиза от лицето ѝ тя ми заяви: „Но, татко, мама каза, че Бог може да обърне сърцата на царете.“ В думите, които тя каза, нямаше непокорство. Тя просто беше в съгласие с майка си и се беше молила Бог да обърне сърцето ми. Хванаха ме. Вече знаех, че двете с майка си (моята съпруга) бяха разговаряли. Майка ѝ я беше насърчила с това, че Бог можа да промени решението ми.

На основата на това насърчение, дъщеря ми освободила вяра, посяла семето и изповядала, че е приела това кученце чрез вяра. Аз стоях на позицията си, уверих я, че я обичам, но отново ѝ казах какво мисля по този въпрос: „Ние няма да имаме друго куче в къщата.“ Заявих, че съ-

жалявам, но това няма да се случи. Тя не се интересуваше от онова, което казах, а просто си отиде с усмивка на лице. Аз отново си помислих, че проблемът е разрешен.

Около месец по-късно бях поканен да проповядвам в една църква в Мисисипи. Беше много малка църква, обградена от огромни площи широки поляни. В края на първата вечер, пасторът дойде при мен и сподели, че Господ му е говорил по време на службата. Той каза: „Не знам дали знаеш, но аз отглеждам померани и Господ ми каза да ти дам едно кученце. Те са само на шест седмици и са готови да намерят своя дом.” Стоях с отворена уста. Все още се придържах към решението си да не вземам куче, така че отвърнах: „Ще ти дам отговор по-късно.” Нямах никаква представа, че този човек отглеждаше кучета и със сигурност той не знаеше нищо за желанието на Кърстин да има кученце.

Накрая изплюх камъчето и споделих с Дренда какво се беше случило, както и нежеланието си да взема това куче въщи. Тя ме погледна и каза: „Можеш ли да отречеш вярата на дъщеря ни?” Дренда също не искаше второ куче в къщата, но тя обичаше Кърстин повече от неудобството, което новото куче би създавало. А сега когато Бог беше донесъл това куче в резултат от вярата на Кърстин, можехме ли да я отречем? Така че казах на пастора, че ще взема четириногото.

Не казахме на Кърстин, но се обадохме на сестра ѝ, за да не пропусне да вземе и Кърстин на летището. Кърстин дойде на аерогарата и ние заедно ѝ подадохме специалната пътна чанта, в която носехме кученцето. Когато Кърстин видя малкото померанче, тя избухна в сълзи. Всичко спря. Хората около нас спряха и гледаха сцената, която се развиваше пред очите им. Не след дълго около нас се събра една тълпа, а Кърстин плачеше и държеше малкото кученце. Дренда разказваше на всички как кученце-

то беше дошло при нас и каква силна вяра в Бога имаше Кърстин за това кученце.

Тогава осъзнах, че е възможно да има съживително събрание на едно летище, ако просто държите кученце в ръцете си. Всички хора искаха да видят кученцето и плачеха заедно с Кърстин, плачеха и се вълнуваха дори и служителите на транспортната сигурност. В онзи момент аз се почувствах като ужасен баща. Когато видях радостта, която кученцето донесе на дъщеря ми и как Бог беше го дал в резултат на вярата, се чудех защо въобще някога съм заставал срещу нещо, което беше толкова ценно за нея. Шекспир, така го кръсти Кърстин, беше очарователен.

Той стана член на семейството и въпреки че беше независим, следваше Кърстин по всяко време където и да отидеше.

Въпреки че това е една докосваща история, аз ще задам въпрос, на който трябва да бъде отговорено и всъщност това е и целта на книгата. *Как дойде това куче?* Преди никой никога не ми беше предлагал да ми подари куче. И как така точно това конкретно кученце, за което дъщеря ми беше освободила вяра, дойде при нас? Случайност ли беше това? Не, очевидно не. Това беше директен резултат от действието на законите в Царството. Това имаше ефект при мен, точно както би имало ефект и при всеки друг, който има вяра и който освобождава властта на Царството тук в земното измерение. Можем да признаем, че Божието царство ни доведе това кученце. Но как стана това? Кои закони се задействаха? Надявам се, че докато преминаваме през книгата, ще имате ясни отговори, които ще ви помогнат да разберете точно как да се наслаждавате в Божието царство. В крайна сметка, вие сте граждани на това Царство и имате законни права и облаги! Но преди това, нека да ви дам друг

ТВОЯТА ФИНАНСОВА РЕВОЛЮЦИЯ: Силата на верността:

пример относно действието на принципите на Царството
в живота на семейството ни.

ГЛАВА 4

ОГРОМНАТА РИБА

Докато с Дренда научавахме все повече за Божието царство и властта, която имаме тук на земята, за нас ставаше все по-ясно, че ние сме тези, които определят начина, по който да живеем. Божието царство повлия на всяка област в живота ни, но ние бяхме тези, които трябваше да освободят снабдяването, от което се нуждаехме и което искахме в живота си. Нещата не се случиха просто от само себе си. Точно както кученцето на дъщеря ни, нищо не беше твърде малко или твърде маловажно, за да не може да попадне под господството на Царството. Когато осъзнахме това, за нас вече нямаше нищо невъзможно. През по-голямата част от живота си аз не бях наясно, че Бог ни е дал Царството, ЦЯЛОТО Царство, за да му се наслаждаваме. Така че беше наистина забавно да гледаме как Царството влияе във всяка област на живота ни, дори и в малките незначителни области. Пример за това е следващата история, която наричам “историята с голямата риба”.

Това се случи по време на семейната ни почивка в Аляска. Фактът, че бяхме там, за мен беше сбъдната мечта. Летяхме до Анкърридж и си наехме уютен кемпер за три седмици, с който обиколихме голяма част от западното крайбрежие. Всичко беше толкова красиво! Един ден докато шофирахме около полуостров Кенай забелязах-

ме огромна риба, която беше провесена на предния борд на една лодка. Повечето риболовни лодки под наем вече бяха акостирани и на всички тях бяха провесени такива огромни риби. Приличаха на риба камбала. Никога преди това не бях виждал такива риби - те просто бяха огромни. Бяхме удивени докато минавахме покрай агенциите за наемане на лодки - всички рекламираха едnodневен риболов за улов на камбала. Внезапно съпругата ми се обърна към мен и каза: „Искам да хвана камбала и искам капитанът да бъде заедно с мен.“ Тя посочи една реклама за риболов на камбала, на която беше изобразен знакът на християнската рибка.

Първоначално бях шокиран: „Искаш да хванеш камбала?“ Тя никога не беше ходила на риболов. Беше много настоятелна, така че отбихме встрани и влязохме в офиса на агенцията. Персоналът се занимаваше с друг клиент, така че разгледахме и прочетохме съобщенията на информационното табло. От едно съобщение разбрахме, че в момента има състезание за улов на камбала, което скоро ще приключи. Тъй като самите ние не знаехме какво представлява това, вероятно и вие не знаете, така че нека да ви обясня. Това е едно състезание за улов на най-голямата камбала в рамките на един месец. Победителят получава чек и снимката му с рибата се публикува във вестника. С Дренда си говорихме, че искаме да се включим в надпреварата, тъй като така или иначе щяхме да ловуваме в морето. Струваше само няколко долара и ето как точно се случи.

Дренда, моята сладка и много женствена съпруга, се обърна към мен и каза, че е решила да спечели състезанието, за да може бизнесът на този капитан да се прочуе сред другите капитани, защото той е християнин и Бог ще бъде прославен. Така че, когато дойде нашият ред на гишето, Дренда смело заяви, че тя ще спечели състезанието

за улов на камбала, за да се прослави Бог и бизнесът им да напредне, защото е християнски. Разбира се, можем да си представим какво си помисли капитанът на тази лодка. Всеки би искал да спечели това състезание и аз съм сигурен, че той беше чувал и други туристи, решени да спечелят. Обаче не съм сигурен, че е имал много хора, които да изповядат, че те ще спечелят състезанието за славата на Бога.

Капитанът не каза нищо по отношение на коментарите на Дренда относно състезанието. Когато излязохме в морето ние веднага започнахме да хващаме риби камбала, а Дренда не спираше да пита капитана, който беше и собственик на лодката, колко голяма риба трябва да уловим, за да спечелим. Той винаги казваше, че трябва да е по-голяма от тази, която току-що бяхме уловили. И така, когато тя хвана една 20-килограмова риба, капитанът каза, че не е достатъчно голяма. Когато хвана 30-килограмова, отново не беше достатъчно голяма. Разбира се, всички знаем колко вкусна е камбалата, така че ние планирахме да изпратим улова у дома. Лимитът беше две риби на човек, така че задържахме 30-килограмовата.

Денят минаваше и вече се свечеряваше. Синът ми, Том, дъщеря ми, Поли, и аз имахме лимит от 2 риби на човек. Другите ми две деца, Ейми и Тим, трябваше да хванат ранен полет за къщи, за да присъстват на една конференция и затова те не бяха с нас. Дренда имаше своята 30-килограмова риба, но никоя от другите риби, които хванахме, нямаше да спечели състезанието. Но Дренда все още беше уверена, че ще хване най-голямата риба. Тъй като бързо се здрачаваше, капитанът каза на всички ни да навием макарите, защото беше време да се отправим към пристанището. Той дойде да ни помогне, но Дренда просто игнорира думите му. Тя го помоли само за още няколко минути като отново заяви, че ще хване рибата, коя-

то ще ѝ донесе победа. Капитанът изчака няколко минути и след това отново каза: „Съжалявам, но наистина трябва да тръгваме.”

В същия момент лодката се наклони. Очевидно се беше хванала голяма риба, тъй като въдицата се огъна и макарата започна бързо да се върти. Капитанът повдигна мачтата, за да прецени колко голяма е рибата и каза, че е голяма, но е акула, а не камбала. Беше установил това заради начина, по който рибата дърпаше. Отне доста време на Дренда да се справи с рибата. С всички сили тя навиваше макарата, за да извади рибата, която беше на 100 метра дълбочина. Когато рибата се показа на повърхността, всички видяха, че беше една огромна камбала - беше по-голяма от самата Дренда.

Когато рибата се появи на повърхността, капитанът каза, че е твърде голяма, за да я изтеглим жива, тъй като щеше да се мята и може да изскочи или да нарани някой в лодката. Той имаше специално приспособление, което се използваше при улов на големи риби. Стръвта имаше малък експлозив, който, пристиснат от главата на рибата, гръмваше и я убиваше. Но за съжаление, когато капитанът се прицели, рибата започна да се мята и той не успя да я улучи.

Подплашена от силния звук, рибата се втурна с всички сили към дъното. Макарата започна бързо да се отвива. Уплашихме се, защото кордата можеше да не удържи рибата или куката можеше да се откачи от бързите движения на рибата. Така че Дренда отново трябваше да издърпа тази голяма риба. Беше ѝ трудно, тъй като вече веднъж беше положила доста усилия, така че аз хванах ръцете ѝ и заедно започнахме да навиваме макарата докато не извадихме рибата на повърхността. Този път капитанът успя да я качи в лодката, където всички се удивявахме от големината на улова.

Отнесохме тази камбала на площада, където имаше специален кантар за претегляне на големи риби. Оказа се, че тежи 55 килограма и дължината ѝ надвишава височината на Дренда. Мъжът, който я претегли, каза, че до този момент това е най-голямата риба участвала в състезанието, но до края има още две седмици, така че ние не знаехме със сигурност дали нашата риба ще спечели или не. Но един хубав ден при нас пристигна чек на името на Дренда и копие от статия във вестник, в която беше публикувана снимката ѝ с рибата. Бяхме много развълнувани.

Принципите в Царството отново проработиха! И отново трябва да задам следния въпрос: „Как Дренда хвана рибата?“ Аз знаех само два случая, когато Дренда беше ходила на риболов докато бяхме женени и със сигурност, че тя не е силна в това. Аз все още бях шокиран, че тя въобще прояви желание да лови риба. Но тя имаше причина да го направи - искаше да хване рибата-победител! И го направи. Докато бяхме с капитана в Аляска, ние споделихме с него принципите на Царството и как успяхме да хванем рибата. Въпреки че в деня, в който си тръгнахме, нашата риба все още не беше официалният победител, тя все пак беше достатъчно голяма, за да привлече вниманието. И разбира се, накрая тя се оказа най-голяма от всички и така ние спечелихме надпреварата.

Може би си мислите, че нашата история, или по-скоро историята на Дренда с рибата, завършва тук. Знаем, че много хора ще си помислят, че Дренда просто е имала късмет, но какво можем да кажем тогава за още два подобни случая? Около 5 години по-късно с Дренда бяхме поканили един пастор, наш приятел, на риболов за съомга в Аляска. Не бяхме се връщали в Аляска от почивката ни с кемпера и от тогава насам си търсехме причина да го направим. Отново наехме кемпер и този път бяхме решили да ловим съомга, тъй като тя беше в сезон. И така, дока-

то ловувахме се заговорихме за голямата камбала, която Дренда беше хванала. Нашият приятел никога преди не беше излизал на лов за такава риба, така че решихме заедно да отидем на лов за камбала. Искахме да се върнем на същото място и да ловуваме със същия капитан, ако той все още беше в този бизнес.

Когато стигнахме до мястото, видяхме, че той вече не е там и помислихме, че ще се наложи да бъдем с друг капитан. Преди да направим това, решихме да потърсим името му в интернет, тъй като не помнехме как се казваше компанията му. След като потърсихме успяхме да намерим статията със снимката на Дренда от преди 5 години. Там се споменава името на компанията, така че с едно телефонно обаждане всичко беше решено. Компанията все още съществуваше, но беше преместила офиса си на друго място.

Когато влязохме жената на гишето, която беше съпруга на капитана, ни погледна и каза: „Победителите с най-голямата камбала!“ Разговаряхме кратко за голямата риба и за живота през изминалите 5 години. Това беше по времето на икономическата рецесия, така че бизнесът не вървеше много добре. Тя ни обясни, че хората не пътуват и не харчат пари за риболов както преди и заради това съпругът ѝ бил обезсърчен. Ние ѝ припомнихме за Царството, а тя ни каза, че съпругът ѝ няма интерес да служи на Бога.

Когато се качвахме на лодката, капитанът (съпругът на служителката) също си спомни Дренда и голямата риба. Жена ми отиде при него и го попита как върви риболовът. Той ѝ отговори, че хваща малки риби в сравнение с рибата, която Дренда улови за състезанието. Каза, че големите риби не живеели в тази част, тъй като било много плитко. След това той обясни, че причината, поради която бяха изместили офиса си, беше фактът, че там където бяха ходили на риболов и където Дренда хвана рибата,

било доста по-дълбоко, пълно с акули. Акулите изяждали стръвта още преди да стигне дъното, а разходите за стръв му излизали доста скъпо и всичко това му отнемало твърде много време.

Ние попитахме колко големи са рибите, които хваща сега на това ново място и той ми каза, че през последния месец не е хващал риба по-тежка от 10-11 килограма. Дренда го погледна и каза: „Е, аз днес ще хвана голяма риба, най-голямата, която си виждал от много време насам, така че ще знаеш, че Бог е верен.“ Човекът просто се засмя. През целия ден ние хващяхме 10-килограмови риби - точно както капитанът беше казал, и през целия ден капитанът не спря да се подиграва и шегува с Дренда за „голямата риба“, която тя щяла да хване. Това беше повторение на предишното ни пътуване.

В края на деня капитанът ни каза да свием мачтите, а Дренда не обърна особено внимание на това - тя просто заяви, че има нужда още от 1-2 минутки, за да хване голямата риба. Капитанът я изчака малко и пак каза, че трябва да тръгваме. След това плувката на въдицата се потопи и за да направим дългата история кратка, тя хвана 30-килограмова риба. Капитанът отново беше изненадан.

Когато след риболова отидохме да хапнем, ние разговаряхме с друг капитан, който беше в същия ресторант. Когато чу, че Дренда е хванала 30-килограмова риба, той не можа да повярва. “Колко навътре навлязохте?” Искаше да знае точно къде сме хванали тази голяма риба. След като си тръгнахме от ресторанта, трябваше да излезем с лодката още веднъж и да подпишем, че искаме рибата да бъде изпратена вкъщи.

Преди да си тръгнем, ние отново имахме шанс да споделим за Божието царство. Погледнах капитана и му казах: „Наистина трябва да разбереш как Дренда хвана тези две риби. Законите на Царството работят и по отношение

на парите също.” Този път успяхме да грабнем вниманието му - той беше заинтересован. Оставихме му моята книга *Fixing the Money Thing* и си тръгнахме.

По случайност ли бяхме уловили тези две риби или те бяха резултат от законите на Царството? Вие решавате, но с Дренда взехме своето решение по този въпрос отдавна. От риболовните ни приключения до излизането от дългове и изцеленията, нашето преживяване с Божието царство беше вълнуващо и животопроменящо. Други хора също имат такива преживявания с Царството. Сега ще ви споделим писмото на една дама, която беше чула историята на Дренда.

Поздрави, Гари и Дренда,

След като в книгата ви прочетох историята за голямата риба, която Дренда уловила, реших да споделя моята история с вас. Наскоро имахме семейна почивка в Какао Бийч (Нос Канаверал), Флорида. Съпругът ми, Робърт, искаше да се качи в дълбоководна риболовна лодка с надеждата да отнесе малко риба в дома ни в Колорадо. В продължение на няколко месеца планирахме нашето пътуване, така че когато той ми каза, че иска да отидем на риболов, аз се развълнувах и казах: „Да го направим! И нека да вярваме на Бога за голям улов!” Попитах Боб какви риби се срещат във Флорида. От всички видове риби, които той ми изброи, аз реших да се моля и вярвам за гигантски червен снапер.

Денят дойде и ние зачакахме, за да получим инструкции от капитана на лодката и екипажа. Аз изповядвах, че ще хвана огромен червен снапер, така че докато капитанът говореше, моето вълнение растеше. Разочаровах се, когато капитанът каза, че единствените риби, които няма да можем да задържим, бяха костур, писия и червен снапер. Чудех са за какво ли друго мога да вярвам?

Със сигурност нямаше да пропусна тази възможност да приложа вярата си в действие. Казах: „Господи, вярвах за гигантски червен снапер и нека така да бъде! Аз ще хвана тази риба и със сигурност ще занеса улова вкъщи!”

Докато бяхме в лодката се обърнах към 8-годишната си дъщеря Рейчъл и казах: „Помниш, че можеш да се молиш и да вярваш на Бога, че днес ще уловиш риба. Вярваш ли?” Тя се усмихна и поклати глава в знак на съгласие. Казах същите насърчителни думи и на моята 21-годишна дъщеря Джордън. Тя ме погледна с изненада, но след това се съгласи с мен. Погледнах Боб и казах: „Нека да вярваме за голям улов!”

Изминаха няколко часа, но не се появи нищо. Тогава внезапно при Рейчъл кордата се раздвижи. Тя много се развълнува и помоли баща си за помощ. Няколко минути по-късно те извадиха една атлантическа акула! Еха, Рейчъл получи според вярата си! Похвалихме я! Какъв изкусен рибар само!

Спомням си, че започнах да си мисля, че няма да улова нищо, но аз пресякох тази мисъл и изповядах, че вече имам рибата, която искам. Седнах, успокоих се и чух Бог да ми казва: *„Ако просто се успокоиш и Ме оставиш да ти донеса рибата, тя ще бъде твоя.”* Знаех, че не съм изявен рибар, така че в никакъв случай не мога да разчитам на собствените си умения. Седнах и поех дълбоко въздух, поставих упованието си в Бога и зачаках. След около 20-30 минути усетих придърпване и наистина се оказа риба.

Съпругът ми започна да ме напътства, а след това дойде и капитанът. Докато навивах макаратата той ми каза, че вероятно съм хванала гигантски снапер. Бях изненадана, че той знае каква е рибата още преди да я види! И наистина, след като издърпах рибата на повърхността се оказа гигантски червен снапер! Благодарях на Бога изпълнена с радост и вълнение. Знаех, че имам пробив във вярата

ТВОЯТА ФИНАНСОВА РЕВОЛЮЦИЯ: Силата на верността:

си. Просто продължих да си припомням увереността на Дренда и повярвах, че и аз мога да имам същата вяра и упование като нея. Устоях в това и наистина си струваше.

Благодаря ви за вашето служение и за това, че пишете книги, включително и *The Faith Hunt*. Признателна съм на Бога и на вашето служение, което ми помогна да се придвижа в по-големи благословения. Очаквам бъдещето с все по-голямо нетърпение и вълнение. Знам колко много това преживяване послужи на нашето семейство!

Искрено ваша,
С.Т.

ГЛАВА 5

ЧИЙ ИЗБОР БЕШЕ ТОВА?

В предходните истории видяхме по какъв начин принципите на Божието Царство действат на практика в земното измерение - това са историите с кучето, рибата, парите за ипотеката, парите за изплащане на автомобилите, както и за дома, от който се нуждаехме, което доведе и до спасяването на живота на трите ни деца, както и още много други случаи. Във всички тези истории виждаме принципите на Божието царство в действие, но нека да персонализирам това още повече - става въпрос за Царството на НАШИЯ Бог! Не трябва да се изненадваме от величието на Царството Му.

Във 2 Петър 1:3 се казва:

Понеже Неговата божествена сила ни е подарила всичко, което е необходимо за живота и за благочестието.

Към всички истории, които разгледахме, искам да задам един и същ въпрос, а именно: „Чий избор беше това?” Имам предвид следното: Бог изневиделица ли реши, просто ей така, да доведе това куче при Кърстин или тази риба

при съпругата ми Дренда? Бяха ли тези събития провокирани единствено от Божията суверенна воля? Или имаше и друга причина, поради която всички тези неща се случиха? Мисля, че отговорът ще шокира повечето хора. За себе си мога да кажа, че определено бях смаян.

За да отговоря на този въпрос, нека да разгледаме една библейска история в Лука, глава 8.

И когато Исус отиваше, народът Го притискаше. И една жена, която имаше кръвотечение от дванадесет години и беше похарчила по лекари целия си имот, без да може да я излекува някой, се приближи отзад и се допря до полата на дрехата Му; и начаса кръвотечението престана.

И Исус каза: Кой се допря до Мене? И когато всички отричаха, Петър и онези, които бяха с Него, казаха: Наставнико, множеството се тълпи около Теб и Те притиска, а Ти казваш: Кой се допря до Мене? Но Исус каза: Някой се допря до Мене, защото аз усетих, че сила излезе от Мене.

И жената, като видя, че не може да се скрие, дойде разтреперана и падна пред Него, и извика пред целия народ по коя причина се допря до Него и как начаса оздравя.

А Той каза: Дъще, твоята вяра те изцели; иди си с мир.

Лука 8:42-48

В текста много ясно се казва, че Исус беше притискан от всички страни и дори самият Петър се изненада от въпроса му: „Кой се допря до Мене?” Като духовен изследвач аз искам да знам и трябва да знам, защо от всички, които се притискаха към Исус, само тази жена беше изцелена. Защо помазанието потече само към нея, но не и към

всички други, които бяха там в онзи момент? Отговорът е тук, но преди да го кажа, нека да задам още един въпрос. Исус съзнателно ли ѝ послужи? Положи ли ѝ ръце? Отговорът е „не”. Всъщност Исус дори не знаеше, че тя е там. Той трябваше да попита кой привлече това помазание от Него, защото Той не я беше видял. Така че, чий беше изборът тази жена да бъде изцелена?

Нека да перифразирам въпроса. Бог ли реши да я изцели в онзи момент или тя реши да приеме изцеление от Бога? Това е изключително важен въпрос, тъй като много хора „чакат” Бог да извърши нещо в живота им. Вярвам, че фактът, че Исус дори не знаеше, че тя беше там, доказва, че решението да приеме изцеление беше нейно, а не на Исус.

Това ни води към едно изключително важно откровение, а именно: Бог не избира на случаен принцип да изцелява едни хора, а други не. Той вече е дал достъп на всички нас до изцелението, поради това, че сме законни граждани на Царството. Така че всъщност ние избираме. Но аз искам да разбера как тази жена почерпи от силата Му? Как реши да „приеме”? Исус ясно ни посочва по какъв начин тя използва властта и силата на Царството. Той каза: „Дъще, твоята вяра те изцели; иди си с мир.” Това изречение съдържа всичко, което трябва да знаем и отговаря на въпроса защо само тя получи изцеление в онзи ден. Като духовни изследвачи, нека разгледаме тази история подробно и да видим дали ще намерим някои от ключовете, които ще ни покажат защо именно точно тази жена получи изцеление.

Първо, Исус я нарича „дъще”, което означава, че тя е била от народа на Израел. Това също означава, че тя е имала завет с Бога. Можем да кажем още, че тя е имала законни права в Небето да получава от Бога, защото е била еврейка. Този факт не е единствената причина тя

да бъде изцелена през онзи ден, тъй като всички, които се притискаха в Исус, имаха същите законни права. Имаше нещо друго, което накара силата да потече. Исус ни казва, че това е главната причина за изцелението, а именно вярата на тази жена.

И така, вече знаем защо тя успя да получи от Бога. Първо, тя имаше законното право, тъй като беше дъщеря на Авраам; второ, вярата ѝ позволи на силата да преми-

**А ВЯРАТА Е ДАВАНЕ НА
ТВЪРДА УВЕРЕНОСТ В
ОНЕЗИ НЕЩА, ЗА КОИТО
СЕ НАДЯВАМЕ, УБЕЖДЕ-
НИЯ ЗА НЕЩА, КОИТО НЕ
СЕ ВИЖДАТ.**

ЕВРЕИ 11:1

не през нейното тяло и да я изцели. Фактът, че жената беше дъщеря на Авраам, може да бъде сравнен с енергиен доставчик, който снабдява дома ви с електричество, но за да включите осветлението, вие трябва да натиснете ключа. Всичко, което трябва да раз-

берем, е, къде и кой е ключът. Исус каза, че ключът е в нейната вяра, но какво представлява вярата и как можем да я активираме? Това е особено важен въпрос, на който непременно трябва да отговорим.

Какво представлява вярата?

Вярата е термин, който християните използват доста свободно, а аз съм убеден, че много, ако не и повечето, не знаят какво представлява вярата, не знаят дали са във вярата и как да я открият. Ако вярата е ключът, който изцели жената, то тогава ние трябва да разгледаме това отблизо! В Римляни 4:18-21 откриваме дефиницията на вярата. Знаем какво си мислите: „Не, Гари, в Евреи 11:1 е дефиницията на вярата, а не в Римляни.”

А вярата е даване на твърда увереност в онези неща, за които се надяваме, убеждения за неща, които не се виждат.

Евреи 11:1

Да, това е традиционният отговор, но ако се вгледаме в дълбочина в стиха от Евреи, ще видим, че той говори за ползите от вярата, а не какво всъщност представлява тя. Вярвам, че стиховете от Римляни ще ни дадат ясна картина относно същността на вярата.

Авраам, надявайки се, без да има причина за надежда, повярва, за да стане отец на много народи, според казаното: „Толкова ще бъде твоето потомство.“ Без да отслабне във вяра, той вземаше предвид, че тялото му е вече замъртвяло, тъй като беше на около сто години, вземаше предвид и мъртвостта на Сарината утроба, обаче не се усъмни относно Божието обещание чрез неверие, а се закрепил във вяра и отдал слава на Бога, уверен, че това, което е обещал Бог, Той е силен да го изпълни.

Римляни 4:18-21

Трябва да разберем контекста на тази история. Авраам и Сара не можеха да имат деца. Тук искам да уточня, че нямам предвид, че са опитвали, но не се е случвало. Не, те бяха на почти 100 години и нямаше никакъв шанс. Телата им бяха изгубили тази способност; беше невъзможно! Но Бог беше обещал дете на Авраам, въпреки че в естествения свят това беше абсолютно невъзможно. Библията казва, че Авраам е бил напълно уверен, че Бог има силата да извърши онова, което е обещал, въпреки фактите

в естествения свят, които говореха точно обратното. Ето тук можем да вмъкнем определението за вярата: „пълната увереност, че Бог има силата да извърши онова, което е обещал”. Аз казвам това по следния начин: Да бъдем в съгласие с Небето, не само умствено, но да бъдем напълно уверени, сърцата ни да са утвърдени и напълно убедени в онова, което Бог е казал, въпреки че обстоятелствата около нас може да ни показват нещо различно.

Нашата дефиниция за вярата е следната:

Вярата е да бъдеш напълно убеден в онова, което Бог казва! Сърцето и умът ни са в съгласие с Небето, сърцата ни са твърдо уверени, утвърдени и са в покой.

Защо е нужна вяра?

Защо Бог просто не изцели всички в болницата, когато си пожелае? Защо не може да спре войните? Защо не може да изпрати ангели да ни проповядват Евангелието?

**ТОЧНО ЗАТОВА ГОСПОД
ТРЯБВА ДА ИЗПОЛЗВА
ИЗПЪЛНЕНИ С ДУХА ХОРА,
КОИТО ДА ВЪРШАТ ВОЛЯТА
МУ НА ЗЕМЯТА.**

Знам, че със сигурност сте чували всички тези въпроси и преди. Отговорът е, че Той не може. Тук не казвам, че Господ не е способен да го направи, но Той няма легалното право да го направи. „Гари, да не би да

казваш, че Бог не може да направи каквото си поиска?” Знам, че това ви звучи много странно в момента, но нека да погледнем към Библията, за да открием отговора на този въпрос.

... но някой е засвидетелствал някъде, като е казал:

*Какво е човек, за да го помниш, или човешки син,
за да го посещаваш?*

*Ти си го направил само малко по-долен от ангелите,
със слава и чест си го увенчал и си го поставил
над делата на ръцете Си; всичко си подчинил
под краката му.*

*И като му е подчинил всичко, не е оставил нищо
неподчинено на него, обаче сега не виждаме още
да му е подчинено всичко.*

Евреи 2:6-8

В Словото виждаме, че Бог даде на човека пълното право над цялото земно измерение още при сътворението. Нямахше нещо, което не е било под негова власт. Човек е владееел над това измерение с пълна власт и право. Това право и власт са били подкрепени от небесното управление, което го беше поставило там. Казано накратко, той владеееше с делегираната му от Божието Царство власт. Той носеше короната на това управление, която представляваше Божията слава, помазанието и позицията на почит, която той имаше.

За да си представите това по най-добрия начин, можем да направим паралел с един земен цар. Въпреки че е един обикновен човек, който няма никакви по-специални сили, той носи корона, която е знак, че не представлява единствено себе си, а цяло царство и управление. Думите му имат власт само защото са подкрепени от цялата сила и природни ресурси на царството, което той представлява.

Да вземем за пример един шериф. Той може с една команда да спре огромен тир, като каже: „Спри в името на закона.“ Да, тирът е много по-голям от човека, а самият човек не може дори да се сравни с него, но тирът спира, не заради самия човек, а заради значката, която представлява властта.

В този случай, властта е много по-голяма от човека, който носи значката. Шофьорът на тира не се страхува от самия човек, а от властта, която този човек представлява, и именно това кара шофьора да спре. Същият принцип важи и тук. Адам владееше над всичко, което беше създадено в земното измерение. Божията сила и господство, представени от короната на славата и почитта, дадоха на човека увереност, че неговите думи имат власт поради Божието царство.

Много е важно да отбележим, че когато Адам изгуби своята способност да владее над земята, когато извърши предателство срещу Божието управление, той изгуби и своята корона. Земното измерение се опетни и промени. Смъртта влезе в земното измерение и сатана вече имаше легална власт и влияние в делата на хората. Истински важно е да разберете, че човекът все още има легална власт да владее в земното измерение, така както Бог беше оп-

**И ТАКА, ВЯРАТА Е ОТ
СЛУШАНЕ, А СЛУШАНЕ-
ТО – ОТ ХРИСТОВОТО
СЛОВО.**

РИМЛЯНИ 10:17.

ределил, но той сега няма властта да владее духовно, както е било преди. Дори в своето паднало естество, човекът все още отговаря за земята. Да, той вече няма короната на Божието управление, което да го подкрепя. Той няма власт да владее чрез Божията сила и слава; изгубил е своята позиция на почит, но той все още е единствената законна врата към земното измерение. Точно затова Господ трябва да използва изпълнени с Духа хора, които да вършат волята Му на земята. По същия начин сатана използва хора, под влиянието на демони, които да действат в земното измерение, за да може той да осъществи плана си против човека. Този принцип за властта на човека на земята е ключов относно разбирането ви за Царството. И когато го осъзнаете, това ще

отговори на много въпроси, които ще се появят във вас в бъдеще относно различни неща, които се случват или са се случили в духовното измерение.

Може да си кажете: „Но аз мислех, че Бог притежава земята и всичко в нея?“ Да, това е така. Надявам се, че този пример ще ви помогне да разберете онова, което казвам. Ако ви дам под наем жилище, което притежавам, въпреки че по право то е мое, аз законно се отказвам от правото да се отбивам там, когато си пожелаея. В повечето договори за даване под наем има клауза, която изрично уточнява кога наемодателите могат законно да влизат в наетите помещения - например, ако има спешен случай или за извършване на ремонт, но за това се изисква предизвестие. Ако аз се опитам да вляза в имота извън тези упоменати случаи, това се счита за нарушение, въпреки че аз съм собственикът на този имот. Ако аз наруша онова, което е договорено в клаузите, помещението може да ми бъде отнето, въпреки че го притежавам. Това обяснява защо сатана трябваше да премине през Адам, за да получи достъп до земното измерение. Единствено Адам имаше ключа! Сатана трябваше да премине през вратата, която беше самият Адам. Ако сатана се беше опитал да заобиколи Адам, той щеше легално да бъде изгонен.

Тogaвa, кaтo Гo изведе нa eднa висoкa плaнинa и Му пoкaзa всички цaрствa нa свeтa, в eдин миг вpeмe, дeвoлът Му кaзa: Нa Тeбe щe дaм цялaтa тaзи влaст и слaвa нa тeзи цaрствa, зaщoтo нa мeн e пpeдaдeнa и аз я дaвaм нa кoгoтo искaм. И тaкa, aкo ми сe пoклoниш, всичкo щe бъдe Твoe.

Лука 4:5-7

В този стих сатана твърди, че властта и славата (богатството) на царствата на хората е дадена на него. Кой му е

дал тази власт? Онзи, който я имаше - Адам! Поради това Бог не може просто така да се намеси в делата на човека без да премине през законния вход. Ако Бог наруши това, сатана щеше да претендира, че Бог действа нечестно. Не, Бог трябва да премине през същата врата, която сатана използва, за да наложи своята власт на земята, и тази врата е човекът. Но имало ли е човек, чрез когото това се случи?

Тогавя Господ каза на Аврам: Излез от отечеството си, от рода си и от бащиния си дом и иди в земята, която ще ти покажа.

Ще те направя голям народ; ще те благословя и ще прославя името ти, и ще бъдеш за благословение. Ще благословя онези, които те благославят, а ще прокълна всеки, който те кълне; и в тебе ще се благославят всички земни племена.

Битие 12:1-3

Авраам е наречена бащата на вярата, защото той е човекът, който отвори вратата на земното измерение за Бога и чрез когото всички народи на земята се благословиха. Разбира се, в този стих благословието се изразява в Исус Христос, Който по-късно щеше да направи път за Божието управление, с което си върна легалния достъп до земята чрез вярата на Авраам. Тя (вярата на Авраам) отвори законна врата, която Бог завинаги остави отворена като склучи законно съгласие (завет) с Авраам и неговото потомство

Нека да перифразирам думите си. Небесното управление може да получи достъп до земното измерение единствено чрез човек (мъж или жена), защото те са тези, които имат легална власт тук на земята. Тази власт може да бъде използвана единствено когато в сърцата си те са

напълно уверени в онова, което Бог казва (вяра).

Друг начин, по който можем да кажем това, е, че Небето може законно да влияе на хората (мъже или жени) тук на земята, които желаят и избират да бъдат под господството и властта на Бога. Това е същият принцип, който сатана използва, за да получи достъп на земята чрез Авраам. Той го убеди да не се доверява на Бога и приведи сърцето на Адам вън от съгласието му с Бога. Следователно, Адам избра да повярва на сатана и отхвърли Божията власт.

Това е същият принцип, който Бог използва, за да върне отново Своето управление и власт в земното измерение чрез Авраам. Авраам вярваше в Бога и съгласието му с това беше сметено за правда, което означава, че необходимото законово съгласие беше налице. Това двустранно съгласие между Бог и Авраам позволи на Бога да постави един законен договор (завет), който осигуряваше небесния достъп до земното измерение, НО е много важно да отбележим, че това съгласие повлия единствено на Авраам и неговите наследници. Знакът на този завет беше даден на всички Авраамови наследници - това беше обрязването. Обрязването представляваше изрязване на краекожието от половия орган на мъжа. Когато мъжът влагаше семето си в жената, то трябваше да премине през обрязания пенис и този акт заявяваше както на майката и бащата, така и на сатана, че това дете стои пред Небето като наследник на това законно (правно) споразумение, което Бог и Авраам бяха установили.

Както вече казахме по-рано, въпреки че всеки мъж или жена имат на разположение това правно споразумение, те все още трябва да изпълнят правното изискване, а именно сърцата им да бъдат напълно убедени в онова, което Бог казва, за да могат да се радват на ползите от това споразумение, което Бог и Авраам направиха. Всъщност заветът беше като жиците с електричество, които стигаха

ТВОЯТА ФИНАНСОВА РЕВОЛЮЦИЯ: Силата на верността:

до дома им, но те трябваше да натиснат ключа като лично вярваха и действаха според Словото на Бога.

Добре, сега знаем какво представлява вярата и защо е едно основно изискване. Много е важно да знаем как да придобием вяра и как да разберем, че сме във вярата.

Как придобиваме вяра?

Чуйте нещо важно: не можете да се молите за вяра. Изненадани ли сте? Така си и помислих.

И така, вярата е от слушане, а слушането – от Христовото слово.

Римляни 10:17

Как може вярата да дойде от слушането на Божието слово? Само това ли е? Какъв е процесът? Единствено слушането на Словото ли е необходимо, за да се развие вярата в човешкия дух? За

**КОГАТО ЗЪРНАТА В
КЛАСОВЕТЕ СА ЗРЕЛИ,
ТЕ ИЗГЛЕЖДАТ ТОЧНО
КАТО СЕМЕНАТА, КОИ-
ТО СА БИЛИ ПОСЯТИ В
ЗЕМЯТА.**

да разберем по какъв начин идва вярата и за какво точно се говори в Римляни 10:17, можем да разгледаме Марк 4 глава. Това е много важна глава, която трябва да знаем наистина добре! В Марк 4:3 Исус каза, че ако не разберем какво поучава

Той в тези стихове, ние няма да можем да разберем нито една друга притча в Библията. Бих казал, че това е доста важно!

Защо тази глава е толкова важна? Защото ни казва по какъв начин Небето взаимодейства със земното измерение, по какъв начин то може да има легална власт на земята и

точно къде това се случва. Няма нищо по-важно в живота ви от това да знаете за какво се говори в цялата тази глава. Може да попитате „По какъв начин действа Божието царство?“. Непременно прочетете Марк глава 4! В тази глава Исус ни казва три притчи относно начина, по който се изгражда вяра в човешкия дух, което, както вече знаете, е изискване, без което Небето не може да навлезе в земята.

Трите истории в тази глава са притчата за сеяча, притчата за мъжа, който разпиляваше семената си и историята за синапеното зрънце. Нека първо да започнем с втората история, която Исус ни казва в Марк, глава 4 - историята за човека, който разпиляваше семената си.

И каза: Божието царство е, както когато човек, който хвърли семе в земята; и спи и става нощ и ден; а как никне и расте семето, той не знае. Земята от само себе си произвежда, първо стрък, после клас, след това пълно зърно в класа. А когато узрее плодът, начаса изпраща сърп, защото е настанала жътва.

Марк 4:26-29

Преди да преминем към този пасаж, нека първо да изясним нещо. За какво семе точно Исус говори и коя е земята? Всъщност в предходната притча за сеяча Исус изяснява тези понятия. Семето е Божието слово, а земята е сърцето или духът на човека. Така че в тази притча, използвайки определението на Исус относно тези две понятия, можем да кажем, че Господ твърди, че посява Божието слово в сърцето ни. След това от само себе си почвата или сърцето на човека започва да произвежда вяра (съгласие с Небето) в земното измерение.

Преди да продължа напред, искам да подчертая, че е много важно да помните нашата дефиниция за вярата:

това е твърдото убеждение в сърцето на даден мъж или жена в онова, което Небето казва. Смисълът на пасажа е, че дори и човек да не познава същността на процеса, Словото, което е било посято в сърцето му, започва да расте и да произвежда вяра. Това се случва, когато човек спи или е буден; няма значение, процесът продължава. Докато човек пази Словото в сърцето си, бавно сърцето му влиза в съгласие с онова, което Небето казва и по този начин се изгражда вяра.

Нашата препратка в Марк, 4 глава, ни изяснява, че изграждането на вярата в сърцето е процес. Историята ни казва, че когато сърцата ни първоначално приемат Словото, вярата започва да се формира. Исус сравнява тази фаза с кълнове. Когато кълновете продължат да растат, те порастват и се превръщат в стрък, на който по-късно се оформя клас, но дори и в тази фаза все още няма плод, няма съгласие с Небето, няма вяра и няма промяна в земното измерение. Исус казва, че процесът продължава и след това, тъй като класът зрее и произвежда пълно зърно. Когато процесът стигне този момент, когато класовете са пълни със зрели семена - има съгласие, има и вяра, която позволява на човека да пожъне в земното измерение онова, което Небето е посяло в сърцето му.

Сега обърнете сериозно внимание. Нека да си припомним какво точно се случи. Небето сее Божието слово в земното измерение, в сърцето на някой мъж или жена, където има нужда от съгласие с Небето и вяра. В онзи момент сърцето на човека все още не е в съгласие с Небето, но започва един процес, който привежда това сърце в съгласие с онова, което е било посято. Исус използва един прекрасен пример за илюстрация. Сравнявайки този процес със сеяч, който сее и жъне, Господ ни дава ясна картина на това какво представлява вярата. В естествения свят, когато зърната в класовете са зрели, те изглеж-

дат *точно* като семената, които са били посетени в земята. Нека да кажа това отново.

Ако посееете царевица, напълно зрелите зърна ще изглеждат точно като онези, които сте посели. Те са еднакви, изглеждат по един и същ начин и имат еднакъв вкус. Не можете да разграничите едните от другите - напълно идентични са.

Така че, нека да перифразирам онова, което Исус казва тук. Когато слушаме Словото (Римляни 10:17), ние всъщност сеем Божието слово в духа си и в сърцата си. Ако пазим това Слово в сърцата си, то ще узрее и когато е готово, виденията в сърцата ни (земното измерение) ще бъдат в съответствие с онова, което Небето казва. Можем да изразим това по следния начин: когато сеете небесно обещание в сърцето си, то бавно ще започне да изгражда увереност и убеждение в онова, което Бог е казал. Накрая сърцето ви ще бъде напълно убедено в онова, което Небето казва, и ще бъде в съгласие с него. Например, ако се сблъсквате с болест, то обстоятелствата около вас и самото ви тяло казват, че сте болни. Когато сеете Божието слово, което заявява, че Бог е платил цената за вашето изцеление чрез делото на Исус, сърцето ви постепенно от само себе си започва да придобива увереност в тази истина.

Когато това слово узрее в сърцето ви, увереността, че сте изцелени се превръща в онова, което наистина вярвате и изповядвате. Вие вече не просто цитирате какво казва Небето, но сърцето ви е твърдо уверено в това. Когато кажете „Аз съм изцелен“, това не е формула, която просто цитирате, а е онова, което вярвате и знаете, че е факт. Казаното от Небето се е превърнало във вашето разбиране за реалността.

Ето защо в Евреи 11:1 се казва:

А вярата е даване на твърда увереност в онези

ТВОЯТА ФИНАНСОВА РЕВОЛЮЦИЯ: Силата на верността:

неща, за които се надяваме, убеждения за неща, които не се виждат.

Когато има вяра, има свръхестествена увереност в онова, което Небето казва. Но въпреки това има и още една стъпка в този процес.

Човекът трябва да вземе сърпа си и да жъне, т.е. да види наяве онова, за което е убеден в сърцето си.

*А когато узрее плодът, **начаса изпраща сърп**, защото е настанала жътва.*

Марк 4:29

Забележете, че дори и сърцето да е в съгласие с Небето и небесната реалност да е станата реалността на човека, все още не виждаме промяна в земното материално измерение. Тъй като човекът е този, който има власт тук на земята, именно той трябва да освободи небесната власт в това земно измерение. Бог не може да направи това без човека. Мога да ви покажа това в един много познат стих, за който говорихме по-рано.

*Защото със сърце вярва човек и се **оправдава**, а с уста прави **изповед** и се спасява.*

Римляни 10:10

Човек вярва със сърцето си и това изгражда вяра, чрез която той е оправдан. Оправданието (оневинеността) е правов термин, който означава, че законът е приложен. Така че когато сърцето на човека е в съгласие с Небето и е напълно убедено в онова, което Небето казва, то той е оправдан. В този случай Небето вече има легалното право да протича през живота на този човек в земното измерение. Но само оправданието не е достатъчно, за да

се освободи Божията сила. Точно както когато искаме да светнем лампата в дома си, освен че домът ни трябва да е свързан към електрическа мрежа, ние трябва и да натиснем ключа. Защо? Защото в Римляни 10:10 се казва, че има още една стъпка освен оправданието.

Мъж или жена, които стоят оправдани пред Небето и земята, трябва да изповядват и да действат според това съгласие, за да могат явно да освободят Божията сила и помазание в земно-

то измерение. Моля ви да прочетете този стих отново и отново докато напълно разберете какво казвам. Така работят нещата! Точно по този начин Небето може да получи законното право да действа в земното измерение - чрез сърцето, което е проводник на силата и нашите думи и действия, които са ключовете, които всъщност

ТОЧНО ПО ТОЗИ НАЧИН НЕБЕТО МОЖЕ ДА ПОЛУЧИ ЗАКОННОТО ПРАВО ДА ДЕЙСТВА В ЗЕМНОТО ИЗМЕРЕНИЕ - ЧРЕЗ СЪРЦЕТО, КОЕТО Е ПРОВОДНИК НА СИЛАТА И НАШИТЕ ДУМИ И ДЕЙСТВИЯ, КОИТО СА КЛЮЧОВЕТЕ, КОИТО ВСЪЩНОСТ ОСВОБОЖДАВАТ НЕБЕСНАТА СИЛА.

освобождават небесната сила. Моля ви отново да обърнете внимание на втората част на този стих: ние сме тези, които трябва да освободят небесната власт на земята.

Концепцията, в която Небето чака даден мъж или жена да се активират, на първо място осигурява законност и на второ, дава правото на власт в земното измерение. Тя може да се намери в думите на Исус в Матей, 16-та и 18-та глава.

Истина ви казвам: Каквото вържете на земята, ще бъде вързано на небесата; и каквото развър-

жете на земята, ще бъде развързано на небесата.

Матей 18:18

Тук Исус казва, че ще даде на Църквата ключовете (властта) на Небесното Царство. Казал ни е, че каквото вържем на земята ще бъде така и в Небето и каквото развържем на земята, ще бъде така и на Небето. Нека отново да се върнем на примера с полицаия - той има власт, но правителството е това, което има силата. Полицаят държи ключа или властта на правителството, тъй като той се е заклел, че ще му служи вярно. Той знае, че правителството стои зад думите му. Нека не забравяме, че само човек (мъж или жена) има легална юрисдикция тук и следователно само даден мъж или жена могат да дадат легално право за действие на Небето тук на земята.

Има още нещо много важно, което трябва да знаем по отношение на вярата. Нека отново да погледнем стиха в Марк, 4 глава.

Земята от само себе си произвежда, първо стрък, после клас, след това пълно зърно в класа.

Марк 4:28

Нека не забравяме, Исус посочи, че почвата в тази притча представлява сърцето или духа на човека, както и аз споменах преди. Забележете, че вярата се произвежда. Това изненадва ли ви? Вярата не е продукт на Небето, както повечето хора мислят, тя се произвежда тук в земното измерение и е продукт на сърцето ви. Не можете да се молите за вяра или да искате Бог да ви даде вяра. В Небето няма да имате нужда от вяра. Не, тя е нужна тук в земното измерение и може да се намери само в сърцата на хората тук на земята.

Преди да приключа с този пасаж искам отново да говоря за сърпа, който е споменат тук.

*А когато узрее плодът, начаса **изпраща сърп**, защото е настанала жътва.*

Марк 4:29

Вярвам, че по-голямата част от хората в Църквата не са научени как да използват сърпа, което означава, че те не са научени как да пожънат онова, от което имат нужда. Като цяло Църквата е поучавана как да дава, но не и как да култивира и жъне плода от семената, които е посяла. Исус е много ясен и категоричен в този стих, защото казва, че когато жътвата от нашата вяра е настанала, НИЕ трябва да вземем сърпа. Въпреки че може да сме се справили чудесно със сеенето, ако не знаем как да използваме сърпа, няма да можем да съберем жътвата. Откровено казано, аз не знаех нищо за това докато Господ не започна да ме учи как действа Царството. Нека да ви дам няколко примера, за да разберете как изглежда това на практика.

Бях поканен да говоря в една църква в Атланта. Службата беше в сряда вечерта. Църквата не беше много голяма, но аз нямах проблем с това, защото наистина обичам да поучавам хората за принципите на Царството. Когато пристигнах в църквата, ми се стори странно, че вратите са заключени и няма никой. Това беше 10 минути преди началото на службата. Изведнъж зад себе си чух да минава един голям камион. Шумът беше много силен - все едно камионът нямаше шумозаглушител. Когато погледнах зад себе си, видях как един стар и счупен пикап паркира пред църквата. Нямах представа какво се случва - все пак идвах от Атланта. Докато чаках, при мен дойде пасторът на църквата. Той се извини за закъснението, но каза, че не е

успял да стартира стария си пикап. Задвижил го е като го е избутал надолу по един баир и след набирането на скорост е успял да запали мотора. Той ми разказа, че в много други случаи, когато автомобилът не е стартирал, той е трябвало да върви 8 километра, за да дойде на службата.

След това ми разказа за църквата и сподели, че въпреки че той е пасторът, основната функция на членовете била да хранят хората от града. Месечно на тази локация те имаха над 10 000 хранения. Докато пасторът говореше, аз все повече се разстройвах. Пред мен стоеше Божи човек, който хранеше 10 000 души на месец, а дори нямаше надежден автомобил? За много хора, които хранеше, той беше единствената представа за Бог, която те щяха да имат. Ако те виждаха как той едва свързва двата края и как трябва да изминава 8 километра на температура от 38 градуса, каква увереност биха имали, че Господ може да им помогне? Можех да се погрижа за това. Имах сравнително нов автомобил, който беше изминал само 30 000 километра и който можех да дам на пастора. Казах му, че ще изпратя някой от служителите си до Атланта, за да закара колата. Той се развълнува много. През онази вечер аз поучавах относно принципите на Божието царство и как те действат по отношение на парите.

Когато се прибрах у дома, организирах превозването на автомобила до Атланта. Когато моят служител дойде къщи, за да вземе колата, аз знаех, че правя духовна транзакция в небето. Знаех, че освобождавайки тази кола за Божието царство, мога да вярвам на Бога за автомобил, от който и аз се нуждаех. Не съм човек, който разбира и се въълнува много от коли. Някои хора са така, но аз лично - не. За мен автомобилът е просто едно средство. Разбира се, харесва ми да имам хубава кола, но аз обикновено ги карам докато вече не се наложи да ги заменям с нови.

Когато служителят дойде, аз отидох в гаража, положих

ръце на колата и казах: „Татко, освобождавам този автомобил за делото на служението и освобождавайки го, аз знам, че също ще получа автомобил...”. Разколебах се. Знаех колко конкретни бяха нещата в Божието царство и че само думата „автомобил” не е достатъчна. Трябваше да бъде точен, а освен това с Дренда трябваше да бъдем в съгласие за онова, което ще получим. Докато стоях там осъзнах, че нямам представа какъв автомобил искам. Така че започнах отначало: „Господи, днес аз освобождавам тази кола за делото на Твоето служение и вярвам, че ще получа една наистина хубава кола, но ще говоря отново с Теб, за да Ти кажа марката и модела, когато ги избира.” Това беше. Колата потегли. Наистина не поисках конкретна кола.

Минаха няколко месеца. Дренда беше съгласна с решението ми да подаря нашата кола и точно като мен и тя намаше конкретен автомобил, на който да се спре. През следващите два месеца ние говорихме за коли и накрая един ден тя каза: „Знаеш ли, би ми харесало да имаме кабриолет.” Съгласих се с нея, но все още не знаехме какъв модел да бъде. Дори не знаехме какво продават. Но един ден докато отивахме на обяд, съпругата ми изведнъж каза: „Това е!” „Какво е “това”?”, попитах. „Това е”, отговори тя, посочвайки един автомобил на паркинга на ресторанта. „Това е колата, която искам!” Тогава видях един страхотен кабриолет. „Нека да отидем и да видим модела”, казах аз. И така ние паркирахме точно зад този автомобил.

Нищо чудно, че харесвахме колата. Беше БМВ 654Сi, страхотен кабриолет и доста скъп в същото време. Честно казано, когато видях марката си помислих: „Добре, Господи, покажи ни какво да правим.” Знаех, че няма да платя 115 000 долара за ново БМВ, но също така ми беше ясно, че Бог може да върши удивителни неща. С Дренда не бяхме казали на никого за колата, както и никой не знаеше, че си търсим нова.

Около две седмици по-късно братът на Дренда ни се обади и каза: „Намерих колата на Дренда?“ „Какво искаш да кажеш“, отвърнах аз. Той отговори: „Видях кола на разпродажба и изведнъж усетих, че тази кола трябва да бъде на Дренда и просто трябваше да ви го кажа.“ „Каква марка е?“, попитах аз. „БМВ 654Сi и е просто съвършена. Карана е няколко години, не е на много километри и няма дори драскотина по нея. Просто е съвършена. Освен това ти познаваш човека, който я продава.“ „Така ли?“, отговорих аз. „Да. Трябва да му се обадиш.“ Всъщност когато чух марката и модела, знаейки, че това беше същата кола, която с Дренда бяхме харесали преди няколко седмици, бях убеден, че Бог върши нещо.

Обадох се на собственика на автомобила и се оказа, че наистина го познавам. Разговоряхме за колата и той ми обясни, че е в много добро състояние. След което ми каза следните думи: „Знаеш ли, откакто говорихме по телефона за колата, имам усещането, че тази кола трябва да е за Дренда.“ Аз дори не бях споменавал за Дренда. Той продължи и каза: „Ще ти кажа какво ще направя. Ще ти я продам за 20 000 долара.“ Не вярвах на ушите си. Колата струваше много повече. Когато казах на Дренда за това, тя се развълнува истински. Платихме в брой и все още имаме тази кола. Все още е в отлично състояние. По нея няма дори и драскотина. Карали сме я много пъти със свален таван и усилена музика под ярките слънчеви лъчи.

Любимото ни пътуване с този автомобил беше през планинската верига в Колорадо. Дъщеря ни, Кърстин, беше с нас на това пътуване. Спомням си как през нощта шофирах по магистрала I-70, таванът на автомобила беше смъкнат, а Кърстин спеше на задната седалка. Звездите грееха ярко на главите ни, пътят беше почти празен - разминахме се само с няколко камиона. Това беше една от онези перфектни вечери - въздухът беше прекрасен и имах чувството, че целият свят е едно прекрасно място.

Следващите две седмици шофирахме в планината и се убедих колко добре колата ни се справя с това натоварване. Мога да я опиша само с една дума - удивителна!

Но сега ще ви задам въпрос "за един милион". По какъв начин колата дойде при нас? Защо получихме точно автомобил, за който Дренда каза: „Това е!“? Аз знаех, че Божието царство донесе тази кола в живота ни. Знаех това още от момента, в който посях нашия автомобил на онзи пастор; знаех, че прилагам един духовен закон. Спомням си, че изповядах, че ще получа кола, не пикап, не джип, но точно лек автомобил. Спомням си, че казах, че искам да е хубав. В тази ситуация с Дренда трябваше да вземем сърпа. Колата нямаше да дойде, ако не бяхме казали: „Това е!“ Въпреки че имах вяра, когато подарих нашата кола, ние трябваше да използваме сърпа и това стана, когато Дренда заяви: „Това е!“.

Имахме и друг случай, при който този принцип се избистри още повече. Както вече знаете, аз обичам да ловувам. Живея в местност подходяща за ловуване и съм благословен да притежавам собствена земя, в която мога да излизам на лов. Имам общо 60 акра, от които 19 са гори, а 10 са блатисти местности. Всяка година с голям успех улавям елени и катерици. Винаги наоколо има и патици, но никога не ми е хрумвало да ловя тях. О, имаше няколко случая през годините, когато с момчетата бяхме заловили няколко патици за вечеря, но никога те не са били наша основна цел.

Преди няколко години наблюдавах много патици, които прелетяха в блатото, и тогава реших, че ще пробвам да улова няколко. Беше много вълнуващо! По време на

... БОГ НЕ ПРОСТО ИСКАШЕ ДА МИ ПОКАЖЕ, ЧЕ МЕ ОБИЧА. ТОЙ МИ ПОКАЗА, ЧЕ МЕ ОБИЧА, КОГАТО ИЗПРАТИ ИСУС ДА УМРЕ ЗА МЕН И КОГАТО МИ ДАДЕ ЦАРСТВОТО!

този лов разбрах, че имам нужда от стабилна практика в отстрелването на патици. Все пак уцелих няколко и по-късно разбрах, че са много вкусни. Често забелязвах, че патиците са извън полезрението ми или се озовават точно в края на обхвата на мерника, което беше и причина да пропускам. Използвах тази пушка и за всичко друго - от зайци до елени. Това беше "Ремингтън", модел "11-87". Не ме разбирайте погрешно - обичам тази пушка, страхотна е, но бях чул, че има нови модели, които са специално направени за лов на патици и това грабна вниманието ми. Тя бяха камуфлажни и имаха патрони от 3,5 инча с магнум, които са подходящи за дългите изстрели. Планирах да си купя една таква пушка преди следващия ловен сезон.

Ловният сезон вече беше приключил, беше януари. Бях в магазин "Кабелас" и исках да разгледам тези нови пушки. Тъкмо се упътих към тях и видях, че имат специална секция само за лов на патици. Разгледах няколко пушки като намислих да си купя тази, която ми хареса, но се оказа, че струва 2 000 долара, а сезонът щеше да започне след доста месеци. „Ще почакам“, си помислих аз. Но преди да тръгна направих нещо необичайно и наистина в онзи момент не осъзнавах какво точно правя. Просто го направих без да се замисля. Посочих пушката, която искам, и казах на глас: „Тази пушка ще бъде моя в името на Исус.“ Казвам отново, че не се замислих много над думите си; просто направих една изповед, че това оръжие ще бъде мое. В сърцето си имах ясна картина за ловната пушка, която искам.

Няколко седмици по-късно бях поканен да говоря на една бизнес конференция и там се случи нещо, което привлича вниманието ми. След като говорих, собственикът на компанията дойде при мен и каза, че иска да ми направят подарък в знак на признателност за моето идване. Каза ми: „Знаем, че обичаш да ловуваш и затова ти купихме тази пушка.“ Бях шокиран, когато видях, че бяха купили

чисто нова пушка “Бенели”, полуавтоматична, специално за улов на патици - това беше точно същата пушка, която бях гледал в магазина и за която казах, че ще бъде моя! Успявате ли да видите цялата картина? Как така ми подариха точно тази пушка? Бях подарил много оръжия през годините, но никога досега не бях използвал сърпа. С други думи, бях слял тези оръжия с вяра и щедрост, но никога не бях използвал сърпа, за да събера жътвата. Никога не бях казал: „Господи, това е! Тази пушка искам.” Но в момента, в който го направих, жътвата дойде!

Разказах тази история на мой приятел, който също е служител. Той ми каза: „Да, предполагам, че Бог прави това понякога. Той те благославя със специален подарък, за да ти каже, че те обича.” Докато размишлявах над думите му осъзнах: „Не, не е така. Да, Бог ме обича, но Той не искаше просто да ме изненада с малък подарък.” Кучето, рибата, еленът, който се появи точно навреме, колите - всички тези неща не дойдоха просто защото Бог искаше да ми покаже, че ме обича. Той ми показа, че ме обича, когато изпрати Исус да умре за мен и когато ми даде Царството!

Искам да ви разкажа още една история, свързана с принципа на жътвата. Както вече ви казах, аз не се интересувам много от коли. Карам докато вече трябва да ги заменя с нови. Мога да ви дам пример с 8-годишната ни “Хонда Пилот”. Харесваме тази кола - полезна е, върви добре и изглежда като нова. Но често сме мислели да си купим по-голяма кола, за да събира повече хора. Преди известно време за едно от събитията, които проведохме в Ню Сентър, бяхме наели “Кадилак Ескалейд”. С Дренда шофирахме тази кола и я харесвахме. Допадна ни перлено-белият цвят и по-късия вариант, който ние имаме. Казахме си: „Такава кола ни трябва - “Кадилак”, перлено-бял, по-късият вариант. Трябва да си я купим.” Животът ни беше много забързан и нямахме време да разгледаме

и да закупим една такава кола.

Около месец по-късно, докато вземах сутрешния вестник, телефонът ми звънна и един човек ми каза: „Хей, пасторе, искам да ти купя “Кадилак Ескалейд”. Какъв цвят предпочиташ?” Смаян аз отвърнах: „Еха, това е прекрасно. С Дренда харесваме перлено-белите.” „Добре - каза човекът, - нека да разгледам и да видя какво ще намеря.” От възмущение забравих да му кажа, че предпочитаме по-късия вариант. Той щеше да ни намери кола на една или две години, в отлично състояние и с много малък километраж.

Мина около месец, когато той се обади отново. „Намерих точната кола. Нека да се срещнем и можете да я откарате у дома.” Когато отидохме при него видяхме перлено

**А ВЯРАТА Е ДАВАНЕ НА
ТВЪРДА УВЕРЕНОСТ В
ОНЕЗИ НЕЩА, ЗА КОИТО
СЕ НАДЯВАМЕ, УБЕЖДЕ-
НИЯ ЗА НЕЩА, КОИТО НЕ
СЕ ВИЖДАТ.**

ЕВРЕИ 11:1.

бялата кола, която беше в по-късия вариант. Беше много красива! „Съжалявам, че се забавих толкова много - каза той. - Опитвах се да намеря по-дългия вариант, но тъй като са много търсени, нямаше никакви налични. Надявам се, че ще харесате

по-късия вариант.” Да я харесаме? Разбира се. Това беше точно каквото искахме и точно каквото изповядахме!

Задавам същия въпрос отново: Защо точно тази кола дойде при нас? Първо, освен колата, която бях подарил на пастора, аз бях подарил още 8 други коли, но никога преди не бях заявявал „Това е!” за някоя кола конкретно, докато не чух Дренда да прави това с БМВ-то. С нея и двамата имаме съгласие, когато изповядахме: „Това е!” По-рано казах, че Църквата се е справила добре с поучението относно даването, но ужасно с поучението относно жътвата. И така, от предходните истории можете ли да кажете кое

е сърпът? Надявам се, че е очевидно! Аз бях посял много коли с вяра, но с Дренда никога не бяхме постигнали съгласие за нова кола. Карахме старите си автомобили, но моментът, в който казахме: „Това е!“, новата кола се появи. Сърпът представлява нашите думи!

Смърт и живот има в силата на езика и онези, които го обичат, ще ядат плодовете му.

Притчи 18:21

Имаше период, в който Църквата поучаваше много относно нещата, които казваме. Аз съм бил с хора, а вероятно и вие, които казват нещо, а след това бързо покриват устата си: „Трябва да внимавам какво изповядвам.“ Това звучи благородно и съм съгласен, че може да ви помогне да опазите Словото в сърцето си. Обаче сърпът не представлява това. Какво? Нали току-що каза, че сърпът представлява нашите думи. Да, казах го, но не е достатъчно само да казваме правилните неща - това не е ключът.

*Истина ви казвам: Който **казже** на тази планина: **Вдигни се и се хвърли в морето, и не се усъмни в сърцето си, а **повярва**, че онова, което **казва**, се сбъдва – ще му стане.***

Марк 11:23

Отново в Марк, 4 глава, виждаме, че сърпът са нашите думи! Преди да се говори за сърпа в Марк 4 глава, вече е посочено по какъв начин можем да придобием вяра. Казва се, че когато семето узрее, се взема сърпът, защото времето за жътва е настанало. Жътвата е дошла, защото стоите във вяра и в съгласие с Небето. Горният стих в Марк, 11 глава, ни показва същия принцип. Първо вашето сърце вярва на Словото, а след това вие изговаряте и освобождавате небесна-

ТВОЯТА ФИНАНСОВА РЕВОЛЮЦИЯ: Силата на верността:

та власт. Но забележете тази фраза: „а повярва, че онова, което казва, се сбъдва”. Тестът на вярата е дали вярвате в онова, което изричате. Самото изричане и изповядване на Словото не е вяра. Ако сърцето ви не е в съгласие с Небето, вие може да изповядвате и декларирате определени неща до припадък, но нищо няма да се случи. И така, на кое да наблегнем - на сърцето си или на думите си?

Добрият човек от доброто съкровище на сърцето си изнася доброто; а злият човек от злото си съкровище изнася злото; защото от онова, което препълва сърцето му, говори устата му.

Лука 6:45

Повече от всичко друго, което пазиш, пази сърцето си, защото от него са изворите на живота. Отмахни от себе си лъжливи уста и отдалечи от себе си развратени устни.

Притчи 4:23-24

Тук ясно виждаме, че онова, което говорим, идва от сърцето ни и от онова, в което то вярва. Следвайки написаното в Марк 4 глава, ние знаем как да променим онова, което сърцето ни вярва, и да го приведем в съответствие с Небето и вярата. Тогава, когато сме напълно уверени, ние можем да използваме сърпа и това се случва чрез нашите думи и действия. Схванахте ли? Супер, нека да продължим напред.

Говорейки за вярата искам да повдигна един въпрос, на който трябва да можете да отговорите.

Как да разбере дали наистина стоя във вяра?

Това е един страхотен въпрос, на който *трябва* да мо-

жете да отговорите, тъй като е невъзможно да се молите с молитвата на вярата, ако преди това не стоите в нея. Има много начини, по които да разберете дали сте във вярата или не, има много признаци, които трябва да знаете и наблюдавате. Когато не сте във вярата, можете да вземете много лоши решения, които са основани на страх. Такива решения винаги ще ви държат като заложници на земното проклятие и по този начин вие ще пропуснете онова, което Господ иска за вас. И така, какво е доказателството за това, че сме във вярата? Първият признак е много лесен - просто погледнете дефиницията за вярата, която дадох по-рано, и ще разберете, че вътрешното пълно убеждение е истинският ключ. Но твърде често ние мислим, че сме убедени, но всъщност сме в съгласие със Словото само в ума си, а не в сърцата си. Трябва да можете да разграничавате двете неща. Когато сте напълно убедени в Словото, разбира се, че сте съгласни в ума си с онова, което то казва, но освен това вие имате вътрешно знание и увереност, която ви носи мир и ви изпълва с очакване.

Ако имате доказателство, че нещо е ваше, бихте ли имали нужда някой да ви уверява, че е ваше? Разбира се, че не. Отново казвам, че когато сте във вярата, има знание, мир и твърда увереност, че вие имате онова, което Словото заявява, дори и все още да не го виждате. Много хора казват това по следния начин: „Аз знам, че знам, че знам, че го имам.“ Това знание идва отвътре, а не от това, което външните обстоятелства ви казват. Това е знание вътре във вашия духовен човек или в сърцето ви. Страхът го няма, натрапващите мисли на тревога вече не обстрелват ума ви; знаете, че всичко е приключило.

Друг признак, че сте във вярата, е радостта и очакването. Вашият отговор е дошъл. Имате го! Вярата е повече от чувството за мир и увереност, въпреки че ще имате и това. Вие трябва да можете духовно да защитите пози-

цията си. Когато казвам това, представете си една заседателна зала, в която вие сте адвокатът, който разпитва свидетеля. Защо вярвате онова, което вярвате, относно вашата ситуация? Как бихте защитили позицията си? Има само един отговор и това е Божието слово.

Например, ако някой дойде у вас и каже: „Хей, изчезвай от дома ми“, бихте ли му казали „О, извинете, дайте ни един ден и ще се изнесем“? Не, със сигурност не. Вероятно бихте започнали да се смеете. Ако човекът ви каже: „Тази къща е моя. Изчезвайте или ще се срещнем в съда“, вие бихте отговорили „Добре, с радост ще се срещна с вас в съда!“ На изслушването вие спокойно ще обясните всичко пред съдията и ще покажете документите. Той ще прегледа всичко, ще арестува нарушителя за тормоз и ще го накара да плати всички разноски по делото. В тази ситуация вашата увереност е базирана не на това как сте се почувствали, а на закона и на факта, че къщата е ваша по закон.

А вярата е даване на твърда увереност в онези неща, за които се надяваме, убеждения за неща, които не се виждат.

Евреи 11:1

Когато става въпрос за това да сме във вярата, много често виждам, че хора, които не разбират какво представлява вярата, лесно се объркват и поставят увереността си в *своите действия* вместо в източника на вярата, който е *Божието слово*. Лесно е да объркаме действията си с истинската сила на Царството, която идва от сърце, твърдо уверено в онова, което Божието слово казва. Например, ако сте посели финанси в Божието царство и ви попитам защо вярвате, че ще получите нещо, отговорът ви не трябва да бъде: „Защото на еди-коя си дата дадох определена сума.“ Този отговор ни казва, че вие гледате

само на действията си, но нямате вътрешна увереност, а тя може да дойде единствено от Божието слово.

Имало е безброй много хора, за които съм се молил, и когато им задам въпроса защо вярват, че ще получат, когато аз се моля, те просто се взират в мен и нямат никакъв отговор. Аз питам, защото търся вярата им, тяхното съгласие с Небето. Искам да ги чуя да казват: „Знам, че ще получа, защото Бог ми е обещал в тази книга от Библията, в този стих, че това е мое.” Обикновено, когато не ми дадат конкретен стих, те не са здраво вкоренени в онова, което вярват, и не знаят накъде отиват.

Не забравяйте, че вярата съществува само когато знаем волята на Бога. Защо? Защото вярата може да съществува само когато сърцето ви е в съгласие с Неговата воля. Вярвам, че много хора, които казват, че са във вярата, всъщност не са. В ума си те може да са съгласни, че Божието слово е истинно и добро, но вярата е налична само когато сърцата им са твърдо уверени.

Ще ви дам един нагледен пример за онова, за което говоря; пример, който ще покаже, че много хора всъщност не са във вярата, въпреки че не мислят така. Да речем, ви кажа, че наскоро съм открил, че Небето не е синьо, както казват хората, а е жълто? С други думи, аз просто ви казвам, че през целия си живот сме били научени погрешно да разпознаваме цветовете и че синьото всъщност е жълто. Какво бихте направили? Дали бихте се обадили на учителката си в първи клас, за да я обвините, че ви е объркала живота, защото не ви е научила правилно да разпознавате цветовете? Не мисля. Със сигурност няма да започнете да се страхувате и паникьосвате. Вероятно бихте си помислили, че съм идиот, бихте подминали този несъстоятелен ко-

**В ОНЗИ МОМЕНТ АЗ
ОСЪЗНАХ, ЧЕ ЕДИН-
СТВЕНАТА МИ НА-
ДЕЖДА Е В БОЖИЕТО
СЛОВО.**

ментар и бихте продължили с работата си. Защо? Защото вие сте твърдо уверени, че синьото е синьо!

Сега, нека да съотнеса моя пример с вярата. Да речем, че сте твърдо уверени в онова, което Бог казва относно изцелението, и при вас идва един лекар, който ви заявява, че ще умрете от рак. Бихте го погледнали с насмешка, защото знаете, че няма начин това да се случи. Защо? Защото сте били напълно уверени в изцелението, за което Исус плати. Виждате ли? Разбира се, много хора се молят, но когато разгледам това отблизо, откривам, че молитвите им не са молитви на вяра, а на надежда, защото те не са сигурни какъв ще бъде резултатът. Приятелю, точно затова е важно да се изграждаме в Божието слово. Трябва да знаем каква е Божията воля, за да можем да бъдем уверени в това, което Той казва, и за да можем да отхвърлим онова, което не е Неговата воля. Нека да ви дам пример от своя живот, който онагледява колко важно е да се храним с казаното от Бог за живота ни.

Бях изморен след няколко натоварени седмици като собственик на бизнес (това беше преди да пастирувам църква). Графикът ми беше препълнен с обаждания за продажби и в същото време бях стресиран, защото печелех само от комисионни. Отивах към зъболекаря за направата на пломба. Всичко беше нормално, докато зъболекарят не ми сложи *Новокаин*. Когато вкара иглата аз веднага се разтресох и след това челюстта на мига изтръпна, а този процес трябваше да се случи постепенно. Бях изненадан и попитах зъболекаря какво стана. Той каза: „О, предполагам, че съм засегнал нерв.“ Попитах го: „Това нормално ли е?“ Той каза следното: „Ами, обикновено минава.“ Какво? Правилно ли чух? „Докторе, какво точно имате предвид?“ Той отвърна: „В 80-85 процента от случаите заздравява напълно и няма постоянен негативен ефект.“

Какво? Изведнъж в мен се надигна страх. Ами сега?

Ще заздравее ли? Умът ми беше погълнат от мисли на страх. След посещението ми при лекаря лицето ми остана безчувствено - ефектът на упойката не мина постепенно, както по принцип се случва. Отивах на една среща с клиент, която беше на около час път от кабинета на зъболекаря, така че имах достатъчно време да помисля какво точно се беше случило. Докато пътувах към срещата бях в агония, която не беше причинена от физическа болка, а от липсата на мир и от страха, който бушуваше в ума ми.

Когато по-късно през деня се прибирах вкъщи, се отбих при един приятел. Лицето ми все още беше изтръпнало и просто имах нужда някой да ме увери, че ще се оправя. Забележете грешката ми: аз не погледнах към Божието слово, а търсех увереност от човек, който дори не беше силен вярващ. Разказах му какво се е случило и просто чаках да ми каже: „О, Гари, няма нищо страшно, ще се справиш!“ Но вместо това, ето какво ми каза той: „О, не! Имам приятел, на когото му се случи същото и лицето му никога не се справи; остана си парализирано.“ Не можех да повярвам! Умът ми се побъркваше от страх. Отговорих, че всичко ще бъде наред, благодарих за отделеното време и си тръгнах. В отчаянието си се отбих при друг мой приятел, на когото споделих проблема си, но отново чух познатия отговор: „О, не! Същото се случи с мой приятел, но той никога не се справи.“

След тази среща вече бях смазан. Знаех (в ума си), че Бог изцелява, но не можех да се освободя от страха. В сърцето си няхах твърда увереност. През онази нощ бях в много силна агония! Умът ми беше изпълнен със страх, а лицето ми все още беше безчувствено. Докато се опитвах да заспя започнах да усещам лека болка под дясното ми ухо. Какво беше това? Преди година или две баща ми се бореше с парализа на Бел (парализа на лицевия нерв) и ми беше казал, че първоначално е имал болка под ухото. Парализата на Бел се случва когато нервът, който контролира лицевите

мускули и минава през един малък канал в костта точно под ухото, бъде засегнат от инфекция или възпаление.

Докато се опитвах да заспя, чувах мислите в ума си: „Ще имаш парализата на Бел, точно като баща си.“ Когато се събудих на следващата сутрин, парализата беше явна! Сега вече не само челюстта ми беше изтръпнала, но цялата дясна част на лицето ми беше неподвижна - не можех да затворя очите и устата си. Беше ужасно.

Отидох при местен лекар, за да потвърдя подозренията си. След прегледа той ме погледна и каза, че това наистина е парализа на Бел. Тогава попитах: „Какво следва?“ Отговори ми: „Ами в 80-85% от случаите всичко се възстановява без да остава постоянна парализа.“ Наистина ли каза това?

В онзи момент разбрах, че съм в беда. Бях сигурен, че дяволът нямашя да спре до тук и не исках да знам какво предстои. Знаех достатъчно за духовното воюване и виждах, че не вървя в правилната посока. Не забравяйте, че това се случи в годините, когато не бях много наясно относно тези неща. Но все пак със сигурност знаех, че трябва да се преборя с това по духовен начин. Също така осъзнах, че това беше една демонична клопка, която цели да ме хване неподготвен точно когато се чувствам изморен и не очаквам неприятности.

В онзи момент аз осъзнах, че единствената ми надежда е в Божието слово. В себе си нямах никаква възможност да спра страха, който бушуваше в ума ми. Тогава на малки картончета написах стихове свързани с изцелението и ги поставих из целия си дом. Покаях се пред Бога и започнах да изграждам вяра в сърцето си. Знаех, че трябва да сея Словото в сърцето си, за да може вратата ми да расте, така че през деня аз размишлявах над Писанията.

В началото нищо не се промени. Лицето ми си стоеше безчувствено и постоянно се борех с духа на страх. След около седмица, през която не видях никаква промяна, на-

края чудото се случи! Точно както стиховете в Марк 4:26, аз посях Словото в сърцето си и вярата започна да се изгражда - първо стрък, след това стебло, а накрая клас, изпълнен с узрели зърна.

Ако по време на целия процес няма съгласие, следователно няма и вяра. Въпреки че не виждам промяна и че знам как нещата работят, според нашия пасаж от Марк, 4 глава, нещата наистина се променят. Промяната, за която говоря, все още не е изразена в естественото земно измерение, но тя се случва в сърцата ни. Ако се държим за Словото, то бавно започва да променя сърцата ни и да ги привежда от неверие към съгласие с Небето от само себе си. Така че в този случай аз се хванах за Словото, знаейки, че то е единственият ми отговор.

Един ден, докато ходех из дома си с всички онези картончета с написани стихове за изцеление, погледът ми попадна на едно от тях, което бях виждал стотици пъти. Но когато този път го погледнах всичко просто ми просветна! Изведнъж помазанието слезе върху мен, страхът веднага ме остави и аз ЗНАЕХ, че съм изцелен. Да, лицето ми все още беше парализирано. Нямах промяна, но знаех, че съм здрав. След няколко часа лицето ми се нормализира напълно, неподвижността изчезна. Слава на Бога! Словото Му работи!

Въпреки че бях оставил духовния ми живот да отслабне, защото бях твърде зает и го пренебрегнах, аз накрая осъзнах грешката си и се покаях за моята глупава постъпка. Това беше още в ранните години, когато за първи път се учех как действа вярата и нямах много опит в тази област. Гледах назад и молех хората за съвет относно бъдещето ми вместо да отида директно в Божието слово. Веднага щом разбрах какво се случва, аз уверено се обърнах към Писанията. За съжаление, повечето хора нямат увереност в този процес и когато са под напрежение, те се пускат от Словото, защото си мислят, че то не работи.

Разбиране за атаките на сатана

Кристин дойде в нашата църква без да знае много за Бога. Тя беше приела Исус на едно от неделните богослужения и животът ѝ беше радикално променен. В нашата църква имаме клас по ориентация в Царството. Едно от нещата, за които говорим, е законното право да получим изцеление. Кристин имаше проблем със слуха в продължение на много години. Всъщност тя носеше слухово апаратче вече над 40 години, защото беше изгубила повече 50% от слуха си. Майка ѝ беше глуха, а брат ѝ също беше изгубил слуха си. Когато Кристин чу, че като вярваща, има законното право да бъде изцелена, тя се развълнува много!

Моята съпруга ѝ положи ръце и се моли за отварянето на слуха ѝ и още на момента тя чула едно изпукване и можеше да чува съвършено. Кристин започна да вика и плаче хвалейки Бога. Когато съпругата ми и Кристин дойдоха да ми разкажат добрите новини, аз усетих нуждата да я предупредя за контраатаките на сатана. Казах на Дренда да ѝ обясни, че ако симптомите започнат да се връщат, тя трябва смело да говори на проблема и да изповяда, че е изцелена. На следващата сутрин изпитанието дойде. Тя отново изгуби слуха си. Но направи точно както ѝ казахме: „НЕ! Сатана, не приемам това. Аз съм изцелена, аз бях изцелена в името на Исус!“ Пук! Ушите ѝ се отвориха и са отворени и до днес.

Не забравяйте, че сатана ще атакува и ще се опита да си върне територията. Не му позволявайте да го прави. Стойте на Божието слово!

В тази глава отделих време, за да ви дам основано разбиране относно вярата, как функционира, как да разберете дали сте във вярата и откъде да придобиете вяра. За да действа Божието царство в живота ви, вие трябва да знаете това. Не забравяйте, че Исус каза на жената: „Твоята вяра те изцели.“ Нека това да бъде така и за вас: Вашата вяра, сърцето ви, което е напълно уверено в онова, което Небето казва, и сърпът, ще бъдат отговорите на всеки проблем и нужда, с които може да се сблъскате.

ГЛАВА 6

БОЖИЕТО БЛАГОСЛОВЕНИЕ

Беше 10 ч. вечерта и след силното богослужение заедно със съпругата ми и жената, която беше гост-говорител, отидохме на ресторант. Сервитьорът дойде да вземе поръчката ни и завързахме разговор. Дамата гост-говорител започна да му разказва за прекрасното събиране и за нашата църква. В един момент тя го попита: „Обичаш ли да ловуваш?” Той каза, че обожаваше това занимание. Тъй като на дамата, която беше дошла да ни послужи и винаги се вълнуваше от моите ловни приключения, аз ѝ бях подарил моята книга *Faith Hunt*.

Сервитьорът започна подробно да ни разказва колко много е ловувал, но никога не е успявал да улови елен. Двамата с гостенката ми започнахме да обясняваме по какъв начин действат принципите на Божието Царство и как той може да очаква да улови елен всеки път, щом излезеше на лов. След като чу това, той не знаеше какво да мисли за нас, но си спомням, че му предложих да му дам книгата, която бях подарил на гостуващата ни дама. На нея обещах друг екземпляр и тя се съгласи. Сервитьорът ми благодари и обеща да я прочете. Тогава си помислих, че повече няма да се срещнем, но не бях прав.

Година по-късно, същата дама отново ни гостува, за да ни послужи. Тя наистина беше харесала ресторанта, където отидохме предния път и помоли пак да вечеряме там. Така и направихме. Когато седнахме се изненадахме, че дойде да ни обслужва същият сервитьор от миналата година. Когато ни видя, той каза: „Хей, вие бяхте тук преди година и разговаряхме за улов на елени.“ Отвърнахме: „Да, спомняме си.“ Той каза: „Прочетох книгата, която ми дадохте и направих онова, което се казваше в нея. Улових два елена миналата година, а тази година очаквам още един.“ Бяхме много развълнувани от тази история, но в никакъв случай изненадани. Принципите на Царството винаги действат!

Имах една среща с около 25 човека, на която говорих за Царството и как то действа. Беше прекрасно! Персоналът почистваше, а аз вече тръгвах, когато един от пасторите се върна. Той и съпругата му дойдоха при Дренда и ни помолиха да разговаряме. Пасторът започна да ни разказва, че щял да бъде лишен от правото да ползва къщата си, ако до края на седмицата не плати 6 900 долара. Обясни ни, че няма никакви пари освен 100 долара, които държеше в ръката си. „Това е всичко, което имам - каза той, - но искам да ги посея точно както ни научихте и искам ти и съпругата ти да влезете в съгласие с нас за парите, от които се нуждаем тази седмица.“ Хванахме се за ръце, помолихме се и благодарихме на Бога за парите, от които се нуждаеха.

Около месец по-късно видях този пастор на друго събитие. Той се затича към мен развълнуван. „Трябва да ти кажа какво се случи. Не ти казах това предния път, но със съпругата ми имам малък почасов бизнес за принт върху тениски. От време на време работим в гаража си. На следващия ден след молитвата ни получихме няколко поръчки, възлизащи на 8 900 долара. През онази седмица трябва-

ше да работим много, но до петък имахме 6 900 долара, чрез които успяхме да запазим дома си. Благодаря ти!”

Бях на една пастирска конференция в Северна Каролина, на която имаше още около 500 други пастори. Аз не говорих, само присъствах. Един човек дойде при мен и каза: „Трябва да говоря с теб.” Той беше пастор от Германия и искаше да ми разкаже интересна история.

Синът му, тийнейджър, някак си беше попаднал на дискове с мои поучения. След като ги изслушал решил, че чрез вярата ще получи Плей Стейшън 3, тъй като нямал пари да си го купи. Вярвам, че всички знаят какво е *Плей Стейшън 3*, но все пак ще кажа, че това е компютърна конзола за игри.

Пасторът ми каза как един ден синът му влязъл в офиса и помолил баща си да се съгласи с него за *Плей Стейшън 3*. Синът обяснил какво научил от мои-

БЛАГОСЛОВЕНИЕТО ГОСПОДНО ОБОГАТЯВА; И ТРУДЪТ НА ЧОВЕКА НЯМА ДА ПРИБАВИ НИЩО.

ПРИТЧИ 10:22.

те поучения и че иска да посее семе и да се моли с баща си за това. Пасторът ми каза, че тогава не се е замислил много, но като пастор на църквата приел това семе от сина си - това било финансово дарение за църквата. Двамата заедно се помолили и се съгласили, че синът му вече има *Плей Стейшън 3* и въпросът бил решен.

На следващия ден един човек от тяхната църква са обадил на пастора и попитал дали синът му иска да спечели малко пари, като му помогне в работата по един краткосрочен проект. Синът с радост приел предложението и за 2 дни спечелил достатъчно пари, за да си купи *Плей Стейшън 3*.

Това впечатлило сина и няколко седмици по-късно той отново дошъл в офиса на баща си и го помолил да се съгласи с него за нещо друго. Пасторът се съгласил, но бил

изненадан, когато синът му го помолил да се съгласи с него, че ще има по-големи мускули. Пасторът не знаел точно как да отговори на тази молба. Накрая обяснил на сина си, че ще се съгласи с него само ако той разбере, че ще трябва да свърши своята част щом иска по-големи мускули. Синът му се съгласил. И така, синът отново посял семе, но този път за по-големи мускули и заедно с баща си в съгласие се помолили за това.

На следващия ден пред дома им спряла една кола. Било семейство от църквата. Когато пасторът излязъл да говори с тях, те му казали, че разчистват гаража си и имат комплект щанги, които може би синът му ще поиска. А ако той не ги иска, вероятно пасторът може би познава някой, който би имал нужда от уредите. Пасторът ми каза, че никой не е знаел нищо за желанието на сина му да има по-големи мускули и че предната вечер са се молили за това. Призна ми още, че бил шокиран! Влязъл вкъщи и попитал сина си: „Къде са тези дискове?“

Има много такива истории. Постоянно ми ги разказват и желанието ми е и вие да ги имате в живота си. Дотук установихме и говорихме за няколко ключови аспекта, свързани с начина, по който законите в Божието царство действат, както и за факта, че е нужно да има съгласие или вяра, за да може Небето да има законен достъп и юрисдикция в земното измерение. Сега, нека да вникнем още по-дълбоко в начина, по който законите на Царството могат да ни помогнат в нуждата ни от финанси.

Когато за първи път видях този стих си помислих: „Със сигурност това не може да се приеме буквално, нали?“ Но открих, че стихът означава точно това, което е написано! За да разберем за какво се говори в този пасаж, трябва да се върнем в началото, когато човекът е бил създаден.

Но някой е засвидетелствал някъде, като е казал: Какво е човек, за да го помниш, или човешки син, за да го посещаваш? Ти си го направил само малко по-долен от ангелите, със слава и чест си го увенчал и си го поставил над делата на ръцете Си; всичко си подчинил под краката му.

Евреи 2:6-8

Разгледахме този пасаж и по-рано, но в момента той ни е много важен. Накратко, когато човекът е бил създаден, всичко на земята е било поставено под неговата власт. Нямащо нищо, което да не му е било подчинено. Той е управлявал земното измерение от позицията на делегираната му от Бога власт и е носил короната на управлението, което е представлявал. Той е бил облечен с помазание и почетен с позицията на власт, която му е била дадена. Сатана, който се бил разбунтувал против Бога, е бил свален на земята още преди Адам да се появи. Сатана е презирал човека, защото той е владееел над него, носейки венета на Божията власт. Сатана вече е трябвало да се покорява на това творение, което в своето физическо естество е много по-слабо от него. В духовния свят думите на Адам носели същата власт както ако бяха изречени от самия Бог. Адам, Божият син, владееше над земята от тази прекрасна позиция на власт и величие.

Затова сатана мразеше човека и искаше да има властта, която той (човекът) имаше над земята. Единственото, което можеше да направи, беше някак си да отнеме короната, позицията, която човекът притежаваше. Обаче имаше един малък проблем. Сатана нямаше силата да отнеме короната на Адам. Единствената му надежда беше някак си да го подмами сам да я свали. Когато Ева се подлъга, че не може да вярва на Бога и че животът предлага много повече, от това което Бог им позволява, заедно с

ТВОЯТА ФИНАНСОВА РЕВОЛЮЦИЯ: Силата на верността:

Адам те избраха да повярват на сатана, а не на Бога и по този начин извършиха предателство срещу Него. Накрая те изгубиха законната си позиция на власт в Божието царство и сатана стана богът на този свят, както и Павел говори за него във 2 Коринтяни.

... за тези, невярващите, чийто ум богът на този свят е заслепил, за да не ги озари светлината от славното благовестие на Христос, Който е образ на Бога.

2 Коринтяни 4:4

Преди Адам да се разбунтува против Бога, той се наслаждаваше на ползите от това да бъде син. Всичко, което Бог имаше, беше и негово (на Адам), за да се наслаждава. И той никога не беше оставал в нужда и не познаваше страха. Всичко, от което се нуждаеше, за да живее на планетата Земя, беше приготвено още преди той да бъде създаден.

Ако се замислим за шестте дни на сътворението в книгата Битие, можем да открием, че човекът е бил създаден в края на шестия ден - това беше последната част от Божия план. Съдбата на човека беше да живее в седмия ден, който Бог обяви за ден на почивка. Това беше така не защото Бог беше изморен, а защото беше приключил и всичко беше завършено. Помислете за момент за онова, което Господ беше свършил и за славния план, който имаше за човека. Тъжно е, че Адам се отказа от всичко това и изгуби законната си позиция в Царството.

След непокорството на Адам Бог му каза:

... проклетата да бъде земята заради тебе; със скръб ще се прехранваш от нея през всички дни на живота си. Тръни и бодили ще ти ражда; и ти

ще ядеш полската трева. С пот на лицето си ще ядеш хляб, докато се върнеш в земята, защото от нея си взет; понеже си пръст и в пръстта ще се върнеш.

Битие 3:17-19

Първото нещо, което искам да видите, е, че не Бог прокле земята, а Адам. Той имаше пълна власт над нея. Беше нейният пази-тел, но Адам извърши предателство срещу Божието управление и всъщност отхвърли Бога. Това решение провокира сериозни последици не само за Адам, но за цялата земя и за всеки мъж или жена, които щяха да живеят на земята от тогава насам.

**В СИСТЕМАТА НА ЗЕМНОТО
ПРОКЛЯТИЕ НА ОЦЕЛЯВАНЕ
ВСИЧКИ СА ИЗМОРЕНИ ОТ
НЕПРЕСТАННОТО БЯГАНЕ.**

Въпреки че все още имаше юрисдикция над земното измерение, Адам беше безсилен да управлява, защото вече нямаше венеца на управлението, което преди представляваше и което го подкрепяше. След като беше разделен от живота, смъртта, която до преди това беше чужда на Адам, вече започна да действа в живота му.

Бог конфронтира Адам с онова, което беше извършил и му казва, че чрез греха си е изгубил законното право да стои в управлението на Бога. И тъй като Адам беше представител на това управление на планетата Земя, Небето изгуби своя законен представител, чрез когото то придобиваше юрисдикция в земното измерение. Това първо. Второ, самата земя е засегната и никога повече нямаше да произвежда снабдяване както в Едемската градина. Сега Адам щеше със скръб и пот да обработва земята, за да може тя да произведе онова, от което той се нуждае,

за да оцелява. Тръните и бодилите изпълниха полетата и оцеляването се превърна в начин на живот.

Аз наричам този труден начин на живот и манталитет на оцеляване, пропит от миризмата на страха и смъртта, който тежи върху всеки човек дошъл след Адам, *системата на земното проклятие*. Аз и ти сме израснали в тази система на оцеляване и я познаваме твърде добре. В 23 псалм Давид я нарича долината на мрачната сянка.

*Да! И в долината на мрачната сянка, ако ходя,
няма да се уплаша от зло; защото Ти си с мене;*

Псалм 23:4

Това е измерение, в което въздухът е пропит със страха от смъртта. Но освен това има и друго негативно последствие. Човек губи своето взаимоотношение с Бога и заради това не познава и себе си - той губи погледа за целта, с която е бил създаден, както и за своята същност. Когато човекът е сътворен му е дадена цел, специфичен призив. Той е трябвало да владее над земята от името на Бог. С други думи, той е имал начинание дадено му от Бога и цел за живота си. Но сега цялото мислене на човека се върти около оцеляването. Оцеляването се превръща в негова цел и в неговото ново начинание.

Вече всяко решение, което човек взема, ще бъде филтрирано през проклятието на оцеляването - целта на човека ще бъде или да намира снабдяване, или, ако вече има такова, да започне да го трупа. Няма мир; всеки ден е изпълнен със скръб и пот. Единственият изход от този живот на оцеляване, от жестоката надпревара или “надпреварата на плъховете” (бел.пр: от англ. *rat race*) както го наричаме днес, е ако някак си успеем да натрупаме средства, за да можем да спрем да бягаме. От грехопадението насам това е мечтата на всеки мъж и жена. Това е тяхна-

та цел номер едно - да спрат да бягат. Всеки, който има допълнителни средства, ги трупа с голямо внимание и ги пази много добре. Всеки изпитва голям страх да не изгуби средствата си, защото ако ги изгуби, ще се принуди отново да бяга със скръб и пот.

Мечтата на човека, стремежът към оцеляване, е да успее да си осигури достатъчно провизии и средства, за да може да спре да бяга и да намери почивка. Искам да уверя, че имате ясно разбиране за този факт: в системата на земното проклятие на оцеляване, всички са изморени от непрестанното тичане.

Веднъж разговарях с един пастор, който разказваше, че обича служението си и че всяка сутрин ставал и проверявал финансовото си състояние, дълговете и парите, които му били необходими. Каза ми, че финансовите проблеми били като мокро одеяло, което ежедневно се опитвало да задуши живота му и да го ограби от радостта за онова, което е постигнал. Не само пасторите се сблъскват с такъв тип проблеми. Това е начин на живот за по-голямата част от семействата, защото много от тях живеят от заплата на заплата и имат много дългове.

Всеки търси изходен път, а единственият такъв е богатството, т.е. да имаш повече от необходимото. В системата на земното проклятие, идентичността на хората се определя от онова, което притежават, и парите, които могат да спечелят. Първо, човекът отчаяно се опитва да покрие голотата си, загубата на истинската си цел и същност и затова се облича в имитация. Той се опитва да замести Господното помазание, което преди го е покривало, с богатство. Второ, той се опитва да замени позицията си на почит, от която преди владееше, с висок статус в живота и с владение над хората. Човекът сега е погълнат от едноединствено нещо - печеленото и трупането на богатство. Идентичността му се определя от богатството, което има,

и силата, която може да упражнява над другите хора. Статусът и позицията в обществото са много важни за самооценката на падналият човек.

Замислете се за това. Какъв обикновено е първият въпрос, който задаваме на друг човек? „С какво се занимаваш?“ Защо? Наистина ли сме толкова загрижени и заинтересовани? Не, не съвсем, но отговорът на този въпрос определя нивото ни на уважение към този човек. С други думи, ние си задаваме въпроса: „Кой е този човек? Каква позиция и статус има той на земята? До колко трябва да го уважавам?“ Сега, дами, тук говоря от мъжка гледна точка. Знам, че за вас нещата с идентичността стоят по съвсем различен начин.

Днес проклятието на земята все още действа! Хората вземат всички свои решения на основата на придобиването и трупането на пари. Без да се замислят, те се местят в друг щат, за да започнат по-добре платена работа. Всеки иска да бъде на върха. Защо? Заради позицията и богатството.

Беше проведено проучване сред хиляди ученици на възраст 11-13 години относно професията, която искат да имат, когато пораснат. Около 65% от тях казват, че главната им цел е да бъдат известни. Известни? Доколкото знам, да си известен не е професия.

Друго проучване показва, че 30% от работниците мразят своите професии, а според други данни 40% от хората не харесват работата си. Така че общо в САЩ имаме 70% работници, които не харесват онова, което правят! Тогава защо го работят? Причината е, че те са роби на оцеляването, които тичат с пот и мъка, за да могат да оцелеят. Целта и искреното желание не играят роля в решенията на тези работници. Плащането на сметките е главният мотивиращ фактор. Когато човек е поробен на нуждата да спечели пари, той няма много други опции. Онзи, който

печели най-много пари, винаги води класацията. Това е жестоката конкуренция или така наречената надпревара на плъховете! Това е действителността, в която ти и аз живеем. Представете си един хамстер, който бяга много бързо, но не стига никъде, защото е в своето колело. Ние обикновено се смеем и си мислим, че това е много забавно, но в истинския свят изобщо не е забавно. Хората много често умират на това колело и никога не могат да стигнат там, където са искали.

*И така, не търсете какво да ядете и какво да пиете и не се съмнявайте; **защото всичко това търсят народите на света**; а вашият Отец знае, че се нуждаете от това. Но търсете Божието царство и всичко това ще ви се прибави.*

Лука 12:29-31

Непрестанното бягане и жестоката конкуренция са единственият свят, който познаваме. Ако ви кажа, че непременно ТРЯБВА до 12 месеца да изплатите всичките си дългове, защото в противен случай цялото ви семейство ще бъде депортирано на Северния полюс завинаги (давам ви краен пример, за да обясня идеята си), какво бихте направили? Сега ще ви кажа. Вие веднага бихте изготвили план, чрез който, образно казано, ще може да тичате и напредвате по-бързо. „Добре, ще си намеря още няколко допълнителни работи. Жена ми също може да си намери нещо допълнително, както и децата.” Виждате ли, това е единствената система за снабдяване, която ви е позната - система на болезнен труд и пот. Нека да ви дам и друга картина на тази система.

Нека да предположим, че бягам по вашата улица и намирам кафява хартиена торбичка от другата страна на улицата, в която има 10 милиона долара. Вълнувам се, но

знам, че трябва да се обадя в полицията и да докладвам. И понеже ви познавам, идвам в дома ви и искам телефона ви. Обаждам се в полицията докато вие стоите и слушате. Разказвам им какво се е случило и какво съм намерил. След кратко мълчание и проверка на базата данни, те ми казват, че никой не е подал сигнал за такава сума изгубени пари и че мога да ги задържа. (Не мисля, че в реална ситуация биха ми казали това, но за да онагледя идеята си ще използвам този пример.) Когато ми казват това, аз скачам и викам от радост. След това ви споделям какво са ми казали и почти се пръскам от радост.

Докато ви обяснявам и се радвам, вие учтиво се усмихвате. Но какво бихте направили, когато вечеряте у дома и разкажете това на партньора си? Ще се усмихнете? Не мисля така. Може би ще кажете: „ТОВА НЕ Е _____” Попълнихте празното място, нали? Откъде знаете, че думата „ЧЕСТНО” е правилният отговор? Ще ви кажа. Това е така, защото сте били отгледани по този начин. Това е била системата, в която сте отраснали; живот, в който всичко се постига с мъчителен труд и усилия.

В примера, който дадох, аз намирам пари без да се трудя за тях и това се смята за нечестно. Не е честно, защото аз не съм положил усилия за тези пари, а просто ги намерих. Знаейки, че вероятно никога няма да имате такъв късмет, вие сте погълнати от завист и огорчение, защото знаете, че дните ви ще продължават да бъдат робство с цел оцеляване.

От друга страна, ако един ден дойда в църквата с парцаливи дрехи, изправя се и кажа: „Успяхме! През последните 10 години с Дренда работихме по 22 часа на ден и най-накрая успяхме да изплатим къщата си”, залата ще се изпълни с бурни ръкопляскания. Защо? Защото някой е успял и това е насърчаващо. Някой е успял, има изход! Може би ако и ние стиснем зъби, запретнем ръкави и пла-

тим цената, ще успеем да се освободим от дълговете си. Но защо никой не се радваше, когато намерих парите на улицата? И защо толкова лесно и бързо успяхте да попълните празното място в изречението малко по-нагоре? Защото това е начинът, по който мислите, и това е, за което мечтаете. Системата на мъчителния труд и пот ни е научила, че всичко трябва да е честно. Не е честно да имаме пари, за които не сме се трудили.

Мечтата на всеки е да се измъкне от тази система. Да станат богати и да бъдат милионери е примамлива мисъл за повечето хора. В наши дни един милион долара не са това, което бяха преди, но все пак говорят за наличност на богатство. Богатството предоставя възможността за свобода, която е в контраст с еднообразното ежедневие, с което всеки се сблъсква. Хората са изморени от непрестанното бягане и ако имат 1 милион това означава, че биха могли да спрат да бягат и да правят онова, което искат. Помислете за това: Защо лотарията е толкова привлекателна? СВОБОДА! Свобода на правото на избор, на правото да се вземат решения, които не се въртят около плащането на сметките и снабдяването на прехраната.

Шоуто „Кой иска да стане милионер?“ е изключително популярно. Привлекателно е, защото всеки мечтае за свобода. Докато гледат шоуто хората се обвързват емоционално, аплодират участниците и се надяват те да спечелят.

Рязко сменям темата и отварям една скоба. Кражбата също е вид набавяне на средства без човек да се е трудил за тях. В един изкривен и извратен смисъл, тя също предлага свобода в системата на земното проклятие. Нека просто да се съгласим. Всъщност виждаме, че всички искат да спрат да бягат! Но има ли изходен път? Схемите за кражба на пари са безброй. Получавам поне по 10 имейла на ден от хора отвъд океана, които ми разказват, че са на-

следили 20 милиона долара и искат някой да им помогне да ги скрият на сигурно място. Те предлагат да ми дадат половината сума, ако се съглася да взема парите им и да ги пазя. Разбира се, те искат имейла ми, за да платя такса за обработка, пощенски разходи и застраховка, които да освободят запора на парите от наследството. Шегувате ли се? На идиот ли ви приличам?

Веднъж ми звънна клиент, който искаше съвет свързан с инвестирането. Зададох му обичайните въпроси и открих, че той искаше да инвестира около 5 милиона долара. Каза ми, че в момента няма парите, но те ще дойдат от едно наследство. Попитах го след колко време всичко ще бъде уредено и той ми каза, че ще отнеме две седмици. Звъннах му след две седмици и ми каза, че ще отнеме още малко време. Имаше някакви проблеми с парите, които трябваше да бъдат преведени от европейската банка, която ги държеше. Това привлече вниманието ми и започнах да го разпитвам. Историята беше следната. Някакъв предполагаем далечен негов чичо му оставил 5 милиона долара, но имало такса от 50 хиляди долара, която трябвало да се заплати преди парите да му бъдат преведени. Каза ми, че все още се опитва да вземе и е кандидатствал за заем. Попитах го дали има адвокат и той ми каза: „Да, адвокатът, който ми се обади от Франция, се занимава със случая”. Обясни ми, че поради финансовите му трудности, адвокатът му предложил да плати само половината сума, а той щял да плати другата половина, след което моят клиент трябвало да му върне сумата веднага щом парите пристигнат при него. „Не - казах аз - Това е измама!” Въпреки че никога преди това не беше чувал за този свой чичо, вярваше, че това е истина. Обадох му се отново след две седмици и той каза, че почти е събрал парите, за да ги прати на банката. Казах му пак: „Те вече имат 5-те милиона долара. Ако наистина искаха тази такса, можеха

просто да ти изпратят формуляр, който да подпишеш и да дадеш съгласието да удържат 50 хиляди долара от общата сума, която вече е при тях.” Но той не ми вярваше и беше убеден, че му казват истината.

Точно тази неделя в църквата имах подобен случай. Един млад мъж дойде при мен за инвестиционен съвет относно някакви пари, които щял да получи от наследство отвъд океана. Дори

не го оставих да довърши изречението си. Казах му: „Знам, знам, искат да им пратиш такса, за да освободят парите, нали?” „Ами, да, откъде знаеш?” Отново му казах, че това е измама. Въпреки че не познаваше този свой чичо, който беше починал, и нямаше адвокат в САЩ, той все още упорстваше, че тези пари са реални.

Защо тези мъже се хващаха на всички лъжи? Защото искат да бъдат свободни! Те не могат да пуснат идеята, защото дори и да има съвсем малък шанс това да е истина, те биха искали да се възползват от него.

Нека да ви дам друг пример. Бизнесът за финансови услуги, който ръководим с Дренда, достига до цяла Америка. Това е един прекрасен бизнес и възможностите на компанията са реални. Имам хора, които печелят стотици хиляди долара годишно. Освен всичко, има и много неща, които могат да се научат в моя бизнес. Вие се занимавате с парите на хората. Има закони, които трябва да знаете, както и стратегии свързани с планирането, които трябва да научите.

Пусkali сме обяви по местното християнско радио в

**АКО НЕ ОТКРИЕТЕ КАК
ДА СЕ СПРАВЯТЕ С ФИ-
НАНСИТЕ СИ ПО БИБ-
ЛЕЙСКИЯ НАЧИН, ДО
КРАЯ НА ЖИВОТА СИ ЩЕ
ТРЯБВА ДА БЯГАТЕ ОБ-
РЕМЕНЕНИ С МАНТАЛИ-
ТЕТА НА СИСТЕМАТА НА
ЗЕМНОТО ПРОКЛЯТИЕ
ЗА ОЦЕЛЯВАНЕ..**

Кълъмбъс, Охайо, тъй като търсех служители. Получихме около 50 CV-та. Вместо да насроча интервюта, аз реших да проведя предварителна среща в един близък хотел, за да придобия обща представа за кандидатите. На срещата щяхме да говорим за потенциала, който компанията ни има на пазара и как целта ни не беше просто да споделяме как функционират финансите, но искаме да поставим тези съвети в християнска перспектива. Също така говорихме за начина, по който компанията действа относно различни процедури, компенсации, обучение и лицензи. От опит знаех, че много от кандидатите сами ще се откажат, когато разберат колко много работа стои зад 200 000 долара, които щяха да спечелят за една година.

След срещата, докато вървях по коридора, видях, че в конферентната зала на хотела имаше около 1000 човека. Всички бяха дошли за едно и също нещо. Една много известна компания изнасяше презентация и даваше информация относно работата при тях. Но защо там имаше толкова много хора, а при мен само 50? Най-логичният отговор беше: парите! За съжаление, очакването на хората, което всъщност беше различно от това, което компанията им казваше, беше: „Ако ме одобрят, мога да препоръчам трима човека и вече ще съм милионер.“ Достатъчно дълго време се занимавам с бизнес, за да знам, че всеки, който печели много, работи здраво! Да, потенциалът е налице, но очакването на тази хора беше, че ще могат да спечелят лесни пари. Тяхната нагласа е: „Ако пропусна тази възможност, ще пропусна шанса на живота си!“ Моля ви, не ме разбирайте погрешно. Имам много приятели, които са направили милиони долари от подобни компании, както и има създадени много мулти-левъл маркетинг компании. Аз просто искам да покажа какъв е начинът на мислене на служителите в такива компании. Продаването на лесни пари всъщност представлява големите пари в системата

на земното проклятие за оцеляване.

Ако спрете за момент и си зададете въпроса колко често мислите за пари, без значение дали става въпрос за печеленето им или съхранение на онова, което вече имате, ще се изненадате. Ще кажа това отново, за да ме разберете правилно. Всички искат да спрат да бягат, защото са изморени да живеят само за да оцеляват! Това, което прави уикенда толкова привлекателен, е, че можем да спрем и да си починем. Ваканцията е толкова желателна, защото спираме и си даваме почивка. Пенсионирането е толкова привлекателно, защото най-накрая можем да спрем да бягаме и да правим онова, което искаме. Не ме разбирайте погрешно. Възгледът за живота на повечето хора не е просто да стоят и нищо да не правят. Аз също не казвам, че това е Божията воля за живота ни. Ние сме създадени, за да бъдем активни в призива си, към нашата уникална цел за живота ни. За съжаление, повечето хора са твърде заети да бягат, за да оцелеят и още преди много години са се отказали от мечтите си.

Сигурен съм, че сте чували хората да казват следното, а вероятно и вие сте го казвали: „Днес трябва да отида на работа.” Е, както вече разбрахте, хората не се справят много добре емоционално, когато „трябва” да отидат на работа. Те обаче процъфтяват, когато искат и ходят на работа със страст и хъс към това, което правят. Обикновено в живота на голяма част от хората това не е така. Те по-скоро казват: „Днес за пореден път трябва да отида на работа... просто изкарвам пари, поредния ден в офиса, поредния ден, в който едва се справям.” Повечето хора стартират живота добре, изпълнени с ентузиазъм. Работата, която са започнали само за да могат да плащат сметките си, е нещо временно. Но с годините разбират, че животът се е превърнал в мъгла и някъде в четвъртото си десетилетие осъзнават, че няма изход. Това се нарича

криза на средната възраст и е времето, когато хората за първи път осъзнават, че са в капан.

Приятелю, това не е животът, който Бог е приготвил за нас. Ти вече знаеш това. Целейки избягването на това жалко бъдеще, с Дренда от години насам поучаваме, че ако човек не открие начин да се справя с финансите си по библейски, той никога няма да намери истинската и уникална цел за живота си. Без да разрешите този въпрос, вие ще живеете под системата на земното проклятие и в мантилитета на оцеляване до края на живота си.

Ако не се справите с финансовия въпрос, вие никога няма да откриете целта, с която сте били създадени!

А сега в контраст на всичко казано до тук, нека да поговорим за това как животът ви би могъл да изглежда. Нека да вземем вашето хоби. Да речем, че то е голф. Чували ли сте някой да казва: „О не, днес трябва да играя голф!“? Или „О, не, петък вечер е! Мразя петъчните вечери. Искам да е понеделник сутрин, за да съм на работа.“ Да кажем, че хобито ви е риболовът. Дали някога ще ви чуя да казвате: „Ужас, днес трябва да ходя на риболов!“? Не, съмнявам се, че ще го кажете, защото това е нещо, което обичате. Какво би станало, ако живеехте целия си живот с голям хъс за онова, което правите, и ако можехте да се фокусирате върху нещата, които обичате и вършите с удоволствие? Какво щеше да стане, ако имахте нужните пари, за да се грижите за семейството си и да живеете свободни от всеки финансов стрес? Има ли начин това да бъде постигнато? С Дренда разбрахме, че има!

Благословиенето Господно обогатява; и трудът на човека няма да прибави нищо.

Притчи 10:22

Разгледайте този стих бавно и внимателно. На иврит буквално се казва, че ще бъде прибавено богатство, за което не е положен труд. Виждате ли го? Божието царство осигурява начин, чрез който можем да се измъкнем от системата на болезнената тежка работа, която Адам ни остави. Наистина ли този стих означава това? Ако наистина означава това, бихте се съгласили, че сте чули най-добрите новини. Точно! Ето затова в Исая 61 пророчески се говори за Исус и това, което Той ще извърши в Своето служение.

*Духът на Господ Бог е върху Мене, защото Господ
Ме помаза да благовестя на бедните...*

Исая 61:1

Какво представлява Благата вест за човек, който е в капана на системата на земното проклятия? Финансова свобода, разбира се! Исус буквално казва, че Божието царство ни снабдява отвъд нашите ограничения в рамките на системата на земното проклятие на непрестанно бягане и мъчителен труд. Нека да погледнем нещата очи в очи. Повечето хора бягат много бързо, но накрая разбират, че не е достатъчно, за да се освободят. През деветте години когато бяхме потънали в огромни дългове, аз бягах с всички сили. Стотиците хиляди наши клиенти също бягаха с всички сили. Но въпреки тяхното усърдие, те все още бяха в капана на финансовото робство. Всички те ни се обаждаха, защото бяха осъзнали, че по отношение на финансите си са обезнадеждени, мечтите им за финансова независимост изглеждаха все по-неизпълними и видението им за живота беше изместено от оцеляването. Нека за кратко да разгледаме думата *снабдяване* (бел.пр: от англ. provision). Без снабдяване не може да има визия (цел), защото когато снабдяването липсва, самото то се превръща

ТВОЯТА ФИНАНСОВА РЕВОЛЮЦИЯ: Силата на верността:

в цел за живота. За съжаление, повечето хора живеят по този начин - без цел за живота си. В същността си това е робство, представено в най-измамливата си форма.

ГЛАВА 7

ВРАТАТА

Нека да си припомним какво научихме относно Божието царство. Първо, научихме, че човекът е поставен на земята в позиция да управлява над нея. В Евреи 2:7-8 видяхме, че на земята няма нищо, което да не е подчинено на човека. Поради това открихме, че човекът е ключът или вратата към земното измерение. Сатана знаеше това и точно затова се прицели в Адам и Ева, за да може чрез тях да получи власт тук на земята. Когато те се поддадоха на неговия измамлив план, съгрешиха и прекъснаха законното Божие управление над живота си. Божият Дух, Който при сътворението ги покриваше, трябваше да се оттегли. Те се оказаха голи не само физически, но и духовно. Мога да си представя шока, който преживяха, когато Божият Дух се вдигна от тях. Библията казва, че те веднага започнаха да се покриват със смокинови листа, защото се усетили голи.

Въпреки че човекът все още беше в позиция да управлява земята, която му беше дадена при сътворението, той вече беше изгубил духовната си власт и сила да управлява в земното измерение. Тъй като беше решил да се разбунтува против Бога, човекът попадна под властта на сатана и както и под същото осъждение, което беше дошло върху дявола, когато беше прогонен от Небето. Осъждението се изразяваше чрез ада - място на мъчения,

където човекът е вечно отделен от Божието присъствие. Трябва да кажем, че адът никога не е бил създаван за човека. Божието намерение никога не е било хората да отиват там.

Тогава ще каже и на тези, които са от лявата Му страна: Идете си от Мене, вие, проклети, във вечния огън, приготвен за дявола и неговите ангели.

Матей 25:41

За да може да спаси човека от тази участ, Бог трябваше отново да установи управлението Си на земята. Трябваше да намери начин да върне властта, която сатана беше отнел. Имаше само един начин, по който това можеше да се случи. Някой, който не беше виновен за грях, трябваше доброволно да умре вместо Адам, за да поеме смъртното наказание върху себе си. Но имаше един малък проблем с този план. Тъй като всички хора на земята бяха потомци на Адам, те бяха засегнати от греха и затова не можеха да бъдат изпълнени с Духа на Бога и Неговата власт, но Бог имаше план за разрешаването на този проблем. Божият закон трябваше да бъде установен и написан в земното измерение, за да може човекът, който доброволно щеше да се жертва, да бъде оправдан според същия закон, ако това е възможно. Само тогава този човек можеше да понесе наказанието на Адам върху себе си.

Проблемът, както споменахме, беше, че човекът, който би могъл да се жертва, не трябваше да бъде потомък на Адам, защото цялата родословна линия беше засегната от греха и отделена от Божието присъствие. И така, възможно ли беше този спасителен план? За да е възможно това, Бог трябваше да прати на земята човек, който всъщност не е от родословието на Адам и който би бил

готов да се жертва вместо човека. Но земното измерение беше дадено на Адам и потомците му, така че това също би било сметено за нарушаване на постановения закон. Имаше само един единствен начин това да се случи. Този човек трябваше да бъде роден на земята, но да не бъде от родословието на Адам.

В първия момент сигурно ще си кажете, че и това не е възможно, но всъщност имаше начин. Бог можеше по законен начин да постави мъжко семе в жена на земята, ако намереше мъж, който да Му вярва и да направи това, като по този начин предостави на Бога законно право да действа. Спомнете си, че човекът е този, който държи ключовете на земното измерение.

Сатана е използвал същия този ключ, за да получи достъп до земното измерение и да открадне от Адам духовната му позиция на власт. За да проработи Божият план и да бъде законен в рамките на земното измерение (и да бъде доказан, че е законен и пред сатана), Бог трябваше да намери мъж и жена, които да повярват, че Той ще им даде дете, въпреки че за тях, физиологически погледнато, това беше напълно невъзможно. Тези хора трябваше да вярват, че Бог може да извърши невъзможното.

С раждането на това дете щеше да дойде и обещанието за съдбата му, а именно, че чрез неговата родословна линия всички народи ще бъдат благословени и Бог ще има законното право и властта да прати Исус на света. Ако имаше семейна двойка, която да повярва, че Бог може да даде дете в мъртва утроба, чрез което народите ще бъдат благословени и чрез което ще дойде потомък по-многоброен от морския пясък, тогава Бог щеше да има законното право, от което се нуждаеше, за да може по-късно да

**ТЕ ВЕЧЕ НЕ ЖИВЕЕХА
ПОД ПРОКЛЯТИЕТО НА
ТЕЖКОТО И МЪЧИТЕЛНО
ОЦЕЛЯВАНЕ.**

постави Своето семе в Мария, майката на Исус. Обаче можеше ли Бог да намери такъв човек? Неговото име беше Авраам - бащата на вярата.

Авраам, надявайки се, без да има причина за надежда, повярва, за да стане отец на много народи, според казаното: „Толкова ще бъде твоето потомство.“ Без да отслабне във вяра, той вземаше предвид, че тялото му е вече замъртвяло, тъй като беше на около сто години, вземаше предвид и мъртвостта на Сарината утроба, обаче не се усъмни относно Божието обещание чрез неверие, а се закрепил във вяра и отдаде слава на Бога, верен, че това, което е обещал Бог, Той е силен да го изпълни.

Римляни 4:18-21

Авраам и Сара вярваха на Бога и родиха Исаак, когато вече бяха много възрастни и за тях беше невъзможно да имат деца. Тъй като Авраам повярва на Бога, обещанието можеше да дойде чрез вратата, която Адам отвори. Исус трябваше да дойде от родословната линия на Авраам. Нека да изясня това. За да прати Исус в света, Бог трябваше да използва родословната линия на Авраам. Той

**ГОСПОД ЩЕ ТИ ОТВОРИ
ДОБРОТО СИ СЪКРОВИ-
ЩЕ – НЕБЕТО, ЗА ДА ДАВА
ДЪЖД НА ЗЕМЯТА ТИ НА-
ВРЕМЕ И ДА БЛАГОСЛАВЯ
ВСИЧКИ ДЕЛА НА РЪЦЕТЕ
ТИ.**

ВТОРОЗАКОНИЕ 28:8

наистина трябваше да го направи! Идването на Исус чрез родословието на Авраам беше единственият законен начин. Точно затова в първа глава на Матей откривате един скучен списък за това кой кого е родил. Има причина тази глава

да е първа. Тя изяснява факта, че в земното измерение Исус е потомък на Авраам. Това трябваше да бъде записано тук, на земята, където сатана твърди, че владее. Ако това родословие не беше точно и Исус не беше дошъл от родословието на Авраам, тогава сатана можеше да твърди, че раждането и животът на Исус са измама и Той не може да плати цената за нашите грехове.

Ако си спомняте, Израил имаше много закони, които забраняваха женитбата с чужденци. Това беше нещо, което заслужаваше смъртно наказание. Сега вече знаете защо - кръвната линия трябваше да остане чиста и затова те много внимаваха за това. Да, можем да намерим изключения за жени, които не бяха еврейки, но бяха омъжени за евреи - като Раав, която живееше в Ерихон и която скри съгледвачите. Да, и тя е записана в първа глава на Матей, защото се беше омъжила за евреин. Всъщност в еврейската култура мъжът е този, по който се предава родословната линия.

Нека за момент да скоча в една друга тема. Има голям спор относно периода, през който човечеството населява земята. Има ли как да разберем отговора? Да! Мога да ви уверя в това. Списъкът в Матей 1 глава е много точен. Никой не липсва от него, защото в противен случай нямаше да се радваме на спасението, което имаме днес и сатана със сигурност би предявил претенции. Това родословие е съвършено! Така че на тази основа вие можете да направите груби сметки и ще откриете от колко години човекът е на земята.

*Ще те направя голям народ; ще те благословя и ще прославя името ти, и ще бъдеш за благословение. Ще благословя онези, които те благославят, а ще прокълна всеки, който те кълне; **и в тебе ще се благославят всички земни племена.***

Битие 12:2-3

Както виждаме в този стих, вратата към земното измерение, която Авраам установи, е вратата, през която покъсно щеше да влезе Исус Христос и щеше да благослови всички хора на земята. Въпреки че Авраам и потомците му дадоха на Бога правото и юрисдикцията, за да може да дойде Неговата сила и управление, човекът все още беше под тежестта на греха и духовната смърт. Тогава Бог прати Исус, за да плати цената за греха на Авраам. По отношение на благоуспяването, виждаме, че Авраам и наследниците му - тези, които носеха белега на обрязване, благоуспяха. Те вече не живееха под проклятието на тежкото и мъчително оцеляване.

Аврам беше много богат с добитък, сребро и злато.

Битие 13:2

В този стих виждаме, че заветът, в който Авраам встъпи, доведе до голяма промяна относно средствата. Виждате ли разликата в онова, което Бог казва на Авраам тук и на Адам в Битие 3:17? Спомнете си, че Адам съгреша и Бог му каза, че с мъки и пот на челото ще изкарва прехраната си. Но ясно виждаме разликата при Авраам. Бог казва: „Аз ще те направя!“ Не се казва, че Авраам е бил оставен сам да бяга и да се мъчи. Казва се, че самият Бог е въвлечен. Господ каза: „Аз ще те направя!“ И така, четем ли някъде в историята, че Авраам едва свързваше двата края? Не!

Авраам беше богат! Децата му бяха богати! Той живееше извън системата на земното проклятие. Той имаше повече от достатъчно! Хората бързо забелязаха разликата и това беше видимо и в неговия потомък. Всъщност няколко поколения след Авраам виждаме, че внукът му Яков работеше за тъста си Лаван. Лаван видя благословието, което беше върху Яков, и се опита да го измами и да

му отнеме богатството. Но Бог преобърна нещата и това навреди на самия Лаван, а Яков придоби голямо богатство. Това, което казвам, е, че дори хората да се опитваха да попречат на благословието, те не успяваха. Винаги когато техните потомци оставаха верни на Бога и Му се покланяха, Той ги правеше да благоуспяват.

Помислете над това, което казвам! Получавам всякакви писма и имейли от хора, които ми казват, че говоря за парите твърде много. Казват, че не е Божията воля да просперираме. Те наблягат на това, че служейки на Бога, ние ще страдаме. Мога частично да се съглася с това твърдение. В Марк 10:30 Исус ни казва, че ще бъдем гонени. За съжаление, много християни вярват, че Бог е корав надзирател и ние трябва да живеем живот на оцеляване, давайки обет за бедност и страдание чрез болести. Не, това е системата на земното проклятие, това не е благословение! Бог иска да утвърди финансите ви.

БОГ НЯМА ЗАКОННОТО ПРАВО ИЛИ ЮРИСДИКЦИЯ В ЗЕМНОТО ИЗМЕРЕНИЕ БЕЗ ДА ИМА ЗАКОННОТО СЪГЛАСИЕ - УСТАНОВЕН ЗАВЕТ С ЧОВЕК (МЪЖ ИЛИ ЖЕНА) НА ЗЕМЯТА.

Бог иска да ви утвърди!

Ако нямате сигурност във финансите си, вие винаги ще бягате в режим „оцеляване” и няма да успеете да изпълните духовния си призив, защото ще живеете в робство. Нека да видим какво Бог обеща на потомците на Авраам във Второзаконие 28:8-13:

Господ ще заповяда да дойде благословение върху тебе в житниците ти и във всичките ти начи-

нания и ще те благославя в земята, която Господ, твоят Бог, ти дава. Господ ще те утвърди като свят народ за Себе Си, както ти се е клел, ако пазиш заповедите на Господа, твоя Бог, и ходиш в Неговите пътища. И всички племена на света ще видят, че ти се наричаш с Господното Име, и ще имат страх от тебе. Господ ще направи така, че да изобилстваш с блага, да изобилства плодът на утробата ти, плодът на добитъка ти и плодът на земята ти в страната ти, за която Господ се е клел на бащите ти да ти я даде.

Господ ще ти отвори доброто Си съкровище – небето, за да дава дъжд на земята ти навреме и да благославя всички дела на ръцете ти; и ти ще заемаш на много народи, а няма да вземаш назаем. Господ ще те постави глава, а не опашка, и ще бъдеш само отгоре и няма да бъдеш отдолу, ако слушаш заповедите на Господа, твоя Бог, които днес ти заповядвам, да ги пазиш и вършиш.”

Забележете, че те все още не бяха утвърдени, въпреки че имаха обещанието, но Моисей им казва, че Бог ще ги утвърди! За да разберем как изглежда това и какво се опитва да им каже Бог, нека да разгледаме дъба. Когато е още младо стръкче, дървото не е утвърдено. Всеки може да го измести там, където си пожелае. Но когато дъбовото дърво порасне и се вкорени, никой не може да го помръдне. То е утвърдено.

*Господ ще заповяда да дойде благословение върху тебе в житниците ти и във всичките ти начинания и ще те благославя в земята, която Господ, твоят Бог, ти дава. **Господ ще те утвърди...***

Второзаконие 28:8-9

И така, какво представлява да си финансово утвърден? Бог ни казва това във втората част на 12-ти стих:

... и ти ще заемаш на много народи, а няма да вземаш назаем.

Бог каза, че ще ги благослови толкова много, че те ще дават на други, без никога да им се налага да вземат назаем. Те ще бъдат глава, а не опашка. Опашката не определя посоката, в която се тръгва; тя само върви натам, накъдето главата поведе.

Богатият властва над сиромасите и който взема назаем, е слуга на заемодавеца.

Притчи 22:7

Онзи, който взема назаем, не е утвърден. Такива хора зависят от милостта на заемодавеца - работят като роби, без да имат свобода. Но Бог казва: „НЕ! Аз ще те утвърдя! Никой не може да ти каже, че трябва да се изнасяш от дома си, защото всичко ще бъде платено. Никой не може да отнеме колата ти, защото всичко ще бъде платено. Хладилникът ти ще бъде пълен с продукти и ти ще ходиш в имота си свободно, защото всичко ще бъде платено; ще изпълниш призива за живота си, ще бъдеш в съвършен финансов мир. Ти ще бъдеш утвърден!”

Бог иска да благоуспяваш!

ГЛАВА 8

СИЛАТА НА ВЕРНОСТТА

Това, което сега ще прочетете, е толкова мощен принцип в Царството, че реших именно то да е подзаглавието на книгата. Можем да го открием в живота на Йосиф, внука на Авраам. Нека да ви дам малко предистория. Йосиф беше мразен от своите братя и те просто искаха да се отърват от него. Всъщност искаха да го убият, но въпреки това един от тях не желаше да се стига толкова далеч. И така, вместо това те го продадоха на едни пътуващи търговци, които го отведоха в Египет, където беше купен от Петефрий, началник на телохранителите на Фараон.

А Йосиф заведоха в Египет и египтянинът Петефрий, фараонов придворен, началник на телохранителите, го купи от ръката на исмаилянците, които го доведоха там. И Господ беше с Йосиф и той благоуспяваше и се намираше в дома на господаря си, египтянина. След като господарят му видя, че Господ беше с него и че Господ прави да успява в ръката му всичко, което вършеше, Йосиф придоби благоволение пред очите му и му служеше. И той го постави настоятел на дома си, като предаде в ръката му всичко, което имаше.

И откакто го постави настоятел на дома си и на всичко, което имаше, Господ благослови дома

ТВОЯТА ФИНАНСОВА РЕВОЛЮЦИЯ: Силата на верността:

на египтянина заради Йосиф; Господното благословение беше върху всичко, каквото имаше в дома и по нивите. А Петефрий остави всичко, каквото имаше, в Йосифовата ръка и освен хляба, който ядеше, не знаеше нищо за онова, което притежаваше.

Битие 39:1-6

Обърнете внимание на стих 2а: *И Господ беше с Йосиф и той благоуспяваше.* Какво означава това? Бог не е ли с всички? В контекста на онова, което обсъждахме в предходните глави относно родствената линия, отговорът е - не. Не забравяйте, че вярата на Авраам и заветът, който последва от това, дадоха на Бог законен достъп само до Авраам и неговите наследници. Така че когато казваме, че Бог е с всички, не трябва да го смесваме с това, че Бог обича всички. Това е така - Той наистина обича всички, но за онези, които нямат законно стоене пред Бога, Неговите ръце са вързани.

... в онова време бяхте отделени от Христос, отстранени от Израилевото гражданство и чужденци към заветите на обещанието, без да имате надежда и без Бога на света. А сега в Христос Исус вие, които някога сте били далеч, сте поставени близо чрез кръвта на Христос.

Ефесяни 2:12-13

Забележете, че в тези стихове се говори за хора, които нямат завет, което означава, че Бог и Неговата сила са законно „отрязани“ от дадения човек. Защо? Защото Бог няма законно право да действа в земното измерение без да има законно съгласие, установен завет с даден човек (мъж или жена) на земята. Този стих много ясно обрисова това, защото казва, че когато хората са без завет те нямат надежда и

са без Бога в този свят. Спомнете си, че след като Исус установи нов завет за нас, ние вече сме членове на Божието семейство и граждани на Неговото велико Царство (Ефесяни 2:19). И така, когато се върнем в Битие 39, ние вече можем да разберем, че изразът *И Господ беше с Йосиф* означава, че имаше законното право да влияе в живота на Йосиф чрез завета, който неговият дядо, Авраам, беше установил законно. И това позволяваше на Бог да действа и влияе, да надделее над земната система на скръб и страдание. Бог имаше законното право да благослови Йосиф.

Спомнете си какво беше казал на Авраам по-рано Бог: „Ще те направя.” Тъй като Бог беше с него, Йосиф имаше толкова много успехи във всичко, което вършеше, че Петефрий видя огромна разлика между Йосиф и останалите мъже. Тук трябва да спомена, че когато благоуспяваме с Божията помощ, хората, които живеят под системата на земното проклятие, забелязват разликата! Петефрий беше толкова впечатлен от Йосиф, че го постави да управлява целия му дом.

Има много принципи на Царството, които са разкрити в този пасаж, но най-ключовият се намира тук. Аз го наричам „Силата на верността”, но също можем да го наречем „Принципът на Петефрий”. Той се намира в Битие 39:5:

*И откакто го постави настоятел на дома си и на всичко, което имаше, Господ благослови дома на египтянина заради Йосиф; **Господното благословение беше върху всичко, каквото имаше в дома и по нивите.***

Искам ясно да видите какво се случва тук. В един момент Йосиф нямаше отговорности, а в следващия той стана настоятел на дома на Петефрий. Библията отбелязва момента, когато тази промяна настъпи. Господното бла-

гословение дойде върху целия дом на Петефрий и върху всичко, което имаше! Но той не познаваше Бога на Йосиф и не беше част от народа на Израил. Така че, как се случи това и какво всъщност означаваше? Ето го и отговорът. Когато Петефрий постави дома си под управлението на Йосиф, без той да осъзнае, целият му дом премина под завета, който Йосиф имаше с Бога.

Притежанията на Петефрий, неговият дом и имущество преминаха от едно царство в друго.

Вижте, имуществото на Петефрий все още беше под властта на проклятието на земната система докато не дойде под управлението на Йосиф. Когато Петефрий предаде целия си имот под грижата и властта на Йосиф, той не осъзнаваше, че всъщност имуществото му ще бъде повлияно от Божието благословение. Библията ни казва, че когато Йосиф е бил настоятел, Петефрий не се е грижил за нищо друго освен за храната си. Няма е никакви тревоги! Той е трябвало единствено да се фокусира на своята позиция, а именно - началник на телохранилците в Египет. Тук може да се кажат много неща, но онова, което Петефрий преживя без да го осъзнава, беше това, което според Евреи, 4 глава, се нарича съботна почивка (шабат) и да, това е достъпно за новозаветните вярващи.

Ако изучавате съботата, ще откриете, че Бог не позволяваше на израилтяните да вършат никаква работа на този ден - ден без пот и тежка физическа работа. Съботата е била седмият ден от седмицата и е съответствала на седмия ден от сътворението. Може би си спомняте, че седмият ден беше денят, който Бог определи като ден за почивка. И това не е така, защото Бог беше уморен, а по-скоро защото Той беше завършил творението. Всичко беше готово. Седмият ден е денят, в който човекът беше определен да живее - ден без тревоги и ден, в който всичко, от което човек може да се нуждае, е вече снабдено. Но,

разбира се, ние знаем, че Адам изгуби тази почивка когато се разбунтува против Бога. Чрез този акт Адам прекъсна Божието снабдяване за себе си и следователно изгуби мястото на снабдяване, където Бог преди промисляше за него. Сега Адам беше принуден сам да изкарва прехраната си с пот на челото, като прекарва цялото си време в тежка и мъчителна работа, за да оцелее.

Но Бог не остави човека без надежда. Той му даде картина на почивката, която щеше да бъде възстановена. Тази картина се наричаше *съботен ден* (шабат) - това беше преобраз на деня, в който човекът не трябваше да се бори за оцеляването си със страдание и пот на челото. Когато Петефрий се докосна до Господното благословение, което Йосиф носеше поради завета, който имаше, той всъщност се докосна до Божията способност за снабдяване чрез Йосиф и намери спокойствие и мир. За всичко беше помислено; той нямаше никакви тревоги.

А Петефрий остави всичко, каквото имаше, в Йосифовата ръка и освен хляба, който ядеше, не знаеше нищо за онова, което притежаваше.

Битие 39:6

За да разберете значимостта на съботния ден (шабат) и онова, което Бог показваше на хората, трябва да си зададете един прост въпрос. Как беше възможно съществуването на съботния ден (шабат)? В системата на земното проклятие, човекът бяга всеки ден, за да оцелее. Ако това е така, как тогава беше възможно човек да спре да тича през съботния ден? Как нуждите му биваха снабдени ако не работеше на този ден? Това е добър въпрос, който трябва да бъде отговорен и в отговора намираме цялото откровение на „Господното благословение”, в което Йосиф ходеше.

Мисля, че в Левит, 25 глава, има една прекрасна илюс-

трация на този принцип. Това е пасажът, в който Бог обяснява на еврейския народ как Юбилейната година трябва да протече. Ще ви дам малко предистория. Юбилейната година беше на всяка 50-та година. Тя е от голяма важност, но сега няма да навлизам в подробностите. Това, което искам да осъзнаете, е, че през тази година на евр еите не им беше позволено да сеят. Всъщност те не можеха да сеят и през 49-та година, защото беше съботна година. Искам много ясно да осъзнаете какво се случваше: на евреите им беше казано, че не могат да сеят през 49-та и 50-та година. След това те трябваше да дочакат края на 51-та година, за да може реколтата, посадена през тази година, да узрее и да бъде пожъната. И така, всъщност Бог им казваше, че ще имат тригодишен период, през който няма да имат реколта. Ако ви кажа, че 3 години подред няма да получавате заплата, вероятно бихте се притеснили. Евреите също бяха притеснени. В естествения свят това би било невъзможно, но Бог им показваше нещо.

И ако попитате: Какво ще ядем в седмата година, като не посеем, нито съберем плодовете си? Тогава ще заповядам така да бъде благословена за вас шестата година, че ще роди плод за три години. А в осмата година ще сеете и ще ядете от старите плодове до деветата година; докато се съберат нейните плодове, ще ядете старите запаси.

Левит 25:20-22

Съботата беше възможна само защото Бог благославяше шестия ден с двойна реколта и имаше повече от достатъчно. Нека тази фраза да остане в ума ви за малко. Не е ли това нещото, за което всеки човек копнее - да има повече от достатъчно? Когато на шестия ден даваше на човека двоен дял, Бог им напомняше, че Той е снабдителят и Той

винаги им дава повече от достатъчно. Нека бъдем честни: когато имаме повече от достатъчно, това ни освобождава от надпреварата, в която се намираме; вместо робство ние вече имаме множество опции, от които да избираме. Най-важното е, че това ни дава свободата да намерим целта и страстта си и да благоуспяваме в тях. Точно на това се наслаждаваше Петефрий. Никакви тревоги. Всяка нужда, която имаше, беше снабдена. Единственото нещо, върху което трябваше да се съсредоточи, беше собствената му цел. Отново ще повторя това, което с Дренда винаги казваме: „Докато не разрешите проблема с парите, вие никога няма да успеете да намерите целта си.” Но има страхотни новини! Съботната почивка все още е достъпна и тя ни предлага едно място, на което всичките ни нужди са снабдени и вместо да оцеляваме ние благоуспяваме.

Следователно за Божия народ остава една съботна почивка. Защото онзи, който е влязъл в Неговата почивка, той си е починал от своите дела (скръб и пот на челото, оцеляване), както и Бог от Своите Си.

Евреи 4:9

Божие царство превъзхожда закона на земното измерение на оцеляване със скръб и пот на челото. Петефрий преживя това - и вие бихте могли да го преживеете. Докато се учим как да действаме според принципите на Божието царство, ние можем да благоуспяваме и да намерим целта си. Животът може да е забавен, пълен с неща, за които горим, и изпълнен с радост!

Благословиенето Господно обогатява; и трудът на човека няма да прибави нищо.

Притчи 10:22

Господното благословение носи богатство, към което Бог не прибавя усилен труд! Ние можем да живеем над начина на живот описан в Битие 3:17. Аз живеях под старата система на оцеляване в продължение на много години, докато не научих по какъв начин действа Божието царство. Вие също може да научите това. Бог е с вас! Той може да ви помогне! Вие можете да благоуспявате. Не,

**ТАЗИ КАРТИНА СЕ НАРИ-
ЧА СЪБОТЕН ДЕН (ШАБАТ)
- ТОВА БЕШЕ ПРЕОБРАЗ НА
ДЕНЯ, В КОЙТО ЧОВЕКЪТ НЕ
ТРЯБВАШЕ ДА СЕ БОРИ ЗА
ОЦЕЛЯВАНЕТО СИ СЪС СТРА-
ДАНИЕ И ПОТ НА ЧЕЛОТО.**

нека да го кажа по друг начин: вие трябва да благоуспявате. Хората от света, които не познават Бога и са пречупени от безнадеждност и тежък труд, опитвайки се да оцелеят, ни наблюдават. Те не се впечатляват от религи-

ята ви, от църковните сгради или от библейските стихове, защото те не могат да видят по-далеч от факта, че имате неотговорени въпроси. Не може да очаквате хората да ви послушат, когато им казвате колко велик е Бог, а в същото време и вие, точно като тях, живеете в същия ужасен финансов стрес и неснабдени нужди. Не, вие трябва да показвате какво представлява Божието царство точно както правеше Йосиф. Не искам да бъда груб, но хората не са глупави. Те търсят отговори.

В продължение на много години моят глас нямаше никакво влияние. Никой не ме канеше да му гостувам в телевизията; не водех многохилядна църква. Защо? Защото нямах какво да кажа, нямах решения, нямах отговори, нямах доказателство в живота си, че Бог е жив и е с мен. Заемах пари от моето семейство, за да мога да оцелея. Колата ми се разпадаше, домът ми се разпадаше и животът ми се разпадаше. Защо някой би искал да слуша колко велик

е моят Бог? Да, аз се бях запътил към Небето, а Небето е най-великото нещо, но хората не биха ви слушали, ако им говорите за Небето, освен ако не им демонстрирате Небето тук в земното измерение. Чуйте, всичко, което казвам, е, че ако Бог е Бог и Неговото Слово е истинно, то тогава трябва да действа. Животите ни трябва да изглеждат по различен начин и да бъдат различни! Трябва да достигнем това поколение с истината за Царството. Хората ни гледат.

И така, защо кръстих подзаглавието на тази книга *Силата на верността*? Защото Петефрий се докосна до Божието царство и се наслаждаваше на съботната почивка, където скръбта и потта на лицето не бяха начин на живот, където нямаше страх и мирът царуваше. Това е мястото, където оцеляването е заместено с цел и посока. И бедността е погълната от снабдяването. Как постигна това? Той постави проблемите и тревогите си под властта на Божието царство. Въпреки че не осъзнаваше какво прави, *той се синхронизираше с Бога*. Влезе в съгласие с Божието царство и застана под Неговата власт. Петефрий беше достатъчно умен, за да постави дома си под ръководството на Йосиф, защото получаваше отговори. Вие също може да направите това - точно това сторихме с Дренда. Точно по този начин дойде еленът, дойдоха парите, колите и домът, от който се нуждаехме. Нека да ви дам едно предложение. Ако искате да се насладите на всичко, което Бог има за вас, променете нещата, на които сте били верни и предани и с които сте се синхронизирали. Не се поддавайте на съмнението и неверието около вас. Бъдете верни и предани на Бога и се наслаждавайте на Божието царство.

ГЛАВА 9

ВИЕ ГИ НАХРАНЕТЕ!

Когато за първи път срещнах Дон в офиса си, той беше много обезсърчен; беше потънал в дългове. Нищо не вървеше в живота му. При разговора ни разбрах, че той изоставаше с 3-4 плащания от наема и почти всички останали сметки. Имаше проблеми в брака - съпругата му губеше уважението си към него, защото ѝ беше писнало постоянно да са във финансови затруднения - съпругът ѝ не можеше да се грижи за нея и за петте им деца. Истината беше, че самият Дон беше изгубил уважение към себе си и в душата си таеше много въпроси.

Работата му се състоеше в това да продава здравни застраховки в щата Охайо, но липсата на успех го водеше стремглаво надолу към ужасяваща финансова дупка.

Въпреки всички неща, които бяха срещу Дон, в него аз виждах потенциал. Той беше готов да учи и да работи. Тази силна комбинация ме заинтригува много и го наех, като инвестирах от себе си в неговото бъдеще. Когато всичко приключи се оказа, че това е била една инвестиция, която даде ползотворни резултати и за двамата ни.

Новосъздадената ми компания беше спечелила пътуване до Хавай от един от нашите търговци и аз усетих, че това е прекрасен шанс да споделя с Дон за Божието царство. Въпреки че Дон беше християнин, той нямаше същото разбиране като мен и въпреки че аз няколко пъти бях

опитвал да споделя с него Божиите принципи в тази област, изглеждаше, че той не вярва в това, което му казвах.

Продължих да търся начин, по който да привлека вниманието на Дон, за да му помогна да осъзнае, че и той може да има успех, ако научи как работят принципите на Царството. Но всъщност Дон беше толкова обезсърчен, че за него беше трудно да вярва в себе си и в това, че нещата могат да се променят. Знаех, че пътуването до Хавай беше моят шанс.

В седмиците преди да отпътуваме, говорихме за това, което ще правим там. Имаше нещо, което силно заинтригува Дон. Той искаше да хване син марлин в красивите води на Тихия океан. „Хавай е световната столица на марлините - каза Дон развълнувано. - Винаги съм искал да хвана син марлин; това е моя мечта.” За първи път от седмици насам видях искра в очите на Дон. Нещо го беше развълнувало и знаех, че това вълнение ще отвори врата за един много важен урок.

„Дон - казах му аз. - Знаеш ли, че е възможно да си сигурен, не да се надяваш, а да *знаеш със сигурност*, че ще хванеш син марлин в Хавай, ако приложиш принципите на Божието царство?” Объркан, но заинтригуван той искаше

ЗАТОВА ВИ КАЗВАМ: ВСИЧКО, КАКВОТО ПОИСКАТЕ В МОЛИТВА, ВЯРВАЙТЕ, ЧЕ СТЕ ГО ПОЛУЧИЛИ, И ЩЕ ВИ СЕ СБЪДНЕ.

МАРК 11:24.

да разбере повече и затова аз продължих с обяснението си относно Царството. Цитирах Марк 11:24, където се казва: *Затова ви казвам: Всичко, каквото поискате в молитва, вярвайте, че сте го*

получили, и ще ви се сбъдне. За Дон това беше твърде хубаво, за да е истина. Отделих време, за да му помогна да разбере Царството и как да задейства вярата си. И така,

преди да тръгнем, той и съпругата му посяха точно както аз бях направил за елена, молиха се в съгласие и вярваха, че са получили син марлин.

Междувременно, Дон правеше всичко възможно, за да свърши своята част от жътвата. Той проучи какви лодки бяха налични, какви бяха цените и накрая резервира хубава лодка с добър капитан, който щеше да ни помага. Всичко беше организирано и заедно се вълнувахме за нашето пътуване до Хавай.

Денят на отплаване настъпи и докато се качвахме на лодката въодушевено заявихме на капитана, че днес ще уловим син марлин. Капитанът ни каза, че ни очаква прекрасен ден за спортен риболов, но ни увери, че днес нямаме шанс да хванем син марлин, тъй като през последните пет месеца въпреки ежедневните обиколки, екипажите му бяха уловили само един марлин. Това беше така, защото в този момент не беше сезонът на марлина, тъй като този вид риби са миграционни. Ние решихме да не се обезсърчаваме и уважително казахме на капитана, че въпреки тези факти, ще уловим марлин и продължихме да се приготвяме.

Вече бяха изминали 6 часа, но все още нямахме нищо и аз започвах да се притеснявам, че липсата на действие може да отслаби вярата на Дон. Тъй като бях загрижен, му зададох въпрос: „Дон - провикнах се аз, - нека ти задам един въпрос. Кога смяташ, че си получил синия марлин - когато го видиш, че се показва във водата или когато се помолихме?“ Той уверено отвърна: „Гари, много е просто. Получих го, когато се помолих.“ Бях развълнуван и уверен, когато чух отговора му. Тогава разбрах, че Дон беше взел съветите ми сериозно и беше решен да има този марлин.

Минути по-късно макарата на Дон започна да пее докато се накланяше към морето и всички започнаха да викат: „Има риба!“

„Не бързайте да се радвате - предупреди ни капитанът. - Наистина има голяма риба, но не е марлин. Марлините излизат директно на повърхността и скачат във въздуха, а тази риба си стои на дълбокото.” Бяха изминали 10 минути, а Дон продължаваше да се бори с рибата, която трябваше да се приближи още, за да бъде разпозната. Колкото и изморен да беше той, рибата беше по-изморена и скоро се предаде. Дватамата с Дон не бяхме изненадани, когато той извади голям, красив син марлин за разлика от всички останали на лодката - те бяха стъписани.

Снимката на Дон и неговата риба е в моя офис и до днес като свидетелство за много други хора и като едно постоянно напомняне за мен относно Царството, което е реално. Отстрани погледнато, виждаме, че това беше просто една риба, но за Дон този марлин означаваше много повече. Ако принципите на Царството действаха за този марлин, то те със сигурност биха работили за всичко друго, от което Дон се нуждаеше. За него това беше началото в осъзнаването на влиянието, което Божието царство би могло да има в живота му.

Ако се върнем няколко хиляди години назад, можем да се сетим за Никодим, който задаваше въпроси на Исус конкретно за Божието царство. В трета глава на Йоан ясно са записани думите на Исус: *Вятърът духа където си иска и чуваш шума му, но не знаеш откъде идва и накъде отива; така е с всеки, който се е родил от Духа* (ст.8). Прекрасният ден, който имахме с Дон на борда на лодката, е добър пример за това. Нито Дон, нито аз можехме да видим Божието царство, но със сигурност видяхме и усетихме неговото действие в лицето на този голям марлин, който дойде и ние уловихме. Точно както вятърът не може да бъде видян, но има видим ефект в естественото измерение, така и Божието царство е реално и има ефект в естествения (физическия) свят. Когато научим законите, които управляват Божието

царство, ние можем да предизвикаме промяна в живота си, точно както Дон направи през онзи ден.

Добре, ето един въпрос. Защо марлинът дойде при нас? Има отговор. Не можем просто да кажем, че Бог го е направил. Не, ние трябва да знаем защо бяхме сигурни, че ще се появи. Вие наистина трябва да знаете отговора, защото може да дойде ден, когато ще имате нужда от син марлин или синя кола, или просто от хранителни продукти. Всъщност основната идея на тези истории не е риболовът или пък моите ловни приключения. Историите ни дават мъдрост, свързана с принципите на Царството и с начина, по който те функционират. Имало е причина, поради която марлинът дойде! Исус прекара голяма част от времето си като поучаваше учениците Си относно начините, по които Царството работи, но освен че говореше за него Исус го и демонстрираше.

Моля ви да обърнете внимание. Царството не функционира по същия начин, както земното измерение, в което сте отраснали. Наистина умът ви няма да може да схване всичко. Царството функционира на базата на закони, които обаче са различни от тези, с които ние сме свикнали тук в земното измерение. И всъщност ние можем да научим тези закони. Исус отдели много време, за да ни демонстрира тези закони и да ни научи на тях. Една от любимите ми истории, в която Исус демонстрира принципите на Царството, е описана в Марк 6. Това е всеизвестната история, в която Исус нахрани над 5 000 човека с 5 хляба и 2 риби.

ТОЧНО КАКТО ВЯТЪРЪТ НЕ МОЖЕ ДА БЪДЕ ВИДЯН, НО ИМА ВИДИМ ЕФЕКТ В ЕСТЕСТВЕНОТО ИЗМЕРЕНИЕ, ТАКА И БОЖИЕТО ЦАРСТВО Е РЕАЛНО И ИМА ЕФЕКТ В ЕСТЕСТВЕНИЯ (ФИЗИЧЕСКИЯ) СВЯТ.

Въпреки че още като дете бях чувал тази история стотици пъти в църквата, никой никога не ми каза как точно Исус направи това.

И понеже беше станало вече късно, учениците Му се приближиха при Него и казаха: Мястото е уединено и вече е късно. Разпусни ги, за да отидат по околните колиби и села и да си купят нещо за ядене. А Той им отговори: Дайте им вие да ядат. А те Му казаха: Да идем ли да купим хляб за двестина динария и да им дадем да ядат?

Той ги запита: Колко хляба имате? Идете и вижте. И като разбраха, казаха: Пет хляба и две риби. Исус им заповяда да насядат всички на групи по зелената трева. И те насядаха на редици – по сто и по петдесет. След като взе петте хляба и двете риби, Исус погледна към небето и благослови. После разчупи хлябовете и даваше на учениците да слагат пред тях; раздели и двете риби на всички. И всички ядоха и се наситиха. И вдигнаха дванадесет пълни коша с къшеи хляб, също и от рибите. А онези, които ядоха хлябовете, бяха пет хиляди мъже.

Марк 6:35-44

„Исусе, имаме проблем. Хората са гладни и ако не тръгнат веднага, няма да успеят да се приберат навреме у дома; притеснени сме.” Какво им отговори Исус? „О, да, правите. Напълно изгубих представа за времето; нека веднага да прекратим събирането и да ги отпратим.” Не, Той просто каза: „Вие ги нахранете.” Какво? Библията ни казва, че там е имало 5 000 мъже без да са преброени жените и децата. Ако добавим и тях, съвсем спокойно можем да кажем, че на мястото са били събрани 20 000 души. Нахранването

на такава голяма група от хора, дори и при наличието на ресурси, е тежка задача, дори невъзможна. Сигурен съм, че учениците не са могли да повярват какво им каза Исус. Техният отклик на Неговото решение ни дава ясна картина на типичния начин

на мислене в земното измерение. „Но, Исусе, това ще струва 8-месечна заплата! Трябва ли да отидем и да похарчим толкова много пари

БОГ МЕ НАУЧИ, ЧЕ ПЪРВО ТРЯБВА ДА ПОСЕЯ В ЦАРСТВОТО ЧАСТ ОТ ОНОВА, ОТ КОЕТО СЕ НУЖДАЕХ.

за хляб?” Първо, забележете, че те веднага погледнаха на проблема си през призмата на системата на земното проклятие и видяха, че нямат достатъчна наличност. За тях парите изглеждаха много, тъй като се равняваха на 8 месеца усилен труд, придружен със скръб и пот на челото.

Един ден, когато се молех, Бог ми каза, че имам плътско мислене. Бях объркан; какво означаваше това? Проблем с похотта ли имах? Не, Бог говореше за начина ми на мислене и как се ограничавах, защото системата на земното проклятие беше пречупила погледа ми за бъдещето през призмата на идеята колко бързо ще успея да бягам в тази земна надпревара. Всички правим това. Ако имаме нужда от нов дом, ние първо проучваме колко струва, след това изчисляваме средставата си, за да видим дали ще можем да си го позволим. Как правим тези изчисления? Правим ги на базата на това колко бързо можем да „тичаме” в надпреварата в земното измерение, т.е колко пари печелим. Да видим, аз печеля по 15 долара на час, умножавам ги по 40 часа на седмица и това прави...

„О, няма начин да си позволя тази къща.” И така вие отхвърляте тази възможност и я поставяте в графа „невъзможно”. Ако всяка наша идея преминава през филтъра на това колко бързо можем да „тичаме”, т.е колко пари

печелим, ние НИКОГА няма да започнем да живеем според принципите на Царството, защото Бог не е вързан към тази система. Бог ми каза, че ако искам да живея според Царството, аз ще трябва да започна да мисля с мислите на Царството, а именно, че всичко е възможно!

Нека да ви покажа какво означаваха за учениците думите на Исус „Вие ги нахранете”. Представете си, че аз съм вашият пастор, а вие преминавате през трудности и закъснявате с изплащането на ипотеката. Закъснели сте с три вноски и сте на път да изгубите дома си. Идвате при мен и ме питате дали църквата може да ви помогне да платите вноските. Аз много спокойно ви отговарям: „Имам по-добре идея. Защо просто не я изплатиш цялата и така няма да дължиш нищо?” Тогава в очите ви прочитам: „Той въобще не разбира какво му казвам”. „Не, пасторе, мисля, че не ме разбра. Ние нямаме пари и затова идваме при теб. Имаме нужда от помощ от църквата, за да наваксаме с плащанията.” Аз отново ви поглеждам много спокойно и ви казвам: „Разбирам какво ми казваш и затова ти предлагам прекрасно решение. Просто трябва да изплатиш цялата ипотека и така няма да дължиш нищо.” Най-вероятно ще си помислите, че нещо с мен не е наред.

Ами вероятно по този начин се чувстваха и учениците. „Исусе, не говориш сериозно! Искаш да нахраним всички тези 20 000 човека? Това е невъзможно. Нямаме необходимите ресурси за това. И дори да отидем да организираме всичко, когато сме готови и се върнем с хляба, всички вече ще са мъртви. Дори да имаме парите, не разполагаме с достатъчно време, за да организираме и задвижим всичко това.” Точно по този начин ние откликваме на нещата, които според нас са невъзможни в естествения свят. Когато няма снабдяване, видението ни умира.

Исус не остави учениците без отговор, а и Той не би им казал да ги нахранят, ако нямаше начин това да се слу-

чи. Той щеше да им покаже как действа другата система - щеше да им покаже как действа Царството. След като учениците се почувстваха много объркани, Исус пое контрола в Свои ръце.

„Какво имате налично? Идете и вижте” - каза им Исус. Учениците се върнаха и заявиха: „Имаме 5 хляба и 2 риби.” Исус помоли да Му ги донесат. Той взе хляба и рибата, благослови ги и след това веднага им ги даде. Във физическия свят нищо не се беше променило, но в духовното измерение се случи нещо много важно; нещо, което е ключово за нашето разбиране относно Царството. Исус каза на учениците да раздадат хляба и рибата и те с удивление наблюдаваха как пред очите им храната се преумножаваше и как 20 000 човека са нахраниха до насита. Какво се случи? Как се случи?

За да разберем, ще трябва да се върнем малко назад и да се вгледаме в детайлите на това събитие. Думата „благославям” буквално означава да отделя или да осветя. Така че можем да кажем, че когато Исус говори над храната и я благослови, хлябът и рибата бяха отделени и преминаха от едното царство в другото. В земното измерение нахранването на 20 000 човека с пет хляба и две риби е невъзможно, но в Божието царство всичко е възможно. Всъщност историята не приключва до тук. Учениците събраха 12 коша с остатъци от храната - парчета хляб и риба. Тръгваме от пет хляба и две риби, които не бяха достатъчни, преминаваме през нахранването на 20 000 човека и накрая сме останали с много повече от това, което сме имали в началото? Това е принципът на Царството - повече от достатъчно!

Като изследовател, когато внимателно изучавах тази история, видях същия принцип, който Бог ми показа при улова на елена. Чрез моите ловни преживявания, Той ме научи първо да посея в Царството част от онова, от което

се нуждаех. Това направи и момчето, на когото бяха петте хляба и двете риби. Той ги предаде под властта на Божието царство и те бяха преумножени и нахраниха 20 000 човека, като след това останаха 12 коша с храна. Забележете, че хлябът се преумножи в хляб, а рибата се преумножи в риба. Това е начинът на действие. Мога да посея риба в Царството и тя ще се преумножи в риба. Но какво да правя ако имам нужда от риба, а нямам риба, която да посея? Отговорът е пари! Спомнете си, че парите представляват бартерна система, т.е. те са посредник. Ние даваме имена на парите си всеки ден. Наричаме ги мляко, дрехи, къща, хляб и всичко друго, от което ежедневно имаме необходимост. Парите се превръщат в онова, от което се нуждаем. Това е така и когато сеем - ние можем да дадем име на парите, които сеем. Вместо да ходим в магазина, за да купим риба, която да „посеем”, ние просто можем да наименуваме парите си по този начин. Това може да го приложите, когато давате дарение, но не и когато давате десятък, защото Бог вече е дал име на десятъка. В Лука 5 глава можем отново да видим принципа на преумножаването.

А веднъж, когато множеството Го притискаше да слуша Божието слово, Той стоеше при Генисаретското езеро. И видя две ладии, които стояха край езерото; а рибарите бяха излезли от тях и изпираха мрежите си. И като влезе в една от ладии, която беше на Симон, помоли го да я отдалечи малко от сушата; и седна и поучаваше множеството от лодката. След като престана да говори, каза на Симон: Оттегли лодката към дълбокото и хвърлете мрежите за улов.

А Симон отговори: Учителю, цяла нощ се трусихме и нищо не ловихме; но щом казваш, ще хвърля мрежите. И като направиха това, уловиха твърде

много риба, така че мрежите им се прокъсваха. И извикаха съдружниците си от другата ладия да им дойдат на помощ; и те дойдоха и напълниха и двете ладии – дотолкова, че щяха да потънат.

Лука 5:1-7

Искам да изследваме историята отблизо. От къде дойдоха тези риби? Можете ли да кажете? Исус ходи по брега и намира лодка, в която иска да влезе, за да проповядва на тълпата. Той пита Петър, собственика на лодката. Петър се съгласява. В крайна сметка, те повече нямаше да я използват, защото бяха ловували цяла вечер, но не бяха хванали нищо. След като Исус проповядва от лодката, Той каза на Петър да се върне обратно в морето и отново да хвърли мрежите в дълбокото. Сигурен съм, че тези думи хванаха Петър неподготвен, защото той казва: „Исусе, хвърляхме мрежите цяла нощ, но нищо не хванахме.” Петър беше професионален рибар и много добре знаеше как да лови риба. От опита си, той беше сигурен, че на това място няма риба. В естествения свят просто нямаше смисъл да хвърля мрежите отново. Те вече бяха прибрали такъмите си и мрежите бяха почистени.

Не вярвам, че по принцип Петър би направил това, но той вероятно беше чул едночасова проповед от Исус, която го беше развълнувала по начин, по който той никога преди това не е бил докосван. И така, той казва: „Но щом ти казваш, ще хвърля мрежите.” Той улови толкова много риба, че мрежите му се скъсаха и лодката му беше на път да потъне. Петър извика съдружниците си, които все още бяха на брега. Когато те дойдоха, освен че мрежите им почти се скъсаха, лодката им също беше на път да потъне от изобилния улов. Библията ни казва каква е била реакцията на Петър - той беше смяян!

Как се случи това? Има ли някакви ключове? Откъде

можем да разберем? Съвсем накратко ще кажа, че това е силата на принципа на съгласието, за който говорихме по-рано. Когато Петър позволи на Исус да използва лодката, лодката и бизнесът на Петър преминаха от едното царство в другото. Бизнесът премина от системата на земното проклятие под властта на Божието царство. Тъй като Исус беше под юрисдикцията на Божието царство, Бог имаше законното право да даде слово на знание на Исус относно точното местонахождение на рибата: „Оттегли лодката към дълбокото.”

Нека да разгледаме тази случка в детайли. Исус взема лодката от Петър, който се беше трудил цяла нощ, но не беше хванал нищо. Когато Исус взема лодката тя преминава под юрисдикцията на Божието царство. Чрез Святия Дух Господ вече знае къде точно се намира рибата. Той казва точното място, на което Петър трябва да отиде. Лодката на Петър почти потъва от изобилния улов. Същото се случва и с лодката на съдружниците му. И така, как тези риби бяха уловени? Накратко казано, това се случи чрез директна инструкция от Небето. Нека да сме честни - всеки може да хване риба, ако знае къде точно се намира тя. Помислете си за това, което току-що казахме. Бог знае всичко; Той може да ви помогне и да ви каже какво точно да направите.

Когато с Дренда бяхме разорени и започнахме да изучаваме принципите на Царството, през нощта Бог ми даде сън, в който ми каза да стартирам бизнес, който въобще не знаех как да започна. 28 години по-късно този бизнес все още функционира и приходите възлизат на стотици хиляди долара годишно. През тези 28 години този бизнес ми даде възможността да посея милиони долари в служението, както и да помогна на много хора. Как се случи това? Чух от небето! Същото може да се случи и при вас! Нека да ви дам един пример.

Преди няколко години проведох петдневна конференция на тема „Божие царство“. След втората вечер един мъж на име Крис дойде при мен и ме помоли да се моля за него. Попитах го за какво да се моля. Тогава той ми разказа за живота си. Беше започнал бизнес с човек, който впоследствие незаконно присвоява от общите пари, което довежда до фалит на начинанието. Крис имаше 4-ти брак, който не вървеше добре, а беше едва на 40 години. Той сподели, че е бил толкова депресиран, че е взел зареден пистолет, шофирал е из града и накрая е спрял на една затворена бензиностанция с намерението да се самоубие.

Часът бил около 3 през нощта и докато той стоял със заредения пистолет, телефонът му звъннал. Веднага разпознал номера. Това бил бившият му съдружник. Крис въобще не искал да разговаря с него, така че не отговорил. Но телефонът му звънял отново и отново, и отново. Всъщност телефонът му звъннал 11 пъти, когато Крис най-накрая решил да отговори на обаждането. Първите думи, които бившият му сътрудник казал, били: „Къде си, какво правиш? Идвам веднага!“ Очевидно неговият бивш сътрудник предал живота си на Бога и искал да сподели това с Крис. Удивително е, че той усетил силен подтик да звънна на Крис в 3 часа през нощта, а когато видял, че Крис не отговаря, той продължил да звъни все по-настойтелно.

Когато той дошъл при Крис, го повел в молитва на покаяние и спасение и тогава животът на Крис коренно се променил. Всичко започнало да става по-добро. Той намерил добра църква и бракът му потръгнал, но въпреки това все още имал финансови проблеми. Той нямал работа и затова искаше да се моля за него. По време на конференцията аз проповядвах за същите неща, за които говоря и в тази книга, а именно как Царството може да извърши неща, които са отвъд собствените ни възможности.

Докато Крис слушал как Святият Дух може да ни води

и да ни помага с насоки и идея, внезапно нещо му хрумнало. Той действително нямал много опции, но това, което със сигурност можел да прави, е страхотен чийзкейк. Специалитетът му бил здравословен чийзкейк. Всъщност сред всичките си приятели Крис бил известен с това, че прави най-хубавия чийзкейк, който някога са яли. Той опитал всички изделия на местния магазин за здравословни сладкиши, но всичко му се струвало безвкусно. Крис усетил, че това е добра възможност за него, а именно да продава чийзкейк. Бил убеден, че ако в магазина за здравословни сладкиши опитат чийзкейка му, със сигурност биха искали да го продават. Знаел, че ще се продава по-добре от техния. Така и направил - приготвил един чийзкейк и без предупреждение го занесъл в магазина. Случило се така, че точно в онзи момент управителят на цялата верига магазини за здравословни продукти бил на посещение точно в този магазин. Той се съгласил да опита чийзкейка и да каже мнението си.

Същата вечер Крис отново дойде отпред, разказа ми какво се беше случило и отново ме помоли да се моля за него за договора с този магазин. На следващата вечер Крис дойде отново и беше много развълнуван! Каза ми, че управителят искал Крис да приготвя чийзкейк на само за този магазин, а и за цялата търговска верига. Също така го попитал какво друго може да приготвя. Крис беше смяян! Удивително беше, че управителят дойде на последната вечер от конференцията, предаде сърцето си на Бог и беше кръстен в Святия Дух. Две седмици по-късно получих писмо от него, в което казваше, че иска да посее в Божието царство. Той искаше да посее 10% от приходите на компанията в нашето служение, *Faith Life Now*. Удивително! Бог може да вземе една идея и от нищото да направи нещо голямо.

ГЛАВА 10

НЕКА ДА СЪБИРАМЕ

Някога виждали ли сте как изглеждат конете през лятото след като са бягали продължително? Целите са покрити в пот, вид пенлива пот, която понякога за кратко наричаме само пяна. Със сигурност ще забележим, че са били доста активни. През цялото време ми задават следния въпрос: „Гари, да не би да казваш, че не трябва да работя?“ Не, не казах това, нито Божието слово го казва, но има огромна разлика в начина, по който работите. Вземете, например, историята за Петър и неговите съдружници, които хванаха толкова много риба, че двете лодки почти потънаха. Те се бяха трудили цяла нощ опитвайки се да хванат риба, но нямаха никакъв успех. Тогава Исус дойде и чрез слово на знание им каза точно къде да хвърлят мрежите. Тогава те отново се потрудиха, но това беше напълно различен вид труд. Те се трудеха докато приберат всичката риба. Но ловуваха ли всъщност?

Знам, че тук играя с думите. Използваме думата „ловувам“ за много различни неща. Жената беше на лов за комплименти. Мъжът претърсваше джобовете си, защото искаше за „залови“ ключовете си. Използваме думата „ловувам“, когато настоятелно търсим нещо. И така, ловуваше ли Петър? Когато отивам на лов, както вече ви казах, аз залавям своя елен до около 40 минути. Ловувам ли в този случай? С други думи, ако знаете точно къде се на-

мира рибата, може ли да се каже, че ловувате? Ако знам, че със сигурност ще получа своя елен, мога ли да кажа, че ловувам? Казвам всичко това, за да видите разликата. Да, аз се трудя, но аз не се трудя цяла нощ без да хвана нищо. Основно казано, когато имам онова, от което се нуждая в този живот, аз мога да се трудя в Царството, защото това е делото на моя Небесен баща и моята цел.

Бих го нарекъл събиране!

Когато Петър дойде при Исус и Го попита как да плащат данъците си, Господ каза следното (Матей 17:27):

Иди на езерото, хвърли въдица и измъкни рибата, която първа се закачи, и като разтвориш устата, ще намериш един статир; вземи го и им го дай за Мен и за тебе.

Забележете, че Исус не каза: „Добре, Петре, имаме данъци за плащане. Ще ти кажа какво да направиш. Иди в града за около 3 месеца, намери си работа, спечели пари, а след като си изкарал достатъчно за данъците, ще наваксваш с екипа.” Не, Исус не каза това. Защо? Защото в такъв случай щеше да се наложи Петър да остави призива си и да започне да тича след парите в случай, че се върне в системата наземното проклятие. Вместо това, Исус ни показва как Царството работи и как ние трябва да действваме докато сме тук в земното измерение. Отговорът на Петър е и вашият отговор също. Исус просто каза на Петър къде беше снабдяването, методът, който той трябваше да използва, за да пожъне, както и точното нещо, което трябваше да търси. Единственото, което Петър трябваше да направи, бе да отиде и да събере всичко.

Когато наблюдаваме Исус заедно с учениците Му, виждаме, че те обикновено са смаяни и шокирани, когато видят Царството в действие. Когато Исус прокълна смокиновото дърво и го умъртви с думите си в Марк 11-та глава, Библията казва, че Петър беше смаян. Когато Лазар излезе от гробницата след като беше мъртъв вече 4 дни, учениците пак бяха смаяни. Когато Петър, Яков и Йоан хванаха толкова много риба, те бяха удивени. С Дренда също сме били удивени много пъти през годините, тъй като ние продължаваме да изучаваме начините, по които Царството функционира. Когато говорим за събиране, заедно с помощта на Святия Дух, трябва да ви отведе в Матей, 6 глава. В моята Библия подзаглавието на този пасаж е: „Не се безпокойте!“ Харесвам това.

Никой не може да слугува на двама господари, защото или ще намрази единия, а ще обикне другия, или към единия ще се привърже, а другия ще презира. Не можете да слугувате на Бога и на мамона! Затова ви казвам: Не се безпокойте за живота си – какво ще ядете или какво ще пиете, нито за тялото си – какво ще облечете. Не е ли животът повече от храната и тялото – от облеклото? Погледнете небесните птици, че не сеят, нито жънат, нито в житници събират; и пак небесният ви Отец ги храни. Вие не сте ли много по-скъпи от тях? И кой от вас може с грижа за себе си да прибави един лакът към ръста си? И за облекло защо се безпокойте? Наблюдавайте полските лилии как растат – не се трудят, нито предат; но ви казвам, че дори Соломон в цялата си слава не се е обличал като някоя от тях. Но ако Бог така облича полската трева, която днес я има, а утре я хвърлят в пещ, няма ли много по-

вече да облича вас, малOVERCI?

И така, не се безпокойте и не казвайте: Какво ще ядем?, или: Какво ще пием?, или: Какво ще обличем? (защото всичко това търсят езичниците), понеже небесният ви Отец знае, че се нуждаете от всичко това. Но първо търсете Неговото царство и Неговата правда; и всичко това ще ви се прибави. Затова не се безпокойте за утре, защото утрешният ден ще се безпокои за себе си. Достатъчна е на всеки ден неговата злоба.”

Матей 6:24-34

Исус ни казва, че не можем да служим на двама господари. Може би си мислите, че можете, но всъщност не е така. Вие ще обикнете само единия. Мога да ви кажа кой ще бъде той. Това е този, чрез който вие вярвате, че ще снабди нуждите ви. Когато Господ ми говори в онази стара къща и ми каза, че никога не бях отделил време, за да науча принципите, по които Неговото Царство работеше, Той всъщност ми каза, че не беше моят господар. Не беше онзи, в когото имах пълно упование и на когото служех. Да, разбира се, че ходех на църква, бях щедър, обичах Бога и знаех, че ще отида на Небето. Но никога не бях отделил време, за да разуча Божията система на финансите и принципите, които функционират в Царството.

Защото където е съкровището ви, там ще бъде и сърцето ви.

Лука 12:34

Прочетете това бавно: „Защото където е съкровището ви, там ще бъде и сърцето ви”. Много хора обичат да цитират този стих в обратен ред и казват: „Защото където е сърцето ви, там е съкровището ви”, но не това казва

стихът и не работи по този начин. Хората мислят, че това означава, че те могат да обичат Бога в неделя сутрин и че това е тяхното съкровище. НЕПРАВИЛНО! Системата, на която се доверявате за посрещането на нуждите си, е и мястото, където е вашето съкровище.

Исус казва, че ние сме разбрали всичко наопаки!

Бог иска Той да бъде на първо място в живота ни, а не парите. Ако парите са нашето съкровище, то те ще изискват от нашето време, ще бъдат наш приоритет и грижа. Ето защо, когато стана време да плаща данъците си, Петър не трябваше да оставя призива си. Точно затова Бог иска да ни обучи да събираме, а не да се мъчим. Исус иска да ни научи на принципите на Царството и как да се доверяваме на Бог за нашето снабдяване като по този начин ще можем да Го обичаме с цялото си сърце! Исус каза: *Не е ли животът повече от храната и тялото – от облеклото?* Всъщност Той заявява, че животът не се състои в притежанието на всички тези неща. Целта им е да ви служат, за да изпълните призива си на земята.

Но какво виждаме в действителност? Повечето хора непрестанно тичат след всички тези неща - изплащането на ипотеката, изплащането на автомобила, плащането на сметките. Исус каза, че животът не се състои в това! Сега, не ме опровергавайте с думите: „Да, самият Исус казва, че притежанието на вещи е лошо.“ Не, Исус не каза това. В стих 33 се казва, че ако първо търсим Божието царство и Неговата правда, то всички тези неща ще бъдат прибавени в

**АКО ПАРИТЕ СА НАШЕТО
СЪКРОВИЩЕ, ТО ТЕ ЩЕ ИЗ-
ИСКВАТ ОТ ВРЕМЕТО НИ,
ЩЕ БЪДАТ НАШ ПРИОРИ-
ТЕТ И ГРИЖА.**

живота ни. Проблемът не се състои в това, което притежавате, а в отношението на сърцето ни. Ако Бог не искаше да имаме тези неща, Исус щеше да го каже. Но всъщност виждаме Неговото заявление, че всички онези неща, към които светът се стреми, ще ни бъдат прибавени, ако живеем по Божия начин.

С други думи, животът не се състои в това да служим на земните неща, но за съжаление много хора правят точно това. Те нямат избор; те са роби. Невъзможно е да служим на двама господари, а да слугуваме на вещите не е същността на живота. Исус обяснява, че има друга система, място на финансов мир и снабдяване, които ви дават свободата да живеете - това е Божието царство.

В проповедта си в Матей, 6 глава, Исус ни дава два примера относно същността на Царството. Той казва: *Погледнете небесните птици, че не сеят, нито жънат, нито в житници събират; и пак небесният ви Отец ги храни. Вие не сте ли много по-скъпи от тях?* (ст. 26).

Птиците на притежават ферми за червеи!

Те не са натоварени с отговорността да снабдяват ежедневните си нужди. Небесният Отец ги храни. Това, което те трябва да правят, е всеки ден да събират онова, от което се нуждаят. Виждате ли? Те не осигуряват прехраната си с мъчителен труд и пот на челото. Те просто събират!

Цветята не се трудят, нито предат!

И за облекло защо се безпокоите? Наблюдавайте полските лилии как растат – не се трудят, нито предат; но ви казвам, че дори Соломон в цялата си слава не се е обличал като някоя от тях (ст. 28).

Цветята не се обличат с красива премяна чрез тежък болезнен труд. Не, Небесният Отец ги облича. Исус продължава да говори и ни казва отговорите, от които се нуждаем. Има друг начин, по който можем да живеем и това е начин на живот според стандартите на Царството! Исус казва: *Но първо търсете Неговото царство и Неговата правда; и всичко това ще ви се прибави* (ст. 33). Какво всъщност означава изразът „търсете Божието Царство“? Означава да разберем по какъв начин функционира то! Трябва да изучим законите, които го управляват. Трябва да научим начина, по който действат Божиите принципи!

Ако изневиделица се озовете в страна, в която никога преди не сте били, първата ви задача ще бъде да разучите как функционира тя: с какво хората се хранят, какво купуват и какво продават, както и законите, които действат на тази територия. Същото важи и за Божието царство. Вие трябва да научите как функционира то, за да се възползвате от облагите, идващи от факта, че сте част от него. От личен опит знам колко много съм пропуснал през времето, когато не знаех как Божието Царство функционира. Вашият отговор е много ясен. Вие имате нужда от финансова революция. По време на революция, хората се бунтуват срещу установеното управление и издигат ново управление. Вие трябва да направите същото. Трябва да отхвърлите старото управление от системата на земното проклятие и да се наслаждавате на един нов начин на живот - живот в Божието царство, където има нови закони, няма липси и има голяма радост!

ГЛАВА 11

ПО-ЛЕСНО Е ДА ЛЕТИШ, ОТКОЛКОТО ДА ВЪРВИШ!

Ако се върнем назад в историята и искаме да пътуваме от Ню Йорк до Сан Франциско, щяхме да имаме нужда от лодка. Преди отварянето на Панамския канал, подобно пътуване би могло да отнеме цяла година, тъй като се е заобикаляла цялата Южна Америка. По-късно, след отварянето на Орегонската пътека, това пътуване отнемало 4 месеца. Днес вече може да изминете това разстояние за 4 часа. Но как? Това се случва благодарение на прилагане закона на издигането. Този закон винаги е действал - птиците го използват всеки ден, но доста дълго време хората не са го разбирали. И точно както при физичните закони за летенето, с които хората не са запознати, така повечето християни не са запознати със законите в Царството, въпреки че през по-голямата част от живота си те са ги чели много пъти. Божието царство е тук; то е във вас и вие имате законното право да се наслаждавате на ползите от него. В естественото измерение, законите на летенето не отменят закона за гравитацията, но те просто го

преодоляват. С други думи, когато вие действате според законите, които управляват летенето, вие летите, въпреки че законът за гравитацията все още действа. Няма как да не се съгласите, че е много по-лесно да пътувате 4 часа със самолет, вместо цяла година с лодка! Добре, тогава започнете да правите нещата по бърз начин и се откажете от старите си бавни методи.

Някога виждали ли сте пеперуда монарх? През есента тук в Охайо може да видите стотици пеперуди монарх, които отлитат на юг за зимата. Те прелитат около 3 000 километра до Мексико. Но вижте кое е интересното - те никога преди не са ходили в Мексико! Откъде знаят как да стигнат до там и кога да тръгнат? Ако Бог е промислил начин за оцеляването на пеперудите монарх, то Той със сигурност има изходен път и за вас. Но как точно се случва този процес при пеперудите?

Точният термин, който описва това е „метаморфоза“. Коренът на думата е „морф“, което означава „промяна“. Повечето хора знаят, че в началото на развитието си тази пеперуда не е пеперуда. В началото тя е гъсеница. През този период гъсениците се хранят със сока на растението млечка и нарастват докато не станат готови за голяма промяна. След като достигнат до определен размер, те се превръщат в какавиди, обвиват се в твърда черупка, в която прекарват от 7 до 15 дни. След това пеперудата излиза от своя пашкул и действията, и видът ѝ нямат нищо общо с фазата, в която е била гъсеница. Сега пеперудата живее и оцелява на тотално различно ниво. Тя може да лети! Вместо да се ограничава и да пълзи по растенията, тя вече може да полети, където си поиска. Тя е много красива и има неповторима грация и финес.

Но най-удивителното нещо при тази пеперуда е способността ѝ да отлети далеч от заплахите и неблагоприятните за нея условия. Вижте, пеперудата монарх не

може да оцелее през ледените зимни месеци, характерни за северния климат. Тя би умряла в подобна среда. Но Бог е промислил начин, по който това негово творение да отлети далеч от неблагоприятните условия - тази пеперуда отлита на дистанция от 3 000 километра на място, на което никога не е била преди. Откъде знае пътя до там? Как успява да прелети толкова далеч? Отговорът е метаморфоза. И Библията казва, че преминавайки през същия процес и вие може да летите над проблемите си, дори и в ситуации, с които нямате представа как да се справите, точно както пеперудата монарх.

Една вечер докато моят приятел Стийв шофирал, един елен се ударил в колата му. Целият автомобил бил потрошен. За съжаление, седмица по-късно двигателят на другия им автомобил също отказал. Застрахователната компания предложила на Стийв кола под наем за две седмици, но не и допълнително обезщетение. Стийв и Карън, съпругата му, не знаели какво да правят. Стийв се нуждаел от кола заради бизнеса си, защото се занимавал с продажби и всяка вечер получавал поръчки и трябвало да шофира.

Те бяха слушали доста поучения относно принципите на Царството и знаеха, че Бог е техният отговор. По това време те нямаха никакви спестени пари, за да си купят други автомобили и били на ясно, че Бог и Царството са единствената им надежда. Двете седмици, през които използвали автомобил под наем, били към своя край, а все още Стийв и Карън нямали отговор. Невероятно е, че вечерта преди Стийв да върне колата, той получил телефонно обаждане от човек, който му казал, че има кола, която иска да подари и се обадил на Стийв, за да го пита дали познава семейство, което се нуждае от автомобил. Стийв бързо обяснил в каква ситуация се намирал и казал, че ще е благодарен, ако той и семейството му могат да вземат

колата. Това било супер, но Стийв има 6 деца, а тази малка кола въобще нямало да ги събере. Но въпреки всичко, появата на тази кола ги насърчила.

Следващата неделя и двамата дойдоха отпред и ме помолиха да се моля за снабдяване с автомобил. Карън каза: „Пасторе, вярваме, че получихме миниван *Хонда Одисей* и искаме да се съгласиш с нас, тъй като ще посеем семе с вяра за това.” Отвърнах: „Със сигурност ще го направя.” И така, ние се помолихме. Не мога да си спомня колко седмици минаха, но със сигурност не бяха много, може би три или четири, когато един ден отидохме да ги посетим в дома им. Когато влязохме в кухнята на вратата на хладилника видяхме снимка на *Хонда Одисей*. Карън каза, че всеки ден, когато отваря хладилника, тя полага ръка на снимката и благодари на Бога за този миниван.

Около седмица по-късно секретарката ми звънна и каза: „Пасторе, днес получихме интересно обаждане.” Имаше един човек, който искаше да подари миниван на църквата. В онзи момент никой не знаеше, че Стийв и Карън бяха упражнили вяра за нов миниван и то конкретен модел. И така, аз казах на секретарката си: „Каква марка е?” Тя каза: „*Хонда Одисей*.” „В какво състояние е?” Тя каза, че мъжът е обяснил, че колата е в отлично състояние, без никаква дракотина, на 110 000 километра. Казах на секретарката си, че знам къде ще отиде този миниван. Споделих на Дренда за това и я помолих да звънна на Карън. Докато разговаряли Дренда попитала Карън дали има някакво раздвижване по отношение на нуждата им от автомобил. Първите думи на Карън били: „Един ден поблизо сме!” Дренда отвърнала: „Всъщност вие сте поблизо отколкото си мислите. Елата да си вземете колата.”

Обичам подобни истории. А вие? Историята не свършва до тук, защото Стийв и Карън натрупаха по-голяма увереност в снабдяването в Божието царство.

По това време те се нуждаеха от дом. В продължение на години живееха под наем, но вече усетиха, че трябва да имат свой собствен дом. Отново обаче нямаха достатъчно пари за първоначалната вноска. Бяха ходили до много банки, от които искаха да си закупят земя, но изискването беше еднакво - трябваше да платят 50 % от сумата като първоначална вноска. В онзи момент, в началото на семейния си живот, те нямаха толкова много пари. Карън беше доста обезсърчена. Молихме се и се съгласихме, че Бог ще направи път. И така, те започнаха да разглеждат различни имоти.

Един от имотите, които разглеждаха, грабна вниманието им. Намираще се точно в района, където искаха да строят и струваше само 55 000 долара, а площта беше 55 декара, но те все още нямаха финанси за първоначалната вноска. Аз обаче бях чул за една малка банка, която беше на два часа път и щеше да приеме капитал като част от първоначалната вноска за земята. Това по принцип беше доста необичайно за необработена земя. Споделих на Стийв и Карън и те си уговориха среща със служител на банката.

Земята беше оценена за над 100 000 долара, но банката им каза, че не е нужно да внасят никакви пари. И така, те закупиха тази земя без да се налага да правят авансово плащане и си построиха чудесен дом. Стийв и Карън продължават да благоуспяват и до днес, защото и те като нас с Дренда правят нещата според принципите на Царството.

В църквата ми е пълно с подобни истории и аз очаквам такива истории и във вашия живот също. Бог може

МНОГО ПЪТИ НИЕ СЕ ОГРАНИЧАВАМЕ, ЗАЩОТО ИЗМЕРВАМЕ БЪДЕЩЕТО СИ, СПРЯМО ОНОВА, КОЕТО СМЯТАМЕ ЗА ВЪЗМОЖНО.

да извърши велики и понякога дори и странни неща, за да посрещне нуждите ни. Много пъти ние се ограничаваме, защото измерваме бъдещето си спрямо онова, което смятаме за възможно. Но с Бог всичко е възможно, ако позволим на Словото Му да промени начина ни на мислене.

И недейте се съобразява с този век, но се преобразявайте чрез обновяването на ума си, за да познаете от опит какво е Божията воля – това, което е добро, благоугодно на Него и съвършено.

Римляни 12:2

Като вярващи ние не трябва да се променяме според света. Павел се съотнася до системата на земното проклятие и по-конкретно до начина ни на мислене. Случвало ли ви се е да ушите рокля според начертан модел или да направите нещо като следвате даден чертеж? Ако сте правили едно от тези неща, но резултатът не ви е харесал, какво би се случило, ако се опитате да ги направите отново като следвате същия модел или чертеж? Резултатът ще бъде същият. Затова Павел казва, че ние трябва да бъдем преобразени чрез обновяването на умовете ни; трябва да променим модела, по който живеем; трябва да мислим по-различно от начина, по който светът мисли.

Думата „преобразен“ е същата дума, за която говорихме преди малко, а именно „морф“ и означава промяна. Нуждаем се от метаморфоза! Трябва да започнем да мислим като Бога. Трябва да мислим с мислите на Царството. Вместо да мислим от перспективата на една грозна, хваната в капан и обречена да умре гъсеница, ние трябва да се доверим на Бога за един изцяло нов начин на живот. Единствено тогава ние ще можем да летим над проблемите и ще знаем каква е съвършената воля на Бог за всяка една ситуация. Ако не прегърнем промяната на начина ни

на мислене, нашите стари мисловни модели постоянно ще ни казват: „Не, не, не мога да направя това. НЕ, не виждам как това ще се случи.“

Кой би дръзнал да си помисли, че грозната гъсеница един ден ще може да лети с такъв финес и съвършенство? Ако гледаме гъсеницата и си мислим за пътя от 3 000 километра, който я очаква, бихме поклатили глава, въздъхвайки: „НЕВЪЗМОЖНО!“ Но в Божието царство всичко е възможно. Вижете ме мен. Когато в телевизионното предаване започват да ме представят като финансов експерт, аз си спомням дните, когато бях „гъсеница“ и си казвам: „Това е удивително!“

Говорейки за летене, искам да ви разкажа една история. Когато с Дренда научихме принципите на Божието Царство, аз реших, че искам самолет. Пилот съм от 19-годишна възраст и винаги съм наемал самолети, но никога няхах свой собствен. Разбира се, вече знаете защо - нямах пари, за да си купя. И така, един ден реших, че това не може да е толкова трудно - самолетът не е нещо, което е трудно за Божието царство. Защо ограничавах Царството със своите собствени представи за това какво е възможно и какво не? И така, аз написах един чек и на допълнителните редове добавих: „За моя самолет.“ И посочих детайлите. Положих ръце на чека и го изпратих с вярата, че когато се помолих аз получих самолет според стиха в Марк 11:24.

Затова ви казвам: Всичко, каквото поискате в молитва, вярвайте, че сте го получили, и ще ви се сбъдне.

Месец по-късно отидох на лекар за профилактичен преглед. Изненадах се, когато като гръм от ясно небе докторът попита: „Познаваш ли някой, който иска да си купи

самолет?” Стори ми се странно. „Какъв точно?” - попитах аз. Бях смаян и развълнуван, когато разбрах, че ставаше въпрос за същия самолет, за който се молих и вярвах. Казах му, че искам да го видя и той ми каза, че е на едно малко летище близо до дома ми. Нека да обясня. Моята къща е в края на едно летище. Всеки приземяващ се самолет прелита точно над дома ми. Фактът, че по цял ден гледах излитащи и кацащи самолети и че пистата беше само на километър от входната врата, означаваше, че трябва да имам свой собствен самолет!

Обадих се на един мой приятел, който също беше летец, и го помолих да дойде с мен, за да огледаме самолета. Докато внимателно разглеждахме самолета, аз просто знаех, че това е моят самолет - беше съвършен! Беше точно това, което исках. Имах само един-единствен проблем, проблемът, който имах в продължение на години - нямах достатъчно пари. Някога имали ли сте подобен проблем? Но този път бях решил да не се поддавам на страха. Знаех, че това е моят самолет, просто не знаех по какъв начин Бог щеше да ме снабди с парите за него.

Няколко месеца по-късно с Дренда разглеждахме офиси за компанията ни. Знаехме мястото, където искахме бизнесът ни да бъде разположен, но точно там нищо не се продаваше, затова започнахме да разглеждаме и други локации. Намерихме няколко сгради, които почти бяхме готови да купим, но в сърцата си усетихме пречка и се отказахме. Продължавахме да се връщаме към локацията, за която бяхме убедени първоначално, с надеждата да намерим нещо свободно. Докато се молехме за това, един ден моят баща се обади и ми каза следните думи: „Знам, че ще кажеш, че това е от Бога, но с майка ти разговаряхме и решихме да ти дадем нашата сграда.” Сградата, която те притежаваха, беше точно на локацията, на която исках да изместя бизнеса си. Бях шокиран!

За да разберете същността на онова, което се случи, трябва да знаете, че по онова време баща ми не беше вярващ. Той ставаше много арогантен всеки път щом някой споменеше Бог. Всъщност, нещата бяха толкова зле, че аз въобще не можех да разговарям с него на тази тема.

Молях се Бог да изпрати някой друг, който да му говори за Христос. Знаех, че аз не мога да го достигна; той просто не ме слушаше. Но само няколко години по-късно, на 80-годишна

ЖИВОТЪТ МИ, КОЙТО БЕШЕ СВЕДЕН ДО ОЦЕЛЯВАНЕ И СТРАХ, СЕГА ВЕЧЕ БЕШЕ ПРОМЕНЕН ОТ БОЖИЕТО ЦАРСТВО.

възраст, моят баща се спаси. Удивителното е, че той се е спасил докато е гледал нашето телевизионно предаване и е видял чудните неща, които Бог прави. През последните три години и половина от живота си той беше нов човек и всяка седмица идваше на църква.

Един ден, когато богослужението беше приключило, аз излязох в коридора и видях, че баща ми разговаряше с човек, когото познаваше от години. Докато вървах към тях, чух как този човек пита баща ми защо е започнал да ходи на църква. Той му каза, че е видял твърде много неща, които не може да си обясни. Слава на Бога! Точно така трябва да се случват нещата.

Но нека да се върнем на телефонното обаждане относно сградата, което се случи преди баща ми да бъде спасен. С Дренда бяхме шокирани, че той ни даваше сградата. Знаехме, че това беше Божията промисъл и когато разговаряхме с него можехме да потвърдим думите му, че наистина това беше от Бога!

Сградата се нуждаеше от няколко реконструкции, за да може да бъде използвана с търговска цел и да бъде подходяща за обособяването на офиси. Баща ми ми даде сгра-

дата през декември, а аз трябваше да изчакам до пролетта, за да започна с ремонтните дейности. През зимния период сградата беше зазимена и водата в нея беше спряна. Цяла зима всичко си беше нормално, докато един ден, около седмица след като бях ходил да огледам самолета, брат ми се обади и ми каза, че трябва да отида да видя сградата, защото от нея тече вода на улицата. Времето се беше затоплило, а баща ми се беше объркал и всъщност през зимния период водата не беше спряна. Когато отидох на място, видях че една от баните на горния етаж преливаше в продължение на дни, а може би и седмици. Целият гипсокартон по стените на долния етаж беше изпадал.

Знам, че на пръв поглед тази история звучи ужасно, но това, което вие и моят брат не знаете, е, че бях подписал договор с компания, която само след няколко седмици трябваше да сваля гипсокартонът от цялата сграда, всичката външна мазилка и щеше напълно да обнови облика на сградата, така че всъщност щетите, които водата беше нанесла, не бяха никакъв проблем. Но вижте какво се случи - застрахователната компания ми написа чек за щетите и тези пари бяха достатъчно, за да си купя самолета!

Осъзнавах ли какво се случваше? Получих самолет и офис сграда без да влизам в дългове и без да мисля „колко бързо трябва да тичам“, за да мога да си позволя тези неща. Сега, когато летя с този самолет над широките ниви, винаги си припомням, че пилотирането му е като Божието царство. Неговите принципи и закони ни позволяват да живеем този живот в едно различно измерение. Точно както гъсеницата и пеперудата - гъсеницата, с нейните малки крака, никога не би могла да успее да бяга толкова бързо, че да стигне до Мексико.

Животът ми, който беше ограничен до оцеляване и страх, сега вече беше променен от Божието Царство. Докосвайки се до неговите закони, успях да открия живот из-

пълнен с неограничени възможности.

В края на книгата искам да ви оставя с тези стихове. Сигурен съм, че сте ги чели много пъти, но мисля, че сега ще придобият напълно нов смисъл.

Елате при Мене всички, които се трудите и сте обременени, и Аз ще ви успокоя. Вземете Моето иго върху себе си и се научете от Мене; защото съм кротък и смирен по сърце; и ще намерите покой на душите си. Защото Моето иго е благо и Моето бремe е леко.

Матей 11:28-30

Исус дойде, за да отнеме нашето бремe и да отмахне проклятието на земната система на скръб. Сега ние трябва да вземем Неговото иго (Той изрече „Свърши се“ и всичко беше завършено) и да намерим покой (седмият ден, истинският шабат) за душите си.

Ако правите това, което Петефрий направи, а именно да прилагате принципите на Царството в живота си, вие ще преживеете невероятни неща. Вземете решение да се синхронизирате със законите на Божието Царство и да започнете да се наслаждавате на силата на верността към тези принципи. Започнете вашата финансова революция днес; изхвърлете стария начин на живот; старото влияние на системата на земното проклятие на бедност, болест и безизходица. Оставете стария си начин на живот, наподобяващ този на гъсеницата и започнете да летите, прилагайки законите на Царството, до които Исус ви е дал достъп. Вие сте граждани на Царството! Вие имате законни права!

Ако тази книга ви беше интересна и сте решени да изучавате принципите на Божието царство, искам да ви насоча към *GaryKeesee.com*. Там ще намерите библиотека с информация, която ще ви помогне и ще ви упътва в принципите на Царството. Също така, искам да ви насърча да станете партньор (Team Revolution Partner), за да може да имате достъп до специални събития и коучинг сесии.

За да спечелите битката с финансите са необходими както духовни знания, така и практически. За информация относно излизането от дългове или изготвянето на безплатен финансов план, който няма да ви вкара в дългове, може да се свържете с моята компания *Forward Financial Group* на телефон 1-800-815-0818.

Съхранението на парите за пенсия е също толкова важно, както и тяхното набавяне, особено в тези времена на финансова криза. Моята компания помага на хората да инвестират безопасно. С над 100 милиона долара инвестиции от страна на нашите клиенти, през последните 15 години никой не е изгубил дори едно пени, въпреки финансовото положение в страната ни. Казвам отново, че обаждането и съветването са безплатни. За повече информация се обадете на 1-800-815-0818.

С Дренда сме се посветили да помагаме на отделни хора и на цели семейства да бъдат победители в този живот. Точно затова съпругата ми има свое предаване, което се казва Дренда. То се фокусира на семейния живот и насърчението на жени от всички възрасти. За повече информация, може да посетите *Drenda.com*.

И накрая, с Дренда бихме искали да обмислите спонсорирането на църкви и пастори по целия свят. Нашият проект за евангелизиране *H-3* е израз на желанието на

сърцето ни да помагаме на хората с практични неща. Всяка година *Н-3* осигурява хиляди обучителни материали за пастори по целия свят. Освен това, ние помагаме в изхранването на гладните, подпомагаме служения, които работят за прекратяването на секстрафика в много страни, спонсорираме домове за деца, финансово подкрепяме пастори в много страни и поддържаме жилище за жени тук в Охайо. Целта ни е да помагаме на хора от цял свят да научат принципите на Божието царство и да преживеят свободата и радостта, която Бог иска да имаме.

Благодаря ви, че ми позволихте да споделя тази удивителна история с вас. А сега, излезте и напишете вашата собствена история, прилагайки принципите на Божието царство.

ТВОЯТА ФИНАНСОВА РЕВОЛЮЦИЯ

Силата на верността

Прочетете тази книга ако...

ВИ Е ПИСНАЛО ОТ ВАШАТА ФИНАНСОВА СИТУАЦИЯ...

ИСКАТЕ ДА СЕ ОТЪРВЕТЕ ОТ ДЪЛГОВЕТЕ СИ

НЕ ЗНАЕТЕ ОТ КЪДЕ ДА ЗАПОЧНЕТЕ

АКО СТЕ В БЕЗИЗХОДИЦА

Самият Гари Кийз е преминал през всичко това. В продължение на 9 дълги години животът му е бил поредица от силни емоционални сътресения поради окаяното финансово състояние, в което се е намирал. Обаждания от кредиторите, запорирани сметки, съдебни решения и срам били част от ежедневието му. Но всичко това се променя, когато един ден Бог говори на Гари относно неговите финанси и му казва тайната, която радикално променя живота му! Той се освобождава от всичките си дългове, стартира бизнеси за милиони долари, а в момента споделя ключовите принципи, които са променили живота му в телевизионната програма Fixing the Money Thing, която се излъчва ежедневно по целия свят. Гари споделя тези концепции със стотици хиляди хора по света както на различни конференции, така и на самостоятелни семинари. Той се съгласява, че има много принципи, които са част от един успешен начин на живот, но ако има само един основен, който той да сподели, това е точно описания в тази книга. Гари ви кани да се присъедините към революцията и коренно да промените финансовото си положение чрез Силата на верността.

Гари Кийз е автор, говорител, предприемач, финансов експерт и пастор, който има страст да помага на хората да побеждават в живота, особено в областта на вярата, семейството и финансите. Гари и съпругата му Дренда са започнали няколко успешни бизнеса и са основатели на Faith Life Now, която продуцира две телевизионни програми - Fixing the Money Thing и DrendaTV, провеждат световни конференции и осигурява практически ресурси. Освен това, семейство Кийз пастируват църква Faith Life Church, в близост до Кълъмбъс, Охайо.